Romance™

Před čtyřmi roky tajemný muž Jed Steele odmítl její lásku. Tehdy jí bylo sedmnáct. Teď se znovu objevil v jejím životě, aby ji jako tělesný strážce chránil před nebezpečím únosu. Jenže kdo ji ochrání před ním samotným?

MODERNÍ ROMANCE

HARLEQUIN®
Makes any time special™

Cena 54,90 Kč

ISBN 80-7170-825-9

9 788071 708254

HARLEQUIN ROMANCE

Rosalie Ashová Nebezpečné noci

C 03/98

263

HARLEQUIN® 263 C 03/98

Romance™

Rosalie Ashová

Nebezpečné noci

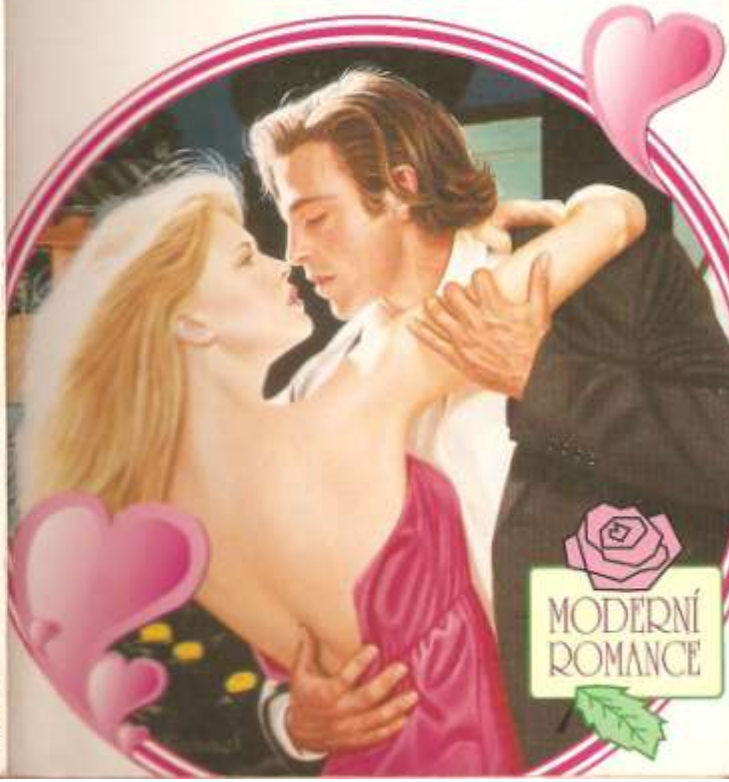

MODERNÍ ROMANCE

Název originálu:
Dangerous Nights

První vydání:
Harlequin Books, 1995

Překlad:
Daniel Hofbauer

Odpovědný redaktor:
Petr Neugebauer

© 1995 by Rosalie Ash
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1998

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.
Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Vytiskl: Elsnerdruck, SRN

adresa redakce: Bělocerkevská 16, 105 00 Praha 10
telefonní spojení:
sekretariát: 71730486
distribuce: 71732417
produkce: 67311348
redakce: 67310099

CENA 54,90 Kč

ISBN 80-7170-825-9

PRVNÍ KAPITOLA

„Anno?" Hluboký mužský hlas se ozval z přítmí u zadních jevištních dveří. Pradce se zastavila a zahleděla se do temnoty.

„Anno Frenchová." Neznámý muž k ní vykročil. Proti světlu vycházejícímu z otevřených dveří se rýsovala silueta jeho vysoké urostlé postavy. Měl na sobě džíny a hnědou koženou bundu. Dopředu posazená černá baseballová čepice skrývala jeho oči. V ruce držel divadelní program. Lovec autogramů. Ostražitě pohlédla do jeho zastíněné tváře. V jejím starém sametovém kabátě a černé sametové čepici, jež zakrývala většinu jejích dlouhých blond vlasů, by ji sotva kdo poznal. Navíc zatím nepatřila mezi známé tváře Královské Shakespearovy společnosti.

Ale něco jí na něm bylo povědomé. Jeho vysoká urostlá postava a především jeho hlas. Srdce se jí neklidně rozbušilo.

„Dobrý večer. Líbilo se vám představení?" Zdvořile se na něj usmála a čekala, až ji požádá, aby se mu podepsala na program. Kolem prošlo několik herců, kteří jí popřáli dobrou noc.

„Neviděl jsem to," odpověděl klidně. „Chtěl jsem jen vědět, jestli Anna Frenchová v programu je stejná Anna Frenchová, kterou jsem potkal před pár lety."

Po těch slovech se jí srdce rozbušilo ještě silněji. Za posledních pár let se sice naučila skrývat své pocity, teď však měla co dělat, aby potlačila své rozrušení.

„Jede?" Její hlas byl obvykle zvučný a poměrně hluboký. Nemohla uvěřit, že to vysoké vyjeknutí vyšlo z jejích úst.

Jed si sundal baseballovou čepici a odkryl svoje husté hnědé vlasy, které mu vzadu padaly až na límec saka. V hezkém obličeji měl zasazeny pronikavé šedozelené oči, kterými ji upřeně sledoval. Ten nečitelný pohled jí byl bolestivě povědomý...

„Ahoj, Anno."

„Co tu děláš?" podařilo se jí ze sebe vypravit a srdce jí přitom bilo jako splašené. Jak je možné, že ji dokáže vyvést z míry i po tak dlouhé době? S Jedem Steelem se vypořádala už dávno. Byl to pro ni křest ohněm. Byl jejím velkým zklamáním, jímž musejí projít v jistém věku všichni, aby dospěli a poznali tak krutý svět, jež je obklopuje.

„Doufám, že se mi podepíšeš." S chladným úsměvem jí podal program, otevřený na straně, kde bylo vytištěno obsazení. „Je tady napsáno, že jsi nastudovala hlavní roli jako první náhradnice. Gratuluju. To je velký postup v kariéře, nemám pravdu?"

„Vůbec není jisté, jestli tu roli budu vůbec někdy hrát," pronesla nuceně klidným hlasem a nejistou rukou se přitom podepsala na program. „Tak. Spokojen? Přála bych si, abych mohla říct, že tě zase ráda vidím, Jede..."

Proč to jen řekla? Proč jen prozrazovala své roztrpčení, po tak dlouhé době?

Pokusila se proklouznout pryč, ale Jed ji chytil za ruku. Otočila k němu hlavu a zachytila jeho pronikavý pohled, při němž se jí zatajil dech.

„Neviděl jsem tě čtyři roky," řekl pomalu, „a ty mě chceš odbýt půlminutovým rozhovorem?"

„Co po mně chceš?" zeptala se nejistě. Jeho blízkost ji zneklidňovala.

Jak by však mohla být klidná? Jed nepatřil mezi muže, které lze ignorovat. Vysoký, sebevědomý a nebezpečný. Vyzařovaly z něj stejnou měrou síla, cynismus a mužnost. Nikdy nepochopila, jak dokázal tyto vlastnosti potlačit a navenek se projevovat tak klidně a ostražitě.

„Co takhle zajít někam na skleničku?" navrhl hlubokým hlasem, který ji vždy vyvedl z rovnováhy. Pozvání sice pronesl lhostejným tónem, ale vzápětí už ji vedl za loket k východu. Jeho přezíravé chování ji znervózňovalo a zároveň popuzovalo.

„Jsem strašně unavená..."

„Jenom jednu skleničku. Potom tě doprovodím domů."

Že mě doprovodí domů? Co si to o sobě myslí? šlo jí hlavou. Po čtyřech letech odmlky, které uběhly od jejich posledního setkání, jež skončilo fiaskem, se najednou znovu objeví v jejím životě a chce jí diktovat, co má dělat? Vzedmula se v ní vlna vzteku, ale ovládla se. Cosi jí říkalo, že čím víc se s ním bude přít, tím víc se jí dostane pod kůži. Předstírej lhostejnost a nezájem, říkala si v duchu. Posbírala všechny síly a lhostejně pokrčila rameny.

„Tak dobře. Jedna sklenička mi snad neublíží." Zakryla si rukou ústa a zívla, aby dodala svému hereckému výkonu na věrohodnosti. Pokud se ho

to dotklo, nedal to na sobě znát. Jedna z jeho typických vlastností, která ji občas dováděla k nepříčetnosti. Herectví bylo sice jejím povoláním, ale Jedovo umění skrývat svoje pocity by mu určitě vyneslo Oskara.

Konečně došli do jakéhosi zakouřeného baru a usadili se u rohového stolu. Anna si objednala sklenici bílého vína. Když mu pohlédla do očí, jasně se jí vybavilo, proč tehdy v jeho přítomnosti pocítila onu náhlou, zničující touhu...

„Vypadáš dobře, Anno."

Ta prostá věta byla pouhou zdvořilostí. Přesto se snažila najít v jeho hlase určitý záchvěv. Chtěla si snad namluvit, že se za tím chladným pohledem skrývá žár?

Roztřeseně se nadechla a v duchu se nabádala k velké opatrnosti. Byla by to osudná chyba, dát na sobě znát neklid.

„Díky. Ty taky. Takže... co vlastně děláš ve Stratfordu?" otázala se odměřeně. „Kromě toho, že obcházíš zadní východ divadla s programem hry, kterou jsi neviděl."

Musela sebrat všechnu svou sílu, aby si pomalu sundala svou sametovou čepici a jakoby mimochodem prohrábla své husté blonďaté vlasy. Jejich pohledy se střetly.

U baru stálo několik herců hlavního divadla, kteří k jejich stolu neustále vrhali zvědavé pohledy. Koutkem oka viděla Camillu a Pru, jež sice respektovaly její soukromí, ale zároveň si se zjevným zalíbením prohlížely Jeda. Její neznámý společník bude nejméně tři dny hlavním tématem divadelních klepů.

„Jenom projíždím." Lhostejně si ji přeměřil od hlavy až k patě. Při jeho pohledu se zachvěla. Vi-

děl snad, jak na ni působí? Sevřela ruce v klíně. Mučivě si uvědomovala moc, kterou nad ní má. Pod svou volnou bílou halenkou neměla podprsenku a její malá, pevná prsa se pod jeho zkoumavým pohledem mocně vzedmula...

„Tak co je nového?" otázala se a posílila své sebevědomí douškem vína, přičemž s hrůzou zjistila, jak se jí třese ruka. „Trávíš svůj život ‚jen tak projížděním', nemám pravdu?"

„Což určitě není o nic horší, než trávit svůj život neustálým předstíráním, že jsi někdo jiný," pronesl Jed nehnutě a v očích se mu nebezpečně zablýsklo.

Navzdory svému odhodlání nedat najevo své pocity najednou shledala, že na něj zírá s vytřeštěnýma očima. Byla polapená v onom chladném pohledu hráče pokeru. Už dříve zjistila, že Jed se dokáže druhému dívat nehnutě do očí po libovolně dlouhou dobu.

„Jestli je to tvoje definice herectví, tak to ukazuje na nedostatek tvého kulturního vzdělání," vypravila ze sebe nakonec a uhnula pohledem. „Tak jak dlouho bude tentokrát to tvoje ‚jen tak projíždím' trvat? Den? Týden?"

„Ještě nevím."

Zhluboka se napil ze své sklenice. Co se týče pití, tak své zvyklosti nezměnil, uvědomila si v duchu. Stále to byla minerálka s ledem a plátkem citrónu. Nejspíš si myslel, že musí být pořád ve střehu. Alkohol by mohl rozleptat jeho chladné sebeovládání...

Měl na sobě koženou bundu, pod kterou prosvítala černá kašmírová košile. Jemná vlna zvýrazňovala pevnou konturu Jedovy mužné hrudi. Jeho tělo se podobá jeho osobnosti, uvědomila si

znepokojeně. Pevné a pod kontrolou. Stále ve střehu. Zneklidňovalo ji, kolik si toho o něm pamatovala. Víc než zneklidňovalo. Děsilo...

„Tak jak to jde?" navázal na svou předchozí vyhýbavou odpověď. „Líbí se ti ve Stratfordu?"

„Co tím myslíš?" Její ostražitost trochu polevila. „Je to tu skvělé. Každé ráno se probouzím s vědomím, jaké jsem měla štěstí. Být členkou Královské Shakespearovy společnosti je něco, o čem jsem vždycky snila, ale nedokázala jsem si dost dobře představit, že by se mi ten sen někdy splnil."

„Máš talent. Jednou jsem tě slyšel recitovat Shakespeara, pamatuješ?" Jeho necitlivá poznámka ji opět zranila. „Už před čtyřmi roky jsem věděl, že to dokážeš, Anno."

Nemohl přece být tak necitelný, aby jí připomínal onu ponižující příhodu, jež se přihodila na zahradě ve Farthingley. Při vzpomínce na onu noc se jí do tváře nahrnula krev. Už dávno se nečervenala, naposledy právě ten osudný víkend ve Farthingley. Tehdy se jí zdálo, že se v ní všechny její city vzbouří a vyplují na povrch...

A teď tu sedí, sebevědomá třiadvacetiletá Anna Frenchová, rodící se nová hvězda, hrající na jedné z nejslavnějších světových scén, a znovu se červená jako školačka na první schůzce. Už jen za to ho nenáviděla...

Zachytila Camillin pohled a snažila se vzchopit. Je opravdu tak rudá, jak si připadá?

„Co teď děláš?" zeptala se ho, aby odvedla řeč jinam. „Nebo je to snad tajné?"

Svým šedozeleným pohledem se vpil do jejích očí.

„Jen se tak poflakuju."

Anna se na něj dlouze zahleděla. Potom pomalu zakroutila hlavou. „Jen se tak poflakuješ?" Nedokázala skrýt své rozčilení. „Nikdy jsem se nesetkala s nikým takovým, jako jsi ty, Jede Steele! Jsi tak... nepřístupný! Pořád se tváříš tak... tajemně! Když jsem tě potkala poprvé, ‚jen tak ses poflakoval' v domě mého otce. A během toho víkendu jsi pro něj dělal nějakou neurčitou, tajuplnou práci. Většina mužů, které jsem kdy poznala, přiznala, že jsou... herci nebo režiséři, nebo... muzikanti, nebo dokonce obchodníci, účetní, hasiči, údržbáři..."

„Ušetři mě svých nechutných vzpomínek, Anno." V jeho očích se objevil vzácný záblesk úsměvu.

Spodní čelist jí poklesla. Po chvilce hrobového ticha chladně dodala: „To byl jen příklad a ne seznam mých milenců!"

„Věřím ti."

Z hluboka se nadechla. „Kde jsi pracoval v poslední době?"

„V cizině."

„Kde v cizině?"

„Washington. Paříž. Brusel. Ženeva." Když se natáhl pro sklenici, na zápěstí se mu zablýskly těžké zlaté hodinky. Sledovala jeho opálenou ruku a dlouhé, pěkně tvarované prsty. Chomáček tmavých chloupků jeho ruku zdrsňoval a ztrácel se pod černým kašmírem rukávu jeho košile. S námahou od něj odtrhla zrak, zděšená mocí, kterou nad ní má, a snažila se vymyslet nějakou štiplavou poznámku.

„Už to mám. Živíš se vykrádáním klenotnictví," řekla rozhodně. „Proto můžeš jezdit v drahých autech a vlastnit obrovské domy v půltuctu různých měst po celém světě..."

„Odkud ses dozvěděla o mých domech?"

„Něco mi řekl můj otec. Ale neboj se," dodala ironicky, „nic jiného na tebe neprozradil! Tvá tajemství jsou v bezpečí."

Jed na ni upíral svůj lhostejný pohled. Sledoval, jak netrpělivě vyprázdnila svou sklenku.

„Dáš si ještě víno?"

„Ne. Jdu spát..."

„Doprovodím tě domů."

„Neobtěžuj se. Bydlím tady za rohem..."

„Mě to neobtěžuje." Vstal a přidržel jí kabát.

„Jak galantní," poznamenala uštěpačně, přestože se uvnitř chvěla. „Až dodnes jsem si myslela, že radši pomáháš dívkám se svlékáním."

„To bylo od tebe dost dětinské, Anno. Nezapomeň si čepici."

Dopáleně se otočila, popadla svou sametovou čepici a narazila si ji do čela. Letmo zamávala svým přátelům a unikla do noci. Ještě štěstí, že bylo tak chladno. Jinak by dozajista shořela...

Září se už chýlilo ke konci. Ve vzduchu byl cítit první mráz. Opojná vůně petúnií už téměř zmizela.

„Proč jsi za mnou přišel?" zajímala se, když ji dostihl. Šel lehkým pružným krokem. Připadalo jí, jako by vedle ní kráčel velký panter, skrývající se v jejím stínu.

„Chtěl jsem tě jenom vidět..." odpověděl klidně. „A obnovit naše staré přátelství."

„Proč bys to dělal?" Při pohledu na jeho mohutnou postavu se zachvěla.

„Musím k tomu mít nějaký zvláštní důvod?" otázal se zamyšleně, jakoby mimoděk, zabrán do vlastních úvah. „Tudy obvykle chodíš domů? A sama?"

„Vůbec ses nezměnil. Jsi studenej jak kus ledu!" vybuchla náhle. Jediné, na co v tu chvíli myslela, bylo dostat se od něj co nejdál. Udělala krok stranou a co možná nejrychleji se vydala přes ulici k protějšímu chodníku.

„Anno -"

Než však stačil dokončit větu, na začátku ulice se náhle vynořilo auto, řítící se přímo k nim. Byl u ní s rychlostí, jež jí vyrazila dech. A pak cítila, jak je napůl nesena a napůl tlačena k protějšímu chodníku a poté přitisknuta k nízké kamenné zdi ohraničující park na břehu řeky.

Auto se prohnalo kolem. Řev motoru postupně utichal v dáli. Třásla se po celém těle, zatímco se snažila vymanit z Jedova objetí.

„Jsi v pořádku?"

„Ano," řekla nazlobeně. „Samozřejmě, že jsem v pořádku. Pro kristapána nejsem pitomá - viděla jsem ho..."

„Ale on zřejmě neviděl tebe," poznamenal Jed suše a propustil ji ze svého objetí s nečitelným výrazem v očích. „Celá se třeseš. Dostáváš se do takovýchhle nebezpečných situací často?"

„Ne! A kromě toho, dokážu se o sebe postarat sama! Ale i tak... díky." Musela posbírat všechny síly, aby to ze sebe vypravila. Měl pravdu, ta událost je rozrušila víc, než si doposud stačila uvědomit.

„Není zač. Chodíš tímhle parkem často?"

„Ano. Většinou ale chodím s kamarádkou z divadla. A Stratford je malé příjemné město. Nejsou tu žádní úchylové, kteří by na mě číhali za keřem..."

„Ti nechybí v žádném městě."

„Hm. Nejspíš neznám ten zkažený svět, ve kterém žiješ ty."

„Ne," souhlasil. „Nejspíš ne."

Došli k domu s terasou, ve kterém bydlela s dalšími třemi herci Společnosti. Zatímco hledala klíče v kabelce, Jed stál vedle ní a nezdálo se, že by jí chtěl popřát dobrou noc a zmizet. Naopak jeho jakoby nezúčastněný pohled vyjadřoval samozřejmý předpoklad, že ho pozve dál.

„Nejspíš bych tě měla pozvat dál na... na kafe," řekla krátce, „ale je už pozdě a já jsem unavená, takže..."

Jak zasunula klíč do zámku, dveře se najednou samy otevřely - bylo odemknuto. Některý z jejích spolubydlících zřejmě zapomněl zamknout. Na stole vyzváněl telefon.

„Omluv mě.." Rychle vklouzla dovnitř a zvedla sluchátko. Volající však zavěsil. S rozzlobeným výrazem ve tváři zavěsila sluchátko a vzápětí zjistila, že Jed stojí za ní. Prudce se jí rozbušilo srdce. V úzké chodbě, kde stál, vypadal až hrozivě mohutně.

„Jede, promiň... ale já opravdu musím jít spát."

„Jo, já vím. Jen mě zajímá, kde žiješ." Jeho hlas zněl sebevědomě. „Kdo ti to volal?"

„Nikdo. Zavěsil, když jsem se ozvala..."

„Bydlíš tady ještě s někým?"

„Bydlíme tu celkem čtyři. Ostatní jsou buď venku, anebo spí."

„Kdo nechal odemknuté dveře?"

Existuje vůbec něco, čeho si ten bídák nevšimne? pomyslela si.

„Nemám ponětí. A zrovna teď je mi to úplně ukradený!"

„Doprovodím tě do tvého pokoje." Jeho tón náhle zazněl nesmlouvavě.

Zírala na něj s narůstajícím zmatkem v očích. Jakou zákeřnou hru to s ní hraje? Musí přece dobře vědět, jak se cítí po tom, co se stalo před lety. Najednou se zjeví zničehonic. Jde s ní až domů. Vetře se bez pozvání dovnitř...

„Podívej, nevím, o co ti jde," začala nabroušeně, „ale na rovinu, Jede, chci, abys odešel, a to hned -"

„Anno -"

„Vypadni...!"

Prudce se od něj odtáhla. Uchopil ji za ramena a na chvilku zaváhal. Jeho silné prsty se zabořily do jejího sametového saka. Na chvilku zůstal bez pohnutí, jako by v duchu hodnotil situaci. Nakonec tiše zaklel a zvolna ji k sobě přitáhl. Pak k ní sklonil hlavu, jako by ji chtěl políbit.

Zatajil se jí dech. Nemohla se nadechnout. Ale Jed ji nepolíbil. Její prudký nádech ho možná varoval, aby si to rozmyslel. Jeho ústa se zastavila kousek od jejích rtů, potom zvedl hlavu a v očích měl temný lesk, který doposud neznala.

Jeho intimní blízkost ji omračovala a zároveň děsila. Cítila jeho mužnou vůni a téměř bolestivě si uvědomovala pružné, svalnaté tělo, které bylo tak nebezpečně blízko. Najednou si jasně dokázala představit, jaký by to byl pocit, kdyby se jejich těla spojila v jedno... Ta představa v ní vyvolala prudkou odezvu. Odezvu nečekanou, co do intenzity, a přesto velmi povědomou a ponižující. Způsob, jakým ji držel těch pár centimetrů od svého těla, prozrazoval potlačovaný nával vášně. Jako by se Jed v sobě snažil utlumit nějaký hluboký, silný cit.

Konečně ji pustil. Jeho zelené oči potemněly. Připadalo jí, že se její bušící srdce musí každým okamžikem rozskočit. Žaludek měla sevřený vztekem a strachem, ale také nevítanými záchvěvy rozkoše. Cítila ponížení. „Nehraješ fér...!"

„Zase bys chtěla začínat s tou hrou, Anno? Ale já nemám na hry náladu," ujistil ji. Z jeho tónu jí po celém těle naskákala husí kůže. „Pojďme nahoru." Jeho hlas zněl rozzlobeně. Na koho se však zlobil? Na ni? Nebo na sebe? Jaký měl vůbec důvod, aby se zlobil?

„Jít nahoru? Zbláznil ses? Myslíš snad, že ti nabídnu, abys... abys tu strávil noc? Se mnou? Jenom proto, aby... aby jsi dokončil to, co viselo ve vzduchu před čtyřmi roky?"

„Přeháníš. Jako vždycky. Řekl jsem jen, že tě doprovodím do tvého pokoje," poznamenal lhostejně.

Třásla se rozrušením a vzteky. Výhrůžně na něj pohlédla. Představa fyzického výpadu byla neuvěřitelně lákavá. Rychle ji však zapudila. Žádné kopance a údery by nedokázaly narušit tu téměř dvoumetrovou zeď mužské arogance...

Dotčeně se otočila na podpatku a začala stoupat po schodech ke svému pokoji. Připadalo jí, že se jí každou chvíli musí podlomit kolena. Prudce otevřela dveře, rozsvítila světlo a s divadelním gestem ho uvedla dál.

„Prosím!" pronesla ledově. „Tak tohle je můj pokoj. Spokojen?"

Jed vešel dovnitř a zadumaně se rozhlédl. Místnost měla vysoký strop a působila prostorně. Stěny byly smetanově bílé a podlahu pokrýval koberec se zeleným vzorem. Upřel svůj chladný pohled na její postel, na které se povalovala zmuchlaná karmínově rudá prošívaná deka a polštář, na němž ležel otlučený jednonohý plyšový medvěd. Potom se zadíval na stěnu nad postelí, kde visely plakáty slavných hollywoodských herců. Jeho pohled odtud sjel na poličku

s knihami a na hromadu šatů naházených na křeslo u okna.

„Pokud vím, pořádek nikdy nebyl tvou silnou stránkou," poznamenal kousavě.

„Takže jediný důvod, proč jsi vpadl do mého pokoje, byl, abys mi zkritizoval můj nepořádek?!" Vzdorovitě si sundala sako a čepici, které vzápětí přistály na hromadě šatů. Stála uprostřed pokoje a rozčileně oddychovala. V bílém tričku a obtažených černých kalhotách se nápadně rýsovala její pružná, štíhlá postava.

Jed její poznámku ignoroval. Přešel k oknu a poodhrnul těžké červené sametové závěsy. Netrpělivě k němu přistoupila.

„Je odtud vidět na kostel," poznamenala zbytečně, zatímco se s obtížemi snažila potlačit svůj neklid. „Jede, mohl bys konečně odejít? Prosím."

Namísto odpovědi se v pokoji rozhostilo ticho. Jeho pohled byl nečitelný. Nedokázala odhadnout, co se mu v té chvíli honí hlavou. Nikdy se necítila tak bezradná a zmatená jako v tuto chvíli.

„Opravdu chceš, abych odešel?" zeptal se náhle. Jejich pohledy se střetly. Pak jeho pohled sklouzl na její bílé triko, pod kterým se rýsovala její malá pevná prsa, zdvihající se a klesající v rytmu zrychleného dechu a jí projela vlna zmatku a vzrušení.

„Co to má být za otázku?" vyjela na něj rozzlobeně. „To snad není pravda! Obdivuju tvou drzost. Ty si opravdu myslíš, že kvůli tomu, že jsem si před čtyřmi lety přála, abys... mě připravil o panenství, teď klidně můžeš vpadnout do mýho života a zatáhnout mě do postele? Po jedný skleničí bílýho vína a půlhodině tvého typického povídání-mlčení?"

„Člověk někdy neví, co vlastně chce," poznamenal klidně.

Ta do nebe volající domýšlivost jí vyrazila dech. „To snad ne!" vydechla nasupeně. „Pokud si vzpomínám, byl jsi to ty, kdo nevěděl, co vlastně chce -!"

Dole bouchly dveře. Hlasy na schodech oznamovaly návrat ostatních. Nesnesitelné napětí mezi ní a Jedem náhle povolilo. Ulehčeně si oddechla.

„Anno? Anno? Jsi doma?" ze schodiště se ozýval hlas její přítelkyně, která se blížila k pokoji. „Kdo byl ten fešák, s kterým jsi byla v baru...?" Camilla, která právě vstupovala do pokoje, se náhle zarazila a lehce znejistěla.

Anna neklidně pohlédla na Jeda a s chabým pokývnutím představila svého nezvaného hosta.

„Tohle je Jed Steele. Můj... starý známý. Jede, tohle je Camilla Browningová, jedna z mých spolubydlících."

Camilliny modré oči zářily v její hezké bledé tváři jako dva safíry. Poodhrnula si své černé kudrnaté vlasy a věnovala Jedovi jeden ze svých teatrálních úsměvů.

„Je mi potěšením, drahoušku."

„Ahoj," řekl Jed a s chladnou zdvořilostí si s ní potřásl rukou. Poté se otočil zpátky k Anně s lehkým výsměšným úsměvem. „Dobrou noc, Anno. Zítra začneme tím, že ti koupím dvě sklenice vína."

Do tváří se jí nahrnula krev.

„To určitě," procedila skrz zatnuté zuby. „Sbohem."

„Nezapomínej zamykat dveře," poučil ji, otočil se a pružným krokem seběhl se schodů. Potom klaply dveře. Konečně byl pryč.

„No tak, Anno, drahoušku, povídej!" Camilla se usadila na posteli v očekávání nějakého pikantního příběhu. „Kdo to je? Co s ním máš?"

Anně se podlamovala kolena. Roztřeseně se posadila na hromadu šatů a vyčerpaně pohlédla na svou přítelkyni.

„Je to... je to... řekněme... starý známý," vypravila ze sebe nakonec. „Přítel mého otce, dalo by se říct..."

„To nezní moc přesvědčivě," poznamenala Camilla zamyšleně, přičemž si na ukazováček namotávala jednu ze svých černých kudrlin.

Anna na ni upřela prázdný pohled. Zmatek, jenž pociťovala v Jedově přítomnosti, byl velmi silný. Ale náhlé ostré procitnutí, které nastalo po jeho odchodu, jí zaručovalo dlouhou, bezesnou noc...

Příští den byla neděle. Nehrála v žádném představení, které by jí posloužilo jako výmluva, aby se mu mohla vyhnout. Možná by mohla vstát brzy ráno a odjet někam autobusem, kamkoliv.

„Je to můj bývalý přítel," uslyšela svůj odevzdaný hlas jakoby zvenčí. „Nefungovalo to a nikdy nebude. Není to můj typ..."

Vstala z hromady šatů a protáhla se, aby si uvolnila ztuhlé svaly na krku a na ramenou. Sklonila hlavu na prsa, aby ukryla své oči před přítelčiným ostřížím pohledem, a potom s ní zakroužila. Poté se předklonila a chvíli zůstala v klasické relaxační poloze. Její husté blond vlasy se jí rozprostřely kolem hlavy jako závoj.

„Chceš říct, že když se o něj začnu zajímat, tak ti to nebude vadit?" zapředla Camilla.

„Jen do toho," řekla Anna tlumeným hlasem. Zvolna se narovnala a pokusila se o úsměv, ze kte-

rého však vyšlo spíše ušklíbnutí. „Jen si poslu-
ž. Jsem strašně utahaná, Camillo. Vadilo by ti, kdybych tě teď vyhodila a šla si lehnout?"

„Vůbec ne. Já už jdu." Camilla se zastavila ve dveřích, otočila se a vrhla na Annu škádlivý úsměv. „Ale nezahrálas to moc přesvědčivě. Když jsem přišla, vypadalo to, že Jed Steele je naopak vyloženě tvůj typ! Dobrou."

Anna osaměla. Nepřítomně se rozhlédla po pokoji a potom začala bezmyšlenkovitě odkládat své svršky a chystat se do postele. Camilla byla velmi vnímavá. A měla pravdu. Jed Steele byl doposud jediný muž, o kterém se jí zdálo snad v každém snu a který v ní vždy dokázal vyvolat ten zvláštní opojný pocit, při kterém se vznášela a pociťovala... A byl to právě Jed, který jí ublížil víc, než kterýkoliv jiný muž. Zlákal ji, přivedl ji až do závratné výše touhy a potom ji bezcitně odhodil a odešel.

Přistihla se, jak při té vzpomínce bezmocně skřípe zuby. Zadívala se do zrcadla, které viselo nad umyvadlem. Ze zrcadla na ni zíraly doširoka otevřené tmavě hnědé oči, které ostře kontrastovaly s jejími přirozeně blonďatými vlasy. V tom se podobala otci. Byl už sice šedivý, ale měl ty samé tmavé oči a jeho vlasy bývaly stejně blond jako její...

Rychle se osprchovala, oblékla si bílou bavlněnou noční košili a vklouzla do postele se svým otlučeným plyšovým medvědem. Na křesle se rýsovala temná hromada naházených šatů. Zítra uklidím! slíbila si v duchu. Vždycky uklízela v neděli. Neděle byla jediným dnem, kdy měla čas. Teď však musela co nejdřív usnout, aby vypudila Jeda Steelea z hlavy...

Jenže jak ležela potmě, Jed Steele se stále vkrádal do jejích myšlenek a okrádal ji o spánek. Nedokázala potlačit trýznivé vzpomínky, které se jí vynořovaly z paměti a připomínaly jí tragické události z minulosti...

DRUHÁ KAPITOLA

Probudila se velmi brzy. Příliš brzy na nedělní ráno. Prošívaná deka a polštář se během její bezesné noci rozžehnaly s postelí a ležely nyní na podlaze vedle. Cítila se rozlámaná a nevyspalá. Pečlivě ustlala, což byl první krok jejího plánovaného nedělního úklidu. Potom vklouzla do svých karmínově rudých bačkor, zabalila se do županu a pomalým krokem sešla dolů do kuchyně, aby si uvařila čaj.

V domě bylo ticho. Všichni ještě spali. Kdyby Camilla, Pru nebo David, což byli její spolubydlící, zaslechli, že chodí kolem půl deváté po kuchyni, tak by si určitě mysleli, že se jim to zdá, přetáhli by si peřinu přes hlavu a upadli by znovu do hlubokého spánku.

V malé, dřevem obkládané kuchyni se usadila co nejblíže k topení a usrkávala z hrnku silný horký čaj. Zírala z okna, kde mdlé paprsky podzimního slunce vdechovaly život zahradě za domem. Celou noc se jí zdálo o Jedovi. Když zavřela oči, nejasně, ale nesmazatelně se jí vybavovaly útržky snů. Ať se snažila jakkoliv, nedokázala je zapudit. Nechtěla na něj myslet, na bolest, kterou jí způsobil, a na to, jak se před ním ztrapnila. Ale z paměti se jí vynořovaly všechny podrobnosti jejich dřívějšího setkání a bodaly ji jako ostré neviditelné ostny...

Stalo se to jednoho horkého červencového dne před čtyřmi roky. Právě dokončila první rok herecké školy a několik posledních týdnů semestru ji trápila chřipka. Bojovala s ní, pevně rozhodnuta nezmeškat jedinou přednášku. Když konečně začaly prázdniny, zrušila své plány zůstat s přáteli a místo toho nasedla na první vlak do Dorsetu, aby překvapila svého otce.

Po překotném tempu života v divadelní škole se těšila na božský klid ve Farthingley, což bylo jejich sídlo z šestnáctého století, kde strávila bezstarostné dětství. Když však přijela, dům i s okolím se hemžil zaměstnanci otcovy společnosti, kteří se horečnatě připravovali na vrcholnou konferenci.

Sekretářka jejího otce ji přivítala v hale a z jejího chladného chování bylo zřejmé, že Anna je tam v tuto chvíli na obtíž.

Oznámila Anně, že byla zavedena přísná bezpečnostní opatření, přičemž si s nelibostí prohlížela Anniny větrem rozcuchané blond vlasy, otrhané džíny a volnou džínovou košili. Tvrdila, že k tomu nebyl žádný zvláštní důvod, ale že společnost prostě musela udělat běžná preventivní opatření proti případným nevítaným návštěvníkům. Proto se v domě a na okolních pozemcích procházelo tolik lidí. Sekretářka byla upřímně překvapená, že její šéf pozval svou dceru v tuto chvíli domů.

Anna se odklidila do kuchyně, kde na Elleně vyškemrala několik čerstvě upečených ovocných koláčů a krabici pomerančového džusu. Ze skříně vytáhla starou piknikovou deku a slamák a s tím vším se pak uchýlila do klidu zahrady za domem. Neopomněla si s sebou vzít svou značně ohmatanou kopii *Romea a Julie*.

Když se procházela podél zastřiženého živého plotu a hlavou se jí honilo spoustu vzpomínek na dětství, které v ní vyvolávala opojná vůně levandulí a rozmarýnů, doslova vrazila do Jeda Steelea.

Pár silných opálených rukou jí pomohl udržet rovnováhu. Vzhlédla a zahleděla se do jeho chladných šedozelených očí. Tehdy to bylo poprvé, co se jejich pohledy střetly... A jaký měla při tom pocit? Zvláštní. Připadala si, jako by se v tu chvíli nějak zásadně změnila...

„Co jsi zač?" zajímal se a v očích se mu objevil záblesk. „Špión z konkurenční farmaceutické společnosti?"

„To bych mohla být..." Uslyšela svůj nejistý hlas a zastřený smích. Byla zmatená.

Nepustil ji. Stále pevně svíral její ramena. Intenzívně vnímala ty zvláštní pocity, které v ní probouzel dotyk jeho prstů...

Rozechvěle se nadechla a snažila se uklidnit. Nemohla pochopit ten náhlý nával citů, který v ní vyvolalo to náhodné setkání s tímto cizincem. Možná to byl následek její nedávné nemoci.

„Ale nejsem," dodala klidnějším tónem. „Jsem spíš pro alternativní medicínu. Dávám přednost přírodním lékům před vyrobenými. Vy také?"

Byla to provokativní otázka a ona to dobře věděla. Ten muž musel být někdo z otcových zaměstnanců, a ten by se těžko paktoval s konkurencí.

Na jeho tvrdé opálené tváři se neobjevila ani stopa po nějaké reakci. Byla to jedna z jeho charakteristických vlastností, na které si musela zvyknout. Jed Steele byl navyklý ignorovat provokace.

„Uděláš nejlíp, když řekneš, kdo jsi," řekl chladně.

„Pane na nebi -" Teatrálně zvrátila oči v sloup a vytrhla se z jeho sevření. „Přijela jsem domů pro trochu klidu a zatím jsem vyslýchaná ve své vlastní zahradě!"

„Ty jsi dcera Williama Frenche?" Prohlédl si ji od hlavy k patě bez nejmenšího náznaku osobního zájmu. „Když tak o tom přemýšlím, vlastně jsi mu podobná."

„Vzhledem k tomu, že mému otci je přes padesát a je celkem při těle, nevím, co si mám o tom myslet. A kdo jste vlastně vy?" Zkoumavě na něj upřela své hnědé oči. Vypadal rozvážně a schopně. Měl na sobě tmavě šedý - očividně drahý - oblek, bílou košili a světle hnědou hedvábnou kravatu. V horku letního odpoledne a v porovnání s jejím oblečením vypadal navlečeně. Z kapsy mu čouhal mobilní telefon nebo vysílačka.

„Nic mi neříkejte... jste tátova nejnovější pravá ruka? Nový ‚syn společnosti' dychtící po své šanci?"

Štěrbiny jeho očí se zúžily. Anna pocítila náhlý nával zmatku. Proč to řekla? Byla to účinná obranná metoda, když chtěla někoho odbýt. Ale chtěla tohoto muže opravdu odbýt?

„A ty jsi jeho zkažená, rozmazlená dceruška dychtící vyvolat potíže." Byla to spíš věcná poznámka než škodolibá narážka.

Zrudla a kousla se do rtu. „Nejsem zkažená! Proč si vždycky všichni myslí, že když jsem jediná dcera velmi bohatého obchodníka, musím být nutně zkažená?"

„Ty sama to těžko můžeš posoudit."

V jeho chladném pohledu se na chvilku objevil záblesk úsměvu.

„To je možné. Ale ani vy to nemůžete posoudit! Vůbec mě neznáte a nemáte právo mě soudit,"

řekla a sladce se na něj usmála. Pokývla směrem k piknikovému košíku, který měla zavěšený na pravé ruce a impulsivně dodala: „Nemáte chuť na koláč? Mohli bychom si spolu popovídat."

Na chvilku bylo ticho, jako by zaváhal.

„Možná někdy jindy."

Otočil se a chystal se k odchodu, když na něj zavolala: „Jmenuju se Anna... Anna Frenchová. Vy nemáte jméno?"

„Jed Steele." Opět se na chvilku zamyslel, potom se k ní otočil a potřásl si s ní rukou. Nepatrný úsměv, který se objevil na jeho tváři, jí rozbušil srdce. U většiny lidí úsměv byl prostě úsměv. U Jeda to byla taková změna v porovnání s jeho tvrdým ostražitým výrazem, až jí to vyrazilo dech.

Znovu se s Jedem setkala u večeře. Seděl vedle jejího otce v tmavém večerním obleku a zrovna s ním o čemsi tiše debatoval. Zřejmě záměrně ignoroval zářivý úsměv, jenž mu věnovala, a zamyšleně pokračoval v rozhovoru. Pocítila podivný svíravý pocit...

Aniž by si to připustila, věnovala tentokrát svému zevnějšku nezvyklou péči - vlasy si vyčesala nahoru a jemnými stíny si zvýraznila své hnědé oči, potom si oblékla krátkou hnědou hedvábnou sukni a bílou krajkovou halenku.

„Dneska vypadáš skvěle," prohlásil její otec hrdě, když ho Anna něžně políbila do jeho prošedivělých vlasů a posadila se k nim. „Nemám pravdu, Jede?"

Její otec se obrátil k Jedovi s pyšným úsměvem na rtech. „Už se znáš s mou dcerou? Právě dokončila první ročník divadelní školy. Jednou z ní bude slavná herečka!"

„Už jsme se potkali v zahradě," zamumlal Jed nepřesvědčivě. Jeho šedozelené oči ji zkoumaly centimetr po centimetru, aniž by se v nich však objevil jakýkoliv záblesk opravdového zájmu. Anna cítila, jak jí začíná naskakovat husí kůže. Najednou jí připadalo, že její krajková halenka je úplně průhledná. To, že si nevzala podprsenku, teď považovala za velkou nerozvážnost. Cítila, jak se jí do tváří hrne krev, a tak raději rychle uhnula pohledem.

Na večeři bylo několik členů představenstva společnosti. Šum rozhovoru postupně sílil, na čemž mělo zásluhu víno společně s výtečným jídlem. Starobylá, dubem obkládaná jídelna, světlo svíček a květiny na dlouhém, naleštěném jídelním stole - to všechno jí bylo důvěrně známé, a přesto to mělo jakýsi neobvyklý nádech, způsobený přítomností Jeda Steelea, jehož chladný, nezúčastněný pohled neustále přejížděl z jednoho hosta na druhého...

Vyprávěla otci všechno, co se jí za poslední dobu přihodilo. Vždycky si s ním ráda povídala pro jeho nefalšovaný zájem o její život. Na oplátku se dověděla všechno o chystané konferenci, špičkových vědcích a šéfech farmaceutické společnosti, kteří měli přijet následující den.

Když bylo po večeři, Jed Steele odešel jako první. Jeho odchod jí dodal odvahy, aby se o něm pokusila něco zjistit u svého otce. Její nenápadné vyptávání po Jedově roli ve společnosti však nebylo příliš úspěšné. Jed tu měl být jen po dobu trvání konference, šlo jen o ‚krátkodobý úkol', vysvětlil jí otec nejasně. To bylo všechno, co se jí z něho podařilo vytáhnout. Znala svého otce a věděla, že pokud on sám nechce, nic z něj nedostane.

Hosté dopili kávu, usadili se v prostorné knihovně, kde měla konference proběhnout, a začali probírat poslední detaily před zahájením. Anna opustila diskutující společnost a prosklenými dveřmi vyšla do zahrady. Vykročila přes rozlehlý, krátce střižený trávník k prostému letnímu domku na druhém konci zahrady.

Zasněně vdechovala teplý vzduch letní noci, který byl prodchnut opojnou vůní růží. Při jejich vůni si vzpomněla na matku. Zemřela, když bylo Anně devět. Milovala zahradu. Anna si pamatovala, jak spolu chodili za vlahých letních večerů procházeli kolem záhonů. Kdyby jí nějaký pohádkový skřítek nabídl, že jí splní tři přání, přála by si jenom jedno, aby její matka byla zase naživu, aby tu teď byla s ní...

Bylo šero a rychle se stmívalo. V zahradě nebylo ani živáčka. Impulsivně, snad to souviselo s jejími chmurnými myšlenkami, začala tiše a procítěně odříkávat slova Julie, kterými prosí Romea, aby ještě neodcházel. Tiše deklamovala do noci: *„...ještě není den, byl to slavík, ne skřivan... Věř mi, lásko, byl to slavík...“*, když se ze stínu letního domku náhle vynořila temná postava. Polekaně sebou trhla a zůstala stát.

„Klid, to jsem já,“ ujišťoval ji hluboký hlas Jeda Steelea, ve kterém zněl pobavený tón.

Oddechla si. Nevěděla, jestli se má smát, nebo se rozčílit.

„Myslíš, že jsme odsouzeni k tomu, abychom o sebe zakopávali na každém kroku?“ Její rozčilení způsobilo, že to řekla ostřejším tónem, než zamýšlela. „Co tu děláš?“

„To co ty,“ odpověděl neutrálně. „Kromě toho, že si nerecituju Shakespeara.“

„Tys to poznal?“ podivila se ironicky. „Nevypadáš jako někdo, kdo by se zajímal o Shakespeara.“

Co ji to jen nutilo, aby se k němu chovala tak nesnesitelně? Bylo to snad kvůli jeho neproniknutelnému pohledu, který ji dohánělo k šílenství? Na jednu stranu vnitřně trpící a na druhou stranu odhodlaná čelit čemukoliv pohlédla mu zpříma do očí. Jeho nehybná tvář byla ukrytá ve stínu. Pomalu si ji prohlížel od hlavy až k patě. Zdálo se, že vzduch mezi nimi je nabitý elektřinou.

Před pár minutami vnímala okolní zahradu, zvuky a vůně letního večera, vzdálené houkání sovy v lese. Teď však dokázala vnímat pouze jeho.

„Řekl bych, že tuhle část *Romea a Julie* by poznala většina lidí. A co bych měl mít podle tebe na sobě, abych vypadal jako někdo, kdo se zajímá o Shakespeara?“ zeptal se ironicky. V jeho pohledu se objevil zlověstný záblesk, který byl patrný i přes houstnoucí tmu. „Měl bych mít falešnou bradku a kravatu?“

Nervózně si ho prohlédla. Oblek, v němž byl na večeři, vyměnil za černé kalhoty a šedočernou košili.

„Ne,“ řekla nejistě, „vypadáš dobře tak, jak jsi...“

V neformálním oblečení nevypadal tak hrozivě. Mobilní telefon, zavěšený na tmavém koženém pásku, měl stále v pohotovosti. Ať už byl jeho úkol při konferenci jakýkoliv, očividně ho bral velmi vážně. Možná musel být čtyřiadvacet hodin denně připravený přijímat naléhavé hovory delegátů, přijíždějících ze Švýcarska, Hongkongu nebo Timbuktu...

„Promiň... jestli jsem tě vyrušil při nějaké důležité zkoušce,“ pronesl bezbarvě.

„Jen jsem se procházela zahradou," poznamenala dost odměřeně, „chtěla jsem se nadýchat čerstvého vzduchu a vůně růží a..."

„To je tedy ta vůně?" V jeho hlase se opět ozval ten škádlivý tón. Z nějakého důvodu vycítila, že nemá na mysli květiny. Nepokusil se jí dotknout, přesto cítila téměř fyzicky dotek jeho očí. Doposud jí nevadilo, že měla na sobě krátkou sukni. Teď se však cítila bezbranná a naléhavě si uvědomovala nahotu svých dlouhých nohou. Jemný noční vánek ochlazoval její štíhlá stehna. Její malé bílé krajkové kalhotky se zdály být pod její tenkou letní sukní ještě menší. Aniž chápala proč, začala si náhle přát, aby byla celá zahalená v nějakém neproniknutelném rouchu, který by ji chránil před čímkoliv, čím chtěl tento muž ublížit jejím citům...

„To je asi můj parfém," připustila. Její hlas byl k nepoznání zastřený a bylo v něm cítit napětí. „Trochu jsem se zapomněla, když jsem se po sprchování voněla..." A nestříkla si ho na sebe ještě trochu po večeři, než vyšla ven? Jenom pro případ, že by na něj venku narazila? Ten chvilkový záblesk upřímnosti jí nahnal krev do tváří.

Jeho pevné rty se na chvilku zkřivily v jakémsi poloúsměvu. Četl jí snad myšlenky? Odhalil snad nějak, že její úsilí vypadat co nejlépe bylo způsobeno jejich odpoledním setkáním? Byla to ponižující představa, a pomyšlení, že si z ní utahuje, ji přivádělo k zuřivosti. Zatvářila se dotčeně a zároveň vzpurně...

Nějaký démon uvnitř ji ponoukal, aby k němu přistoupila blíž, stoupla si na špičky ve svých hnědých kožených sandálech, jednou rukou se nejistě opřela o jeho rameno, pozvedla bradu a odhalila před ním ladnou křivku svého štíhlého krku.

„To je *Fleurs du Jardin*, líbí se ti?" Pronesla to lehkým, samozřejmým tónem, ale její oči se přitom s jasnou výzvou vpíjely do jeho. Uvnitř byla ohromena vlastní troufalostí, ale nic na světě ji nemohlo zastavit.

Srdce jí prudce bušilo a cítila, jak se jí po těle rozlévá horko. Čekala, co udělá. Chvilku si ji pozorně prohlížel a potom uchopil její bradu mezi svůj palec a ukazováček a pootočil jí hlavu kousek na stranu. Pomalu sklonil hlavu k jejímu krku a vdechl její sladkou teplou vůni.

„Není to zrovna moje nejoblíbenější vůně. Trochu moc... dívčí, řekl bych..."

Jeho hlas se však změnil. Zněl trochu zastřeně. Zůstala stát jako opařená. Příliš dívčí? Kolik mu je? uvažovala dotčeně. Kolem třiceti? Uraženě od něj poodstoupila. Pocítila naléhavou potřebu uhodit ho do tváře, rychle ji však potlačila.

„Nejsem žádná holka, jsem dospělá," řekla dětinsky.

Štěrbiny jeho očí se zúžily. Úsměv, který mu cukal v koutku, dovršil její prohru. Měla se otočit a rozběhnout se do bezpečí svého pokoje, ale nemohla, nohy jí zdřevěněly a ona zůstala stát jako přibitá. Jediná část jejího těla, která jí nevypověděla službu, bylo srdce, které uhánělo o překot jako splašené. Nikdy se necítila být tak bezbranná a zmatená jako právě tehdy.

Když promluvil, v jeho hlase byl patrný náznak pocitu nadřazenosti: „Neměla byste jít raději spát, slečno Frenchová? Místo toho potulování po zahradě a svádění cizích mužů za pomoci vašeho parfému?"

„Svádění...?" Ohromeně na něho pohlédla. „Myslíte, že se vás snažím svést? Vaše domýšlivost je pro-

stě neuvěřitelná! A co se týče mého procházení se po zahradě, to je jenom moje věc - já tady totiž bydlím!" pronesla dohřátě, navzdory neklidnému tlukotu svého srdce. Po celém těle ji zalévala horkost. Byla sama sebou zděšená. Trefnost jeho narážek byla nesnesitelná. To, jak k němu přistoupila a dala mu přivonět ke svému parfému... co jiného to bylo, než hraní na tenké struny svádění? Bylo to však spíš flirtování než svádění. Myslel si snad, že je lehká? Že je to jejím zvykem? To snad ne! Co se to s ní děje? Měla už za sebou několik menších známostí. Ve škole měla spoustu kamarádů. Ale nikdy předtím nepocítila, že by ji nějaký muž přitahoval tak ohromnou silou jako tento cizinec...

„A ty tvrdíš, že nejsi rozmazlená?" zaznělo jeho jemné popíchnutí. „Kolik ti je, Anno?"

„Devatenáct! Právě jsem dokončila první ročník divadelní školy! A nejsem rozmazlená," prohlásila důrazně. „Rozmazlení lidé jsou narušení jedinci, na které jejich rodiče neměli čas. Moji rodiče na mě čas měli. A můj otec se o mě pořád vzorně stará. Nemůžu za to, že je bohatý! To přece neznamená, že mě musel rozmazlit!"

Jedův pohled byl plný ironie.

„Možná, že ne," řekl zvolna a v očích se mu zaleskl úsměv, „ale asi by na tebe nebyl zrovna moc hrdý, kdyby tě teď tady viděl."

„Co tím chcete říct?"

„Vrháš se tady o půlnoci do náruče muže, kterého sotva znáš."

„Nic takového nedělám -" Otevřela pusu k dalším protestům, vtom se však ocitla pevně přitisknuta k jeho pružnému tělu.

„Možná bys potřebovala lekci, Lolitko," řekl zastřeným hlasem do jejích hedvábných vlasů. Cítila jeho horký dech na svém uchu. „Ta lekce zní: Nezahrávej si!"

Když si konečně uvědomila těsnou blízkost jeho pevného těla, přidušeně vyjekla. Rukama se opřela o jeho hruď a marně se snažila vymanit se z jeho sevření. „Prosím, pusť mě..."

„Mám tě pustit? Provokovala jsi mě od té chvíle, co jsme se odpoledne potkali. Hraj férově, zlato. Jsem jenom člověk... Proboha, co pod tím k čertu máš?" Její halenka, která byla nahoře lemovaná krajkou, se při její snaze o vysvobození nadzdvihla a tenká průsvitná látka pod krajkou prozradila, že Anna na sobě nemá podprsenku.

„Ne, prosím...!" Pod dotykem jeho prstů se rozechvěla. Oči měla pevně zavřené a zmítala se mezi pocity potupy a probuzené žádosti. Chtěla, aby s tím okamžitě přestal. A přála si, aby ji už nikdy nepustil...

Třásla se hanbou a na druhé straně ji zaléval nádherný pocit, když se jeho silné ruce nezadržitelně posunovaly vzhůru k malému rozšíření jejího hrudníku až těsně pod vyčnívající bradavky jejích prsou, aby ji pak znovu pevně přitiskly na jeho hruď.

Její přidušený vzdech nezněl ani jako odmítnutí, ani jako souhlas. S náhlým zaklením k ní sklonil hlavu a jeho jazyk drze vnikl mezi její pootevřené rty. Začal ji vášnivě líbat, až se jí zatočila hlava. Najednou zjistila, že mu jeho polibky vrací. Třásla se při tom po celém těle. Zvedla ruce, aby se zachytila za jeho ramena, přičemž se její krátká sukně vyhrnula trochu výše. Jedovy všudypřítomné ruce se náhle přemístily na její dlouhá štíhlá stehna a on rozhodně nehodlal odolávat pokušení posunout je výše ke křivkám ukrytým pod tenkým hedvábím její sukně...

Jeho laskající ruce byly stále troufalejší. Opovážlivě prozkoumávaly její záda od šíje až dolů, aby nakonec zakotvily na drobounkých pahorcích jejího zadečku. Zatímco ji k sobě nelítostně tisknul, probudil se v ní pud sebezáchovy. Slepě od něj odtrhla svá ústa, rozzuřeně ho kopla do holeně a začala do něj bušit pěstmi.

„Přestaň, přestaň...!" prosila napůl plačky.

„Copak? Tahle hra se ti už nelíbí?" procedil ironicky skrz stisknuté zuby.

Konečně ji propustil ze svého objetí.

„Dobrá," řekl tvrdě. Jeho oči přejížděly přes pocuchaný, roztřesený uzlíček, který stál před ním, bez sebemenšího náznaku soucitu. „Dnes máš štěstí, slečno. Narazila jsi na někoho, kdo hraje podle pravidel. Většinou. Ber to jako lekci možných následků."

„Možných následků...?" vypravila ze sebe těžce.

„Tvého chování. Schovej si svoje flirtovné hrátky pro kluky z vaší divadelní školy."

Řekl, že jí dá lekci - a dal, uvědomila si hořce. Do očí jí vrhkly slzy. Otočila se a rychle odešla.

I kdyby to tehdy bylo jejich poslední setkání, i tak by to pro ni byla nezapomenutelná lekce...

Co ho tenkrát tak rozčílilo? přemítala Anna, choulící se před ranním chladem v kuchyni, popíjející z hrnku horký čaj. Za oknem krášlil krajinu příslib nového, krásného zářijového dne. Anna to však nevnímala. Jediné, co měla před očima, byl nelítostný lesk Jedových očí, když jí tehdy dokázal svou převahu a zničil její sebevědomí...

Na Jedovi Steeleovi nebylo nic něžného, nic vřelého. A poté, co se onoho osudného víkendu

pobavil na její účet, se jí zdálo, že se všechny její city proměnily v kus ledu...

Z myšlenek ji vytrhlo zaklepání na venkovní dveře. Devět hodin. To není zrovna obvyklý čas na nedělní návštěvu...

Šok z toho, že za dveřmi stojí Jed, byl rychle vystřídán zděšením, jak je oblečená a jak vypadá. Nevraživě na něj zírala, pobledlá a rozespalá, s rozcuchanými vlasy a karmínovým županem nedbale obtočeným kolem těla. Jed vypadal neskutečně přitažlivě. Měl na sobě modré přiléhavé džíny, bílou košili a teplý námořnický svetr. Přes ramena měl přehozenou světle hnědou koženou bundu. Za denního světla měly jeho větrem načechrané hnědé vlasy bronzový nádech. Ten chladný, zelený pohled jeho očí a pevné rysy jeho hezké tváře v ní opět vyvolaly bolestivé vzpomínky.

„Zase ty?!" vypravila ze sebe a nejistě si prohrábla vlasy.

„Pozveš mě dál?"

Nečekal na odpověď, vešel do chodby, přičemž si ji bez přestání měřil svým pobaveným pohledem.

„Měl jsem dnes v noci zajímavé sny. A co ty?"

„Mě pronásledovaly noční můry," odsekla břitce. „Co tu chceš, Jede?"

„Přišel jsem, abych zjistil, co dělají herečky v neděli."

„Ta, co stojí před tebou, obvykle dlouho spí a potom dohání to, co nestačila udělat přes týden."

„Doufám, že jsem tě nevytáhl z postele?" otázal se sice, ale očividně ho to ani v nejmenším netrápilo.

„Ne. Byla jsem vzhůru."

„Slanina, vejce a kafe by přišly vhod."

„Jede, já opravdu..."

Vešel do kuchyně a prozkoumal skromný obsah ledničky a spíže.

„Jdi se obléct, Anno," přikázal jí, když s lehkým zavrtěním hlavy zavíral vybílenou ledničku. „Vezmu tě na snídani."

„Nechci jít na žádnou snídani!"

„Hm, ale já jo. A nevyměním pořádnou anglickou snídani v mém hotelu za půl misky ovesných vloček a krajíc plesnivého chleba, takže sebou hoď."

Otevřela ústa, ale hlas ji najednou zradil. Začala ji přemáhat nepřekonatelná a nebezpečná zvědavost. Ať Jeda zpět do jejího života přivedlo cokoliv, chtěla to znát. Myslela si, že za ty čtyři roky si vybudovala dostatečně pevnou ochrannou ulitu, ale pohled na Jeda, který se nenuceně procházel po její kuchyni a který projevil přání s ní posnídat, byl pro její vypěstované obranné reflexy trochu příliš.

„Tak dobře," svolila nakonec a odvrátila zrak, aby unikla jeho zkoumavému pohledu, kterému nic neuniklo. „Jestli to bude znamenat, že se tě tím definitivně zbavím, tak fajn, jdeme na snídani, ale jenom na snídani..."

„Jistě jenom na snídani," souhlasil Jed. Ale cosi v jeho tónu ji varovalo, že se musí mít na pozoru...

TŘETÍ KAPITOLA

Krátká jízda autem do Jedova hotelu proběhla za úplného ticha. Bydlel v jednom z nejluxusnějších podniků ve městě. Byla to stylová alžbětinská stavba s dřevěným podloubím. Hotelová restaurace vypadala velmi elegantně a měli odtud pěkný výhled na řeku. Stoly zdobily světle zelené damaškové ubrusy, na nichž stály porcelánové vázy s hnědočervenými chryzantémami.

Jed v klidu pojídal slaninu, klobásu a vejce s topinkou a grilovanými rajčaty a Anna se statečně snažila o totéž. Ale byla v příliš velkém napětí, než aby mohla jíst. Aby se vyhnula jeho pohledu, dívala se ven z okna. Kousek od hotelu poklidně plynula řeka Avon. Viděla sluncem zalité vrby na druhé straně řeky, jejichž větve se skláněly až k hladině. Opodál sněhobílá labuť pátrala u břehu po turistech, kteří by jí nabídli kousky chleba.

„Dojez to," nakázal jí.

„Říkala jsem ti, že nemám hlad."

„To je pravda." Pohodlně se opřel o opěradlo židle a pozorně se na ni zahleděl. Pod tím chladným pohledem se lehce zachvěla a rozhlédla se kolem sebe. U okolních stolů sedělo několik hostů. Starší pár Američanů, Němci, Francouzi a Japonci, usoudila Anna ze změti různých jazyků, jež

k ní doléhala. Všichni patřili k těm davům turistů, kteří přijížděli do Stratfordu, aby si prohlédli Shakespearův rodný kraj. Zájem turistů z tolika různých zemí o Stratford ji vždycky vnitřně těšil.

Teď však nebyla schopná myslet na nic, kromě vymýšlení jakkoli otřepané, nevěrohodné výmluvy, aby mohla uniknout Jedově společnosti...

„Vypadáš unaveně, Anno," řekl tlumeně, odložil příbor a kývnul na číšníka. „Herecké povolání musí být dost náročné, nemám pravdu?" otázal se bezbarvě.

„Někdy ano," odvětila stejně bezvýrazně. Číšník, jenž právě přišel, jí dolil čaj a Jedovi přinesl černou kávu, potom se vzdálil do kuchyně, aby tam objednal další toast. „Člověk při tom nemá moc volného času, ale mně to vyhovuje..."

„Kdy jsi měla naposled dovolenou?"

Lehce pokrčila rameny: „Ani nepamatuju. Ale mám dojem, že budu mít brzy deset volných dnů za sebou. Týden před premiérou nové hry, ve které nehraju. Ale jinak je možné projít celou sezónou bez dovolené. Záleží, jak to vyjde."

„Proto vypadáš jako chodící smrt?"

„Ušetři mě svých morbidních poklon!" odsekla zlostně. „To je ti úplně jedno, jak mi je...? Pořád nemůžu uvěřit, že jsme se znovu setkali. Připadá mi to jak noční můra, co se mi po tom víkendu ve Farthingley pořád vrací..."

Polekaně se kousla do rtu. Co to říká? Teď už se jí rozhodně nepodaří zmizet tak hladce.

„Také jsem přemýšlel o tom, co se stalo ve Farthingley," řekl hlubokým, vyrovnaným hlasem.

Připadalo jí, že jí hoří tváře. Náhle ucítila, jak jí začínají tvrdnout bradavky, které se zrádně rýsovaly pod její bílou hedvábnou košilí.

Jak je možné, že v ní stále dokáže probouzet takovéhle bouře citů? Snažila se na to přijít, seč mohla, její snaha pochopit své city se však podobala čeření kalné vody. Nebyl to snad on, koho nenáviděla, kým pohrdala a koho vinila ze svých sexuálních potíží v posledních čtyřech letech? Vždy, když si vzpomněla na ono odmítnutí tehdy v zahradě, zaplavil ji pocit ponížení. Byla opravdu tak slabá, že tu musela sedět a zaobírat se vzpomínkami, jako by pro ni mohl ještě něco znamenat?

„Tomu nevěřím," reagovala konečně na jeho přiznání.

„To jsem předpokládal."

Upřela na něj zkoumavý pohled.

„Možná, že sis na to přece jen vzpomněl," připustila trpce. „Zřejmě ses tehdy na můj účet dobře pobavil."

Jedova tvář potemněla.

„Tehdy jsem pracoval a neměl jsem čas na zábavu."

„Ach, ano, ta tvá záhadná ‚práce', která spočívala v potulování se kolem domu s mobilním telefonem a vysílačkou v kapse a vrhání se na nevinné dívky, které si v zahradě recitovaly Shakespeara?"

„Já se na tebe nevrhal, Anno. Nebylo to náhodou naopak?" Ten jemný škádlivý tón jí byl bolestně povědomý. Cítila, jak se jí z obličeje vytrácí barva.

Prudce se postavila, vtom však ucítila Jedovy prsty na svém předloktí.

„No tak, uklidni se," nabádal ji jemně. „Přehrabujeme se tu v něčem, co se vlastně nikdy nestalo."

„Cože?" Neudržela se. Najednou se celá chvěla vzteky. „Ty... tys mě poznamenal na celý život a teď mi chceš namluvit, že se vlastně nic nestalo?"

Jeho oči se zúžily. Pomalu vstal a obešel stůl, aby u ní byl co nejblíž.

„O čem to ksakru mluvíš, Anno?"

„Mluvím o tom, že ses ke mně choval jako... jako k děvce," vpálila mu rozohněně do tváře bez ohledu na překvapené pohledy okolosedících hostů, „ponížils mě... a odvrhl tím nejhnusnějším způsobem. Ty, který ses mi jako hrdina vkrádal do všech mých snů!"

„Já, jako hrdina?" řekl nevěřícně. Jeho lehké pobavení přešlo v otevřený výsměch, což v ní vyvolalo nový nával vzteku. „Jak sis mě mohla představovat jako svého hrdinu, Anno? Vždyť jsi o mně nevěděla vůbec nic!"

„Ne, a dostala jsem lekci. Nemůžu uvěřit, že se s tebou vůbec ještě bavím!" Ze všech sil se vzepřela, vykroutila se z jeho sevření a odkráčela z jídelny za vzrušeného šumu ostatních hostů.

Jed ji dohnal až venku. Chytil ji za ruku a bez okolků ji otočil čelem k sobě. Aniž by chtěla, hleděla teď do napjatých rysů jeho opálené tváře a do jeho zelených nesmlouvavých očí.

„Anno, to nedává žádný smysl."

„Možná ne," pronesla vyrovnanějším hlasem. Na chvíli se jí podařilo své rozbouřené city uklidnit.

„Měla bys rozlišovat mezi divadlem a skutečností, občas se necháváš unést."

„Co kdybychom na to všechno prostě zapomněli?"

„To půjde těžko. Musíme si o tom promluvit," řekl zastřeným hlasem a vzápětí už ji vedl směrem k řece. Snažila se mu vykroutit, ale nebylo to nic platné.

„Pusť mě, Jede!"

„Anno, uklidni se -"

„Nechci se uklidnit. Buď mě pustíš, nebo začnu křičet."

S tichou úsečnou nadávkou ji chytil kolem ramen, aby utlumil její snahy uniknout. Když došli do parku u řeky, narazili na velkou skupinu japonských turistů, kteří čile fotografovali všechno v dohledu. Cvakání fotoaparátů a živý, vzrušený hovor byl najednou všude kolem nich. Jed to však ignoroval, ukazováčkem jí zvednul bradu a utišil její rozčilené protesty dlouhým, intimním polibkem...

Okolní svět se ponořil do mlhy. Jediné, co cítila jasně a zřetelně, byl Jedův ohnivý dotek.

„Už jsem skoro zapomněl, jak chutnáš," vydechl zastřeně a pozdvihl hlavu, aby si prohlédl její ohromenou tvář.

„Jede, prosím tě, ne -" zašeptala rozechvělým hlasem, ale on se k ní opět sklonil a pomalu, smyslně ji políbil. Nejdříve jazykem obkroužil ovál jejích pootevřených rtů, načež vášnivě vniknul hluboko do jejích úst. Jeho obratnost a troufalost v ní probouzely touhu, kterou mohla jen stěží kontrolovat...

„Anno... malá, sladká Anno... bože, je mi to tak líto..." vydechl něžně, a tak tiše, že to sotva slyšela. Ale pocity, které v ní probouzel, byly příliš silné na to, aby je dokázala potlačit. Její tenký zelený svetr a černé přiléhavé kalhoty jí před jeho dotyky poskytovaly jen chabou ochranu. Od prsou, které byly namáčknuté na jeho tvrdou, svalnatou hruď, přes břicho, jenž bylo intimně přitisknuto na jeho slabiny, až po její stehna, která se těsně přimykala k jeho nohám. Celá hořela a zároveň se chvěla po celém těle. Opožděně si uvědomila, že se objímají na velmi veřejném místě, což ji vrátilo zpět na zem...

„Jede, prosím...!" Zdálo se, že její nevyřčená úpěnlivá prosba na něj zapůsobila. Pomalu ji propustil ze svého vášnivého objetí.

„Půjdeme se projet na loďce." Prosté oznámení, které nebralo v úvahu její přání, by za normálních okolností vyvolalo její dotčené námitky. Že se nechala bez jediného slova protestu vést k půjčovně lodí, svědčilo o síle vášní, které v ní Jedovo jednání vyvolalo...

Choulila se pak na zádi loďky s koleny pevně sevřenými u sebe v jakési obranné pozici a sledovala ho, jak lehce vesluje. Jeho teplý námořnický svetr ležel na sedátku vedle něj. Horní část jeho těla teď byla zahalená pouze luxusní bílou hedvábnou košilí s dlouhými rukávy. Jeho silné, opálené tělo, ukryté pod jemnou bílou látkou, silně působilo na její smysly.

„Co po mně chceš, Jede?" podařilo se jí ze sebe vypravit, ačkoliv to, jak ji líbal, byla už sama o sobě odpověď na její otázku.

„Právě teď?" utahoval si z ní jemně. „Radši se neptej."

„Řekla bych, že se chceš se mnou vyspat," vypravila ze sebe s nervózním pousmáním. „A jsi dost arogantní na to, aby sis myslel, že ti stačí kývnout, a dostaneš to, co jsi před čtyřmi roky odmítl."

„Já se s tebou chtěl vyspat už tehdy ve tvém pokoji." Hořce se na ni usmál. „A pořád ještě chci. Ale ani tehdy to nebylo tak jednoduché a není to jednoduché ani teď."

Anna zavřela oči. Cítila, jak ji začíná naplňovat pocit paniky. Jednu roztřesenou ruku vystrčila přes okraj malé dřevěné pramice. Studená, zelenavá voda Avonu jí proudila mezi prsty.

„Chci to vědět. Proto jsi tady, Jede?" pronesla roztřeseným hlasem. „Jsi tu proto, abys dokončil to, co jsi před lety začal?"

Nastalo ticho. Otevřela oči. Loď zpomalila, jemně najela na břeh a zůstala stát. Jed dovesloval k opuštěnému břehu, kde vrby ševelily ve větru svými tenkými lístky. Skrz jejich větve pronikalo na řeku slabé podzimní slunce a tvořilo na hladině zlatošedomodrou mozaiku.

„Jak už jsem řekl. Přál bych si, aby to bylo tak jednoduché."

„To znamená ne? Opravdu nejsi tak namyšlený, aby sis myslel, že se můžeš jen tak zničehonic znovu zjevit v mém životě a zatáhnout mě do postele?"

„Ne." Jed na ni pobaveně pohlédl.

„To máš štěstí, kdybys řekl: ano, tak bys letěl do řeky!"

„Neplýtvej zbytečně silami."

„Myslíš, že bych to nedokázala?"

Usmál se na ni. „Já vím, že bys to nedokázala."

Vrhla na něj výhrůžný pohled, potom sevřela pěsti v klíně a zhluboka se nadechla, aby ovládla vztek.

Následovalo dlouhé ticho. Zdálo se, že Jed o něčem přemýšlí. V jeho očích se objevil podivný lesk, až se jí sevřelo srdce. Další záhada? přemítala trpce. Více tajností? Nezodpovězených otázek? Co to jen s tímhle mužem je? Postrádá snad sebevědomí, že si kolem sebe musel vytvořit neproniknutelnou zeď iluzí? Bylo však těžké představit si, že by Jed postrádal sebevědomí. Tryskalo z něj stejně silně jako jeho sex-appeal a cynismus.

„Možná máme každý svoji verzi toho, co se před čtyřmi roky stalo," prohodil ironicky a uvázal loď k větvi, jež se skláněla až k hladině. Ocitli se tak

v malé vodní oáze klidu. Okolní klid byl v ostrém kontrastu k jejímu vnitřnímu zmatku.

„Myslíš?" vypravila ze sebe nakonec.

„Mně to tak připadá." Jedův upřený pohled zaplavoval její smysly. „Říkáš, žes ve mně viděla svého hrdinu. O čem to tu mluvíme? O rytířích v lesklé zbroji? O princích z pohádek?"

„Je snad zbytečný o tomhle mluvit," odsekla chladně. „Byla jsem tehdy ještě moc mladá. Pořád... ještě dítě, v mnoha směrech..."

„Ujišťovalas mě, že jsi už dospělá," utahoval si z ní. Do tváří se jí nahrnula krev. Její plné rty se zúžily do tenké čárky. Vrhla na něj pohled, ve kterém se zračila čirá nenávist.

„Už se na to vlastně ani pořádně nepamatuju," lhala průhledně.

„Zdá se, že máš všechny ty hrdiny a rytíře trochu pomíchaný," dodal jemně. „Tehdy jsem tě chtěl, Anno. Myslíš, že to pro mě bylo lehký, vycouvat? Když jsem zjistil, že jsi panna?"

„Jestli to považuješ za hrdinství, nejdřív mě navnadit a potom odmítnout kvůli nějaký chabý výmluvě, že s pannama nechceš nic mít, tak jsi to ty, kdo to má pomíchaný v hlavě!"

„Vždyť mě vůbec neznáš, Anno," vytkl jí zamyšleně.

V návalu rozpaků si přitáhla kolena ještě blíže k tělu a položila si na ně hlavu, aby se mu nemusela dívat do očí.

„To není pravda. Já... vím, že si tě můj otec velmi váží, ať už to bylo cokoliv, co jsi pro něj tehdy dělal. A ten večer po konferenci jsme si spolu přece povídali, vzpomínáš?"

„Ach, ano," utahoval si z ní. „Ty myslíš, jak jsi mi upekla tagliatelle a potom jsme se bavili o společné zálibě v těstovinách, venkovských hospodách a Pavarottim?"

Vzpomínka na ten víkend ji stále bolela jako nezahojená rána. Za tu páteční epizodu v zahradě se jí přišel v neděli večer omluvit. Nesmyslně, navzdory všemu, tehdy znovu pocítila vzrušení. Iluze vzájemné shody na chvilku pozvedla její naděje. Byl to však pouze její dojem. Výplod její rozjitřené fantazie. A pak přišla rána, která ji vrátila zpět na zem. Na chvilku vypadla elektřina, došlo k nějakému zmatku a Jed skončil u ní v pokoji. A ona ze sebe tehdy udělala úplného blázna...

„Vím, že dnes už to zní směšně. Ale tehdy... tehdy mi to přišlo... fajn," zašeptala a smutně se při tom usmála. „Neboj, už jsem z toho vyrostla. Mladické poblouznění je pryč..."

„Takže, co zůstalo?" otázal se s ironií v hlase.

„Očividně nic!"

„Takže tvoje odezvy na mé polibky jsou jen výplody mé fantazie?" zeptal se tichým, hlubokým hlasem. Zoufale zatajila dech a zavřela oči. Tohle přece není možné, říkala si v duchu. Tohle chladné mužské odhalování a rozpitvávání jejích nejniternějších pocitů...

„Jede," vypravila ze sebe nakonec, zvedla hlavu a střetla se s jeho upřeným pohledem, „tohle nemůže vyjít. Chápeš to?"

„A co?"

„Nedělej ze sebe hlupáka!" řekla chladně. „Ty a já... abychom se dali dohromady. Ať už jsi tu kvůli čemukoliv, byla bych radši, kdyby ses sebral a odjel. Čím dřív, tím líp."

Následovalo dlouhé ticho. Jed pomalu zvednul ruce a sepnul je za krkem.

„Už zase začínáš," řekl zvolna. „Nezapřeš, že jsi herečka. Každou chvilku se nechováš unést."

„Podívej -"

„Navštívila jsi v poslední době svého otce?" pokračoval, aniž by zareagoval na její přerušení. „Když jsem s ním naposled mluvil, měl strach, že to přeháníš s prací. Řekl bych, že měl pravdu. Jsi přetažená. Potřebovala bys oddech."

„Nepotřebuju žádný oddech." Snažila se potlačit svůj hněv. „Jediný, co potřebuju, je, abys mě nechal na pokoji!"

„Co kdybys mě provedla po Stratfordu?" navrhl jakoby mimochodem, zatímco odvazoval loďku. Poté začal veslovat zpátky po proudu. „Jsem tu jen na pár dnů. Nikdy jsem ve Warwickshiru nebyl a nemůžu přece odjet, aniž bych si prohlédl Shakespearovo rodné město."

„Všechno, co chceš vidět, bezpečně najdeš podle ukazatelů," odsekla nakvašeně a přitáhla si kolena ještě těsněji k tělu. „Mám doma nějakou práci..."

„A jakou?"

„Musím si uklidit pokoj..." Byla to chabá výmluva a ona to dobře věděla. „Můžeš to udělat později. Pomůžu ti s tím." Jeho návrh jí vyrazil dech. Nevěřícně polkla na prázdno. Nemělo smysl se s ním dohadovat. Měl pravdu - nechávala se příliš unést. Nejlépe je zůstat v klidu, připomněla si nejmíň po sté.

„Chci veslovat," oznámila pojednou a pohnula se směrem k veslům, aby naznačila, že to myslí vážně. Najednou pocítila neodbytnou potřebu nějakého fyzického vybití.

„Provedeš mě po Stratfordu, Anno?" Beze slova námitek ji pustil na svoje místo a pobaveně sledoval, jak se zostra, s lehce povystrčeným jazykem, pustila do veslování.

„Tak dobře," souhlasila nakonec. Silně se opírala do vesel s očima upřenýma na vzdálený most. „Provedu tě Stratfordem, když mi slíbíš, že se zítra sebereš a odjedeš si prohlížet nějaké jiné místo."

„Já nesmlouvám," řekl zvolna. Pobavený záblesk v jeho očích prohloubil její narůstající pocit zlé předtuchy.

Večer Anně připadalo, že se každou chvíli zhroutí. Měla pocit, že obešli snad všechny alžbětinské stavby v okruhu dvaceti kilometrů. Navštívili dům, kde se Shakespeare narodil, kde žili jeho rodiče, kde žil po svatbě, a desítky dalších pamětihodností, které Jed vylovil v jakémsi obsáhlém průvodci. Mírné paprsky podzimního slunce dopadaly na starobylé budovy, jejichž tajuplná krása byla nepochybně úchvatná. Annu však nikdy nenapadlo, jak může být takové chození po památkách vyčerpávající. Obzvláště v kombinaci s citovým napětím způsobeným Jedovou přítomností.

„Splnila jsem svou část dohody," oznámila mu unaveně, sundala si své černé kožené boty a natáhla si nohy na pohovku v hotelovém salónku, „takže očekávám, že ráno odjedeš."

„Dohoda?" utahoval si z ní. „My jsme se na něčem dohodli?"

„Dohodli jsme se na tom, že pokud ti vyhovím, tak odjedeš," připomněla mu sladce.

„Říkal jsem, že nesmlouvám," poznamenal s úsměvem a rukou si zamyšleně prohrábnul své husté hnědé vlasy. „Nemám v plánu nikam odjet, dokud neuvidím všechny tři hry, ve kterých příští týden hraješ."

Nevěřícně na něj zírala.

„Ty tu chceš zůstat celý týden?"

„Jsem dojat tvým nadšením."

Zasténala a zavřela oči.

„Jsi v pořádku?"

„Ano. To jsou jen následky celodenního pochodu po památkách. Myslela jsem, že jsem fit, ale bolí mě celé tělo!"

„To máš z toho veslování. Potřebuješ horkou koupel, než ti ztuhnou svaly."

„Na to zapomeň. Camilla a Pru, nemluvě o Davidovi, už dávno vypotřebovali všechnu teplou vodu."

„Okamžité řešení: použij koupelnu nahoře v mém pokoji."

„Cože?" Okamžitě zpozorněla. „Ani nápad!"

Jed vstal, chytil ji za ruce a postavil ji na nohy.

„Navrhuju ti, abys použila mou koupelnu a ne aby ses mi nahá vrhla do postele. Čeho se bojíš?" Jeho pevná ústa byla zkřivená v ironickém úsměvu. „Mě, anebo sebe?"

Obojího, chtělo se jí odpovědět. S bušícím srdcem se rozhodovala, co udělat. Kdyby jeho nabídku odmítla, riskovala by, že Jed nabyde mylného dojmu. Riskovala by, že mu tím prozradí, jaký má na ni stále vliv. Dnešní odpoledne se procházeli a bavili jako přátelé. Dokonce byli natolik uvolnění, že se dokázali zasmát některým nenadálým situacím. Jejich předchozí krátké vzplanutí zdánlivě ustoupilo do pozadí. Navíc představa nádherně horké koupele v prostorné hotelové vaně byla velmi lákavá.

„V žádném případě," prohlásila rozhodným hlasem, „pokud se tvá koupelna nedá zevnitř zamknout."

„Dá," ujistil ji. Ale temný lesk jeho očí nebyl ani trochu uklidňující.

Koupelna v Jedově apartmá byla neuvěřitelně přepychová. Celé místnosti vévodila obrovská bílá vana uprostřed. Obraz koupelny dokreslovaly zlaté kohoutky, ohromné exotické rostliny, hromada jemných ručníků a sametově hebký hnědý koberec. Anna se zamkla a ponořila se až po krk do pěny s vůní magnolie. Vlasy si předtím svázala do volného drdolu. Zatímco vychutnávala horkou koupel, přemýšlela, co se to s ní vlastně děje. Od předchozího dne, kdy se Jed znovu objevil v jejím životě, se v ní cosi změnilo.

Voda ve vaně začala chladnout. Anna se protáhla a prsty u nohy začala čeřit pěnu. Svalová bolest byla pryč, ale nahradila ji bolest v srdci. Bála se. Sebe i Jeda.

Ať už ji vyhledal z jakéhokoliv důvodu, musela se před ním mít na pozoru. Tehdy před čtyřmi roky se projevil jako nelítostný cynik, kterému ani v nejmenším nezáleží na jejích rozjitřených citech...

Tu noc, co došlo k výpadku proudu a on přišel do jejího pokoje, se jí věci vymkly z rukou...

Zachvěla se, přestože voda ve vaně byla ještě dostatečně teplá. Tušil vůbec, jak moc jí tehdy ublížil? Zřejmě ne. Byl opravdu tak necitelný, že si skutečně myslel, že se tehdy zachoval nejlépe, jak mohl...?

Koupelna byla plná páry. Anna vylezla z vany a zabalila se do veliké froté osušky a důkladně se utřela. Poté se oblékla do svých šatů. Hlavou jí přitom bleskla nebezpečná a nerozumná myšlenka, jak by zareagoval, kdyby se před ním objevila v zeleném županu, který visel na věšáku.

„Promiň, že jsem ti tak dlouho zabírala koupelnu," řekla lehce, když vešla do pokoje. Jed ležel na široké, broskvově žluté posteli a četl nedělní noviny. Venku se začínalo stmívat. Zatímco se koupala, někdo přinesl podnos s čajem a zákusky a rozdělal oheň v krbu. Postel osvětlovala decentní žlutá stolní lampa. Ten obraz byl tak lákavě svůdný, až se jí zatajil dech a zůstala stát jako přikovaná.

„To nic. Osprchoval jsem se ve volné koupelně na chodbě. Usnula jsi?"

„Ne. Jen jsem o něčem přemýšlela..."

Podívala se na něj a ucítila, jak se jí srdce varovně sevřelo. Vlasy měl stále ještě vlhké, sčesané dozadu. Měl na sobě těsné obnošené džíny a černou košili. Byl bosý. Přistihla se při úvahách, že ještě neviděla tak pěkná chodidla. Prsty na nohou měl hezky tvarované a jeho nárty byly temně hnědé. Je to snad jeho přirozená barva, anebo se pravidelně opaluje v nějaké tropické zemi? Nebo snad chodí do solária? Opět si uvědomila, jak málo toho o něm ví...

„Dáme si čaj?" navrhl samozřejmě, vstal z postele a přistoupil k ní, aby ji usadil ke stolu.

„Díky Jede, ale měla bych už jít..."

Pokynula mu rukou na pozdrav a vykročila směrem ke dveřím. Jed ji však předběhl a zatarasil jí cestu.

„Zůstaň na čaj, Anno," řekl klidně.

Ve vzduchu bylo cítit napětí. Otevřela pusu, jako by chtěla něco říct, ale nemohla. Téměř ve stejném okamžiku k ní Jed přistoupil jednou rukou ji objal a přitiskl k sobě. Druhou rukou jí zajel do vlasů, přičemž povolil její drdol, takže se jí vlasy svezly na ramena.

„Na čaj?" zašeptala roztřeseně.

„Jo, na čaj," ujistil ji, načež vmáčkl své koleno mezi její třesoucí se nohy a utišil její rozechvělé protesty dlouhým polibkem. Jeho útok byl přesně mířený a měl ničivé následky. Její marný odpor se zakrátko změnil v prudké odezvy na jeho dotyky.

Najednou byla zvednuta a položena na postel, kde zůstala uvězněná, zatímco Jed s vítězným výrazem v očích, jenž ji zároveň děsil i povzbuzoval, prozkoumával křivky jejího těla.

„Slíbils..." vypravila ze sebe, sotva popadajíc dechu. V hlavě jí hučelo a celá se třásla. Cítila, jak její tělo reaguje divokými, primitivními odezvami. Měla by proti tomu bojovat. Copak se ale o to nesnažila? Tak proč ji teď ta slepá, naléhavá touha připravuje o její obranný val?

„Neslíbil jsem ti nic - nikdy nic neslibuju," zamumlal a lehce ji kousl do smyslného lalůčku jejího ucha. Svlékl jí tričko a uchopil do dlaní její malá, pevná prsa. „Jen před čtyřmi roky jsem si slíbil odměnu za své sebeovládání. A teď přišel čas, abych si ji vzal, miláčku..."

„Ach, Jede...!" Vydechla téměř plačky. „Ne, prosím tě... nedělej to..."

„Tiše, Anno, tohle je doopravdy, tohle není žádná romantická hra, po které jsi tehdy toužila..." Jeho hlas byl teď hlubší a zastřenější. Navzdory všem svým předsevzetím, cítila, jak se v ní začíná probouzet touha.

Jed jí netrpělivě svlékl její černé přiléhavé kalhoty a odhodil je stranou. Odhalil tak její dlouhé, štíhlé nohy a její bílé krajkové kalhotky, které byly dosti nedostatečnou ochranou jejích nejintimnějších míst. Jediným pohybem ze sebe shodil svou černou košili a odhalil tak svou mužnou, do

bronzova opálenou hruď. Když ucítila jeho laskající prsty na vnitřní straně svých stehen, zavzdychala. Jeho ruka se nezadržitelně posouvala stále výše až dosáhla citlivé prohlubně jejího klínu. S podvědomou smyslností zabořila své prsty do jeho vlasů, a když ucítila jeho polibky na svých ztuhlých bradavkách, žádostivě se prohnula. Jakmile chtivě zanořil prsty pod hedvábnou krajku jejích kalhotek, napjala se od hlavy až k patě a vzdychla s beznadějnou rozkoší...

Cosi v ní ho teď chtělo víc než kdykoliv předtím. Díky tomu se chvěla a tála při každém jeho dotyku a vzdávala se mu na milost a nemilost. Cítila lehkou mdlobu a nesnesitelně toužila, aby se jí dotýkal na každém intimním místě jejího těla... Ale ozývalo se v ní i cosi jiného, cosi, co jí připomínalo krutou a bolestnou minulost, a to ji tiše varovalo. Zatímco tělesná rozkoš se stále zvyšovala, zvyšovala se i síla jejího vnitřního varovného hlasu.

„Chceš mě ještě?" Zatímco ji věznil pod sebou na posteli, jeho hlas se třásl stěží kontrolovanou vášní. „Pověz... řekni něco, miláčku..."

„Ne... ne!" řekla rozechvěle. Zjištění, že se přestává ovládat a že ji chce stejně vášnivě, jako ona jeho, na ni působilo jako afrodiziakum. Její smysly se zmítaly ve vlnách touhy.

Jeho hbité prsty mezitím odstranily poslední zbytek jejího oblečení a prozkoumávaly horká, vlhká místa ukrytá v blonďatých chloupcích jejího klína. Vtom jí však projela ona bolest, kterou pocítila po onom prvním krutém odmítnutí. Bezhlavě se zkroutila a rukama se opřela do jeho rozpálené hrudi. Její rozervané pocity se bezmocně zmítaly mezi dvěma extrémy. Důležité bylo, aby si nic nenalhávala. Musela si ujasnit, co je vlastně

pravda. Ale pravda byla zamlžená a zdálo se, že jí stále uniká. Byl to zlomený paprsek světla na konci dlouhého, temného tunelu pochyb.

A pak se jí náhle rozjasnilo. Pochopila, co ji svazovalo a co jí nedovolovalo plně se mu oddat. Nemohla dopustit, aby *to zjistil*! Jak by pak mohla snášet to ponížení, kdyby Jed Steele objevil, že za poslední čtyři roky se k ní nikdo nedostal natolik blízko, aby odhalil její největší tajemství...

Projela jí vlna horka. Bylo to nemyslitelné. Mezi všemi vzdouvajícími se pocity tento vyplul na povrch nejsilněji a ostře se vryl do jejího vědomí...

„Dost! Nech toho, Jede!" zavzlykala rozčileně. Stočila se do klubka a začala ho hysterický odstrkovat. „Nechci tě a nikdy nebudu! Tak mě nech na pokoji! Odejdi, zmiz z mýho života a nech mě být...!"

Naléhavost a přesvědčivost jejího výbuchu zapůsobila. S těžkým, bolestným povzdechem se odvalil stranou a zůstal ležet vedle ní s tváří zabořenou v polštáři. Z očí se jí hrnuly slzy a stékaly jí po tvářích do vlasů, které zakrývaly její spánky. Cítila se příliš ochable, než aby mohla zvednout ruku a odhrnout je stranou.

Ostré zazvonění telefonu, jenž stál u postele, protlo nastalé ticho. Jed se po chvilce nehybnosti posadil a zvedl sluchátko.

„Jared Steele. Ano..." Něco ji přimělo, aby k němu pomalu otočila hlavu. Mluvil tichým, nehnutým hlasem. Vrhl na ni krátký pohled. „Ano. Je v bezpečí. Je v pořádku... V podstatě, ano... Je tu se mnou..."

Jed jí podal sluchátko. Výraz v jeho tváři jí tolik připomínal tu ostražitou, nehybnou tvář, kterou znala, až jí přeběhl mráz po zádech. Nejistou ru-

kou si otřela slzy z obličeje a posadila se. Něco se dělo. Něco špatného a divného. Zmateně se na Jeda zamračila.

„Pro mě?" otázala se zastřeným hlasem a svou roztřesenou rukou uchopila sluchátko. „Ale kdo by mohl vědět, že jsem tady...?"

„Tvůj otec." Jedův chladný pohled ji přiměl, aby si rukou zakryla svá obnažená prsa. Cítila se mizerně. „Chce s tebou o něčem mluvit..."

ČTVRTÁ KAPITOLA

„Tati?" Navzdory tomu, že seděla nahá na Jedově posteli a zotavovala se z bouře citů, které obvykle hýbou dospělými, cítila se najednou jako malé dítě. „Tati? Co je? Co se děje?"

„Drahoušku, nechtěl jsem tě vystrašit." Hlas jejího otce zněl velmi ustaraně. „Ale vyhrožují mi únosem -"

„Někdo tě chce unést?" Zalapala vyděšeně po dechu, ale její otec se jen smutně usmál.

„Ne mě, zlato, ale tebe."

Ta zpráva jí vyrazila dech. Strnule, bez pohybu, držela sluchátko u ucha. Snažila se soustředit na otcovo vysvětlování, ale marně. Mozek jí vypovídal poslušnost...

Jed zmizel v koupelně a vrátil se s tmavě zeleným županem, který jí přehodil přes ramena. Anna zatím nehnutě naslouchala naléhavému hlasu otce na druhém konci drátu.

„Tomu nevěřím," přerušila ho chraptivým hlasem, když si náhle uvědomila, co jí to vlastně říká. Potom trhla hlavou a nevěřícně vzhlédla k Jedovi. „Jed... Jed Steele...? Chceš říct, že Jed Steele je profesionální osobní strážce?"

Když to dořekla, Jedova tvář se proměnila v kamennou masku. Oči, které na ni hleděly, nevyzpytatelně potemněly. Zdálo se, že muž, se kterým se

ještě před chvilkou vášnivě objímala na posteli, se náhle proměnil v neúprosného cizince...

Přešel pokoj a postavil se ke krbu. Už to byl zas ten chladný, zdrženlivý muž, kterého znala. Stále byl od pasu nahoru nahý. Obnošené, těsné džíny obepínaly jeho pevné boky. Plameny v krbu radostně plápolaly a na stěny pokoje kolem vrhaly dlouhé stíny. Oheň osvětloval jeho vypracované hrudní svalstvo. Při tom pohledu jí vyschlo v hrdle. Přistihla se, že je očarována jeho postavou stejně jako kouzlem jeho osobnosti...

Usnula snad a zdá se jí nějaký živý sen? přemítala nesmyslně. Ze všech rolí, které kdy hrála, zatím žádná nevypadala tak neohrabaně a neskutečně, jako ta nynější. A žádná ze všech situací v divadle nevypadala tak nepravděpodobně jako ta, kterou se jí otec snažil naléhavě nastínit.

„Steele je nejlepší," tvrdil William French znepokojeným hlasem. „Nevyhazuju peníze za polovičatosti. Nesnáším prostřednost, vždyť to víš. A dávej si pozor, tyhle výhrůžky vypadají příliš skutečně. Rozhodně jsem tě nechtěl vystrašit, proto jsem požádal Steelea, aby na tebe dohlédl, aniž by tě jakkoliv vylekal." Její otec se na druhém konci drátu na chvilku odmlčel a pak dodal s náznakem humoru: „A zdá se, že pro to dělá opravdu všechno, jestli jsem to dobře pochopil."

„Pochybuju, že sis to správně vyložil," řekla tlumeným hlasem.

Narůstal v ní vztek i zlé tušení, společně s dalšími pocity, které zatím nedokázala přesně zařadit.

Únos? Někdo vyhrožoval, že ji unese? Nezdálo se, že by to dávalo nějaký smysl. Kdo by ji mohl chtít unést? A když už by ji chtěl unést, proč by to oznamoval napřed? Nebylo to většinou naopak?

Najednou jí došla celá pravda. To byl tedy ten důvod, proč se Jed tak záhadně znovu objevil v jejím životě. Cítila, jak se jí sevřelo srdce. Jed Steele nečekal u zadních dveří, protože ji chtěl vidět. Ani za mák ho nezajímala ta krátká, nevydařená epizoda, která se mezi nimi odehrála před čtyřmi roky. Nedal to snad jasně najevo tím, co řekl? Znamenalo to pro něj tak málo, že se zdál být upřímně překvapen zjištěním, že si to ještě pamatuje.

Všechny záhady se najednou začaly rozjasňovat. Tehdy před čtyřmi roky Jed Steele určitě chránil jejího otce. Snad kvůli těm „cvokům", o kterých se tehdy zmínila otcova sekretářka...

A teď... teď ho její otec najal, aby jel do Stratfordu a chránil ji před únosem?

Projela jí ostrá, mučivá bolest. Mohla si gratulovat, že dokázala onomu ničivému pokušení odolat! Byla by to nebetyčná, bláznivá hloupost, kdyby dovolila, aby jí touha zatemnila mozek...

Pocit hořkosti, jenž ji zaplavoval, byl příliš silný. Sotva dokázala vnímat, co jí otec dále říká. Navíc ji znervózňoval Jed, který na ni z druhého konce pokoje upíral chladný pohled. Celá se zahalila do županu a přála si být někde daleko...

„Anno, jsi tam ještě, drahoušku?"

„Ano. Jsem tady... a tati, nechci, aby Jed Steele byl můj... osobní strážce!" Poslední dvě slova vyslovila s lehkým znechucením a jednou rukou si zajela do svých rozcuchaných blonďatých vlasů. „Radši... radši ať mě unesou!"

Na druhém konci linky zavládlo krátké, napjaté ticho.

„Kdyby tě slyšela tvá matka, tak by se obrátila v hrobě!" řekl William French rozzlobeně. „Bůh

nedopusť, aby se z tebe stal rozmazlený spratek, já s tvou matkou jsme dělali všechno proto, aby se to nestalo..."

„Tati..." Zahanbeně se kousla do rtu.

„Nech mě domluvit. Jed Steele je nejlepší. Proto mě také chránil ten víkend ve Farthingley, kdy ses s ním setkala. Někdo mi tehdy vyhrožoval smrtí. Neřekl jsem ti o tom, protože jsem tě nechtěl vystrašit. Jedovu úlohu jsme tehdy tajili, aby se společnost vyhnula nežádoucí publicitě. Ten muž je mezinárodní agent. Chránil krále, ministerské předsedy, princezny, prezidenty... Chápeš...?"

„Hm, tak to je teda hrdina," poznamenala ironicky a znechuceně pohlédla na Jeda. „Úplný rytíř v lesklé zbroji. Za přiměřenou cenu, ovšem."

„Přesně tak. Je drahý, ale rozhodně za to stojí, drahoušku. Dělej přesně to, co ti řekne. Na čas budeš muset odejít z divadla, samozřejmě -"

„Ne!" Její odpověď byla tak prudká, až uslyšela, jak se její otec na druhém konci linky překvapeně nadechl. „V žádném případě, blázníš?"

„Ale -"

„Tati, máš vůbec představu, co znamená pro mou kariéru být členem Královské Shakespearovy společnosti? Jaké jsem měla neuvěřitelné štěstí, že si mě vybrali? Žádej po mně cokoliv jiného než tohle a já to udělám. Ale rozhodně nezruším svou smlouvu se Společností. To bych pak mohla herectví rovnou pověsit na hřebík -"

Jed k ní mezitím přistoupil, bez jediného slova jí odebral sluchátko a prohodil s jejím otcem pár slov. Svým vyrovnaným, chladným hlasem dával jasně najevo, že má situaci pod kontrolou.

Anna, kypící vzteky, mohla stěží uvěřit, jak bezmezně je arogantní.

„Bez obav, Williame. Ne, to je v pořádku. Nech to na mně..." říkal klidně. V mžiku byla na nohou. Vzteky se jí podlamovala kolena. Chňapla po svých šatech, odpochodovala do koupelny a přirazila za sebou dveře, načež se ozvalo cvaknutí zámku.

V koupelně se sebe prudce setřásla župan. V hlavě měla jedinou myšlenku: dostat se pryč z Jedova dosahu, co nejdál od jeho nesnesitelné namyšlenosti. Doma pak mohla v klidu zavolat svému otci. Prodiskutovat to s ním, aniž by přitom byla vystavena Jedovu pronikavému pohledu.

Problém byl v tom, že až bude chtít odejít, nutně při tom narazí na Jeda. A opět s ním bude sama v hotelovém pokoji. Ta myšlenka jí nahánělа hrůzu. Ta chvilka, co zůstala bezradně sedět na nízké stoličce u vany, jí připadala jako věčnost. Byla ochromená jakousi nevysvětlitelnou panikou. Musí to zvládnout. Nemohla zůstat zamčená v koupelně celou noc, nebo skočit z druhého patra dolů...

Směsice strachu a vzteku, které pociťovala, způsobila, že se jí lehce zamotala hlava. Byla vyděšená... Snažila se ujasnit si to v hlavě, aby zjistila, čeho se vlastně bojí nejvíc. Té záhadné výhrůžky únosem, o níž se právě dověděla? Nebo Jeda Steelea, odměřeného, cynického, bezohledného „profesionálního osobního strážce", který tu byl údajně proto, aby ji chránil...?

Všechno to bylo bláznivé a směšné. Kdo by ji tak asi mohl chtít unést? Některý z nepřátel jejího otce, uvažovala. Její otec byl bohatý a vlivný a jako prezident jedné z nejvýznamnějších farmaceutických společností měl i dostatečnou moc, aby mohl některým lidem ležet v žaludku...

Lehce se kousla do rtu a zahleděla se do zdobeného zrcadla nad vanou, zasazeného do zlatého rámu. Vyděsila se, když v zrcadle uviděla svoji tvář. V očích měla divoký, rozrušený výraz a její blonďaté vlasy byly rozcuchané, jakoby rozfoukané vichřicí. Vypadala, jako by se s ním před chvilkou vyspala, ale uvnitř cítila jen strach a nejistotu...

Ta čtyři roky stará příhoda z Farthingley se jí znovu začala drát do vzpomínek. Při té vzpomínce se zachvěla. Teď už věděla, co tam ten víkend Jed dělal, a všechno najednou začalo dávat smysl.

Hlídal jejího otce. Zahanbeně si vzpomněla na to, jak se posmívala jeho zdánlivě přílišné horlivosti a opatrnosti, a na to, jak ji dráždila jeho chladná rezervovanost... Vzpomněla si i na to, co se mezi nimi odehrálo v onu neděli po skončení konference, poté co všichni významní delegáti odjeli. Po pátečním fiasku se tehdy radši držela v ústraní. Navštívila několik starých kamarádek ze školy, se kterými si zavzpomínala na dětství. Doma se moc neukazovala a s Jedem se už nesetkala, proto si myslela, že odjel s ostatními. Byl horký letní večer. Bosá, oblečená pouze do delšího volného trička, cupitala po ztichlé kuchyni dávno poté, co Ellena odešla spát. Chtěla si uvařit pozdní večeři - tagliatelle, což bylo její oblíbené jídlo. Právě vařila těstoviny a připravovala omáčku z bílého vína a žampiónů a zpívala si s Pavarottim, jehož hlas se linul ze starého rádia, když se ve dveřích náhle objevil Jed. Jeho nehlučný příchod ji vylekal. Trhla sebou a upustila vařečku na zem.

Vypadal tehdy trochu uvolněněji, uvědomila si zpětně. Ve světle hnědých kalhotách a bleděmodré džínové košili se nezdál být tak upjatý. Připadal

jí nepatrně přístupnější. Sebral z podlahy vařečku, kterou v rozčilení upustila, opláchl ji a podal. Potom si přičichl k voňavé omáčce a prohlásil, že je to jeho oblíbené jídlo. Poté, co se jí jakžtakž podařilo potlačit chvění, které jí projelo, když pohled jeho zelených očí sjel po nahých křivkách jejího těla, rýsujících se pod tenkým tričkem, následoval poměrně uvolněný rozhovor.

Měla dojem, že jeho snaha chovat se k ní příjemně byla jakousi formou omluvy za páteční noc. Proto, aby dokázala, že umí odpouštět, mu přátelsky nabídla, aby s ní povečeřel. Když její nabídku s úsměvem přijal, rozechvěle rozdělila těstoviny na dva talíře. Seděli u kuchyňského stolu z jilmového dřeva a bavili se o různých věcech - o divadle, o herectví, o jejích ambicích, o italské kuchyni, cestování, piknicích -, když najednou všechno zhaslo...

Když o tom přemýšlela zpětně, uvědomila si, že na to zareagoval pozoruhodně rychle a pohotově. Mnohem pohotověji, než by zareagoval jakýkoliv netrénovaný člověk. Ukázalo se, že má vynikající noční vidění, na rozdíl od ní, která byla po tmě skoro slepá. Během několika vteřin našel telefon a zavolal na místní rozvodnu elektřiny, aby zjistil, jestli jde skutečně o běžný výpadek elektřiny. Když se o tom ujistil, našel svíčky a sirky a zkontroloval horní patro, jestli všichni spí. Potom se se smíchem pustili do studených těstovin, které osvětlovalo mdlé, mihotavé světlo svíčky. Vzpomínka na tu intimní chvíli, kdy žluté světlo svíčky ozařovalo a prokreslovalo pevné rysy jeho tváře, ztrácející se při sebemenším pohybu hlavou v hlubokém stínu, byla stále živá. Připadalo jí, jako by to bylo včera...

A potom přišla chvíle, která se jí nesmazatelně vryla do paměti. Chvíle, kdy přestali mluvit a jejich smích pomalu umlkl a jejich pohledy se střetly. Najednou vnímala každý sebemenší detail jeho těla, jako by někdo zmáčkl pauzu na videu a ona ho sledovala na nehybném obraze stejně tak, jako on ji...

Atmosféra se nějakým zvláštním, nepatrným způsobem změnila, až se jí prudce rozbušilo srdce a v podbřišku ucítila silnou, neovladatelnou touhu...

Jed nakonec kouzlo onoho okamžiku prolomil. Rysy jeho tváře ztvrdly. Uhnul pohledem, odložil příbor na talíř a oznámil jí, že už je moc pozdě a že se potřebuje trochu vyspat. Teď, když nadešel čas jít spát, musela se zapřít a překonat svůj dětský strach ze tmy. Nechtěla před ním dát najevo, že se bojí. Dodala si odvahy a vyrazila. Potichu se kradla po schodech a snažila se nevnímat pohybující se stíny na zdech a v přístěncích. Ale těsně před jejím pokojem jí průvan sfoukl svíčku a ona se ocitla v neproniknutelné tmě. Jed zaslechl její tlumený, úzkostný výkřik a přispěchal do jejího pokoje, aby se přesvědčil, že je v pořádku.

Když zapálil svíčku, pochopil příčinu jejího strachu a pobaveně na ni pohlédl. Potom se posadil na okraj její postele. Štěrbiny jeho zelených očí se zúžily, dala se v nich vyčíst směsice pobavení, frustrace a odevzdanosti a pak najednou, nemohla si vzpomenout jak, ležel na posteli vedle ní. Cítila, jak jí jeho svalnaté tělo začíná tisknout vlastní vahou k posteli a jak jeho rty hledají její ústa. Zoufale vzdychl a začal ji líbat. Svými doteky dával jasně najevo svůj záměr, jenž ji zároveň lekal i neodolatelně vábil. Ten prchavý pocit, který jí zamotal hlavu v pátek v zahradě, se v ní probudil ještě naléhavěji a neodbytněji...

Ponížení, které potom následovalo, jí dodnes nedávalo spát. Mimoděk při té vzpomínce zatnula ruce v pěst a nepřítomně se zadívala na tropické rostliny v Jedově luxusní hotelové koupelně. Vzpomněla si, jak tehdy z jejího přílišného napětí a nejistých pohybů spíše uhodl, než objevil její nezkušenost a bezcitně se od ní odtáhl.

„Nechceš mě připravit o panenství?" zašeptala tiše a hořela přitom ponížením, dusila se rozbouřenými city a rozbolavělá, třesoucí se po celém těle, stále nemohla tomu nepochopitelnému odmítnutí uvěřit.

„Schovej si je pro někoho, kdo si to zaslouží," doporučil jí stroze a vyprostil se z jejího objetí, vstal z postele a odešel z pokoje s chladnou samozřejmostí, která ji zdrtila...

Anna se zhluboka nadechla a pokusila se uklidnit svůj roztřesený dech. Rozhodně zavřela oči, odhodlaná zapudit všechny neblahé vzpomínky, deroucí se jí na mysl. Nemohla tam sedět celou noc a zaobírat se myšlenkami na své prohry a pády...

Musela odejít, a to hned. Musela v sobě najít sílu pohlédnout mu do tváře.

Když konečně sebrala odvahu a vyšla z koupelny, zjistila, že Jed se pohodlně usadil před krbem a znovu si oblékl svou černou košili. Opět byl zabrán do nedělních novin, jako by se nic nestalo. Jedl koláč a popíjel k tomu čaj. Vyzařoval z něj takový klid a nezúčastněnost, že pocítila náhlý zmatek. Měla snad halucinace? Volal vůbec někdo? Pocit nejistoty se prohluboval.

„Dal jsem přinést novou konvici," poznamenal klidně, zatímco Anna nerozhodně těkala pohledem mezi ním a dveřmi.

„Se mnou si nedělej starosti. Uvařím si čaj, až přijdu domů..."

„Anno..." nesmlouvavý tón, jenž zazněl v jeho hlase, zapůsobil na její nerozhodnost jako studená sprcha. Slepě se vrhla ke dveřím. S neuvěřitelnou rychlostí byl u ní a zatarasil jí průchod.

„Uklidni se," vyzval ji opatrně. Sledoval, jak se jí do tváří hrne krev. V očích se jí zračila hysterie. „Jsi v šoku. Musíme si o tom promluvit -"

„Chci si o tom promluvit se svým otcem a bez tebe!" odsekla roztřeseně. „Jdi mi z cesty. Jede!"

„Nikam nepůjdeš," oznámil jí zlověstně klidným hlasem. „Teď se pěkně posadíš, uklidníš se a budeš mě chvilku poslouchat. Jasný?"

Nečekal na její souhlas, otočil ji ne zrovna jemně a dostrkal ji do křesla, které stálo u čajového stolku. Měřil si ji chladným pohledem. Následovalo krátké, napjaté ticho, kdy se její rozzuřené a zároveň zmatené hnědé oči setkaly s jeho neotřesitelně klidným pohledem.

„Máš plné právo být naštvaná," řekl nakonec, aniž by z ní spustil zrak. „Celá tahle zatracená věc je fiasko..."

„Opravdu?" vypravila ze sebe chabě. „Otec mi říkal, že jsi nejlepší. Chceš snad říct, že už jsi svůj úkol zpackal? V tom případě by měl můj otec žádat náhradu."

Na rtech se mu objevil náznak úsměvu.

„Nehraj si na potvoru, Anno. Ta role ti nesedí."

„Ty nemáš ponětí, co mi sedí a co ne!" řekla tichým, roztřeseným hlasem, ve kterém bylo cítit napětí. „A navíc je mi úplně jedno, co si o mně myslíš -"

„Anno, buď zticha a poslouchej mě," řekl varovně a jeho oči se do ní pronikavě zabodávaly.

„Můj úkol - chránit tě - není fiasko. Zato náš vztah je. Měl jsem to předvídat, ale nedokázal jsem to..."

„Ne, samozřejmě že ne," zašeptala s kousavou ironií v hlase. „Určitě jsi už zapomněl na naše bezvýznamné setkání ve Farthingley. Tehdy před čtyřmi roky se vlastně nic nestalo, nemám pravdu? Plížíš se kolem jako bezcitný robot, zraňuješ city druhých a ničíš jejich sny a ani si toho nevšimneš!"

„Anno, ušetři si ty výlevy sebelítosti na potom a nech mě laskavě domluvit!" Usadil se naproti ní, pohodlně se opřel a pozorně se na ni zahleděl. „Tvůj otec mi minulý týden zatelefonoval do Říma. Měl o tebe velký strach. Anonymním dopisem mu kdosi vyhrožoval, že jeho dcera bude unesena. Bylo to nejasné, neodůvodněné a neobvyklé. Únosci nevarují své oběti dopředu. Nejdřív někoho unesou a pak vymáhají výkupné. Proto tě tvůj otec nechtěl zbytečně vyděsit, ale na druhé straně neměl ponětí, co má dělat, takže mi navrhl, abych přijel do Stratfordu a nenápadně na tebe dohlížel -"

„Navrhl ti, abys mě špehoval?" vybuchla, i když věděla, že to je neuváženost. Byla příliš rozčilená na to, aby se ovládla. „Máš snad zaměřený foťák do okna mého pokoje?"

Přešel její poznámku bez povšimnutí.

„Ale já jsem usoudil, že nejlíp na tebe dohlídnu, když se s tebou setkám -"

„A já ze sebe udělala úplnýho blázna, když jsem si myslela, že... že chceš začít tam, kde jsme před lety skončili. A tys byl zatím placený za to, abys byl se mnou. Je mi z toho na nic..."

Nespouštěl z ní svůj pronikavý pohled.

„Kdybych ti hned na začátku řekl, proč jsem tady, a potom se ukázalo, že ty výhrůžky byly jen

špatný vtip, tak bych tě zbytečně vylekal. Dohlížel jsem na tvou bezpečnost. I když jsem věřil, že žádné nebezpečí nehrozí. Co se týče našeho vzájemného vztahu, připouštím, že jsem to zatím moc dobře nezvládl. Jak jsem řekl, podcenil jsem sexuální stránku věci. Věci se mi trochu vymkly z kontroly a s tím jsem nepočítal."

Jedovo chladnokrevné hodnocení situace ji přivádělo k šílenství. „Podcenil to" a „nepočítal s tím" - jeho absolutní bezcitnost ji vyváděla z míry.

„Jsi neskutečně laskav...!"

„Ať už tomu ve svém sobeckém, nesmyslném vzteku věříš nebo ne, mně rozhodně nebylo jedno, co cítíš..."

Jed se k ní najednou bez varování naklonil, chytil ji za zápěstí a prudce je stisknul. Když v jeho očích zpozorovala záblesk chladného hněvu, z tváře se jí vytratila všechna barva.

„Anno, tvůj otec dnes ráno dostal další varovný dopis. Tentokrát mnohem konkrétnější. Je v něm tvá adresa, rozpis, ve kterých představeních hraješ, a podrobnosti o tom, co přes den děláš a jaké máš zvyky. Někdo tě sleduje."

Zarazila se. Jedova přímá, nelítostná slova jí najednou otevřela oči.

„Někdo mě sleduje?" zašeptala. Vyschlo jí v hrdle tak, že nemohla polknout. To zjištění v ní vyvolalo představu natolik temného a nejasného zla, až se jí udělalo téměř fyzicky špatně. Zlobila se sama na sebe, že ji ta zpráva dokázala tak vyděsit. Přinutila se k mdlému úsměvu. Jedův stisk povolil. Stále ji držel, ale dotyk jeho prstů byl najednou jaksi uklidňující...

„Ale... jak jsi říkal, normální postup je, že únosci napřed někoho unesou a pak žádají výkupné?

Proč by mě někdo sledoval a potom psal mému otci, že mě chce unést? Tomu nerozumím..."

„Normální - to je to slovo, o které tu jde," souhlasil Jed klidně. „Tenhle člověk očividně normální není. Ať už je to kdokoliv, máme co dělat s někým duševně narušeným. Tihle lidé rádi hrají hry. Nelogické hry. V jistém smyslu je to více znepokojující než ‚normální' výhrůžky únosem. Pokud je možné považovat jakékoliv výhrůžky za normální."

„Jestli jenom hrajou hry," poznamenala zastřeným hlasem a osvobodila své ruce z jeho zajetí, „pak jsou možná úplně neškodní a tohle všechno je... jen hodně povyku pro nic. Chci tím jen říct, jaký by měli důvod shromažďovat o mně všechny ty informace a děsit tím mého otce?"

„Peníze. To je obvyklý motiv. Nebo v tom může být nějaká pomatená ideologie, nebo snad pomsta, anebo profesní závist spojená s farmaceutickou společností tvého otce."

„A který z těch důvodů to podle tebe je?"

„Zatím nemůžu vyloučit žádný z nich," odpověděl stručně. Znovu se pohodlně opřel, nalil jí čaj a podal mléko. „Další možnost je, že máme co dělat s úplným cvokem - nebezpečným psychopatem. I to musíme vzít v úvahu. Jediné, co nám zbývá, je nedat mu pro jistotu žádnou šanci."

Usrkla čaj, znepokojeně se postavila a nepřítomně se zahleděla do plamenů.

„Co to přesně znamená?" otázala se chabě. Otočila se a střetla se s Jedovým pohledem. „Protože jestli to znamená to, co myslím, tak jdi k čertu!"

„Znamená to, že uděláš, co ti řeknu," řekl líně, ale nesmlouvavě. „Předpokládal jsem, že se ti to asi nebude líbit."

„Nemůžu jen tak upustit od smlouvy s Královskou Shakespearovou společností! Musím dodržet své závazky," ohradila se. „Jestli se to rozkřikne, bude to moc špatný!"

„Potřebuju, abys se mnou spolupracovala, Anno," řekl vyrovnaně. „Nemůžu zaručit tvou bezpečnost, pokud se mnou nebudeš spolupracovat."

„Na jevišti budu v bezpečí, nemyslíš? Bude tam spousta lidí. Nebo si myslíš, že se někdo spustí shora po liáně jako Tarzan a unese mě?" řekla provokativně.

„Myslím, že tě tvůj otec měl častěji ohnout přes koleno, když jsi byla malá," odpověděl jí stejným tónem.

„Jestli zase začneš tvrdit, že jsem zkažená -"

„To jsi," poznamenal bezbarvě a pomalu vstal. „A až trochu povyrosteš a něco s tím uděláš, pak se spolu teprve dostaneme trochu dál."

„Proč, ty..." Její napětí a vztek překročily únosnou míru. Její pravička se náhle vymrštila, aby zasáhla jeho obličej. Jeho protichvat byl tak rychlý, že by nedokázala ani za nic na světě říct, jak se ocitla zády k němu, v ocelovém sevření jeho paží. Nemohla popadnout dech.

Jedna jeho silná ruka byla natlačená na její prsa, pod kterými divoce bušilo její srdce. Cítila, jak se jí pod uvězňujícím stiskem ňadra vzdouvají a zase klesají, a navzdory jemu, navzdory sama sobě a navzdory čemukoliv pocítila, že se v ní zase začíná probouzet touha. Až jí z toho přeběhl mráz po zádech.

„Určitě si o sobě myslíš, jak jsi silný a chytrý," zašeptala rozechvěle. „Určitě ti to dělá ohromnou radost dokazovat při každé příležitosti svou fyzickou převahu."

Jedovou odpovědí bylo krátké, zlostné zasupění. Pokusila se vykroutit z jeho sevření, přičemž se jeho dlaň posunula na tvrdnoucí vrcholky jejích prsou. Dotek jeho horké dlaně, laskající její bradavky přes tenkou látku zeleného trička, v ní opět probudil touhu. Její vzrušený vzdech ho však nepochopitelně rozzuřil.

„A tobě určitě dělá ohromnou radost předvádět při každé příležitosti svou sexualitu," popíchl ji lehce. „Je to tak, Anno?"

„Ty..." Selhal jí hlas. Oblak vzteku jí zkalil zrak a sebral slova. Mlčky se snažila vykroutit z jeho sevření. Byl to krátký a nerovný boj. Nakonec se posadil zpátky na židli a ona skončila uvězněná obkročmo na jeho klíně. Její štíhlá stehna byla přitisknutá na jeho lehce roztažené nohy. Ruce měla uvězněné za zády. Byla plně v jeho moci. Připadala si strašně bezbranná a v duchu zuřila. Když si uvědomila, o co se opírá klínem, vyschlo jí v ústech. Kdyby se mu pokusila vzepřít, tak by se její citlivé ženství dostalo do přímého kontaktu s jeho tvrdým mužstvím. V cestě sice stály její kalhoty a jeho džíny, ani ty by však nedokázaly zabránit bouři vzedmutých emocí. Nezbylo jí než se podvolit. V jeho očích se objevil posměšný výraz.

„Už se nechceš prát?" popichoval ji. Věděl úplně přesně, proč přestala.

„Pusť mě," zašeptala. Cloumal jí úzkostný třes, ale Jed nepovolil.

„Víš," uvažoval nahlas cynicky, „kdyby to nebylo neetické, řekl bych, že jediný způsob, jak tě donutit ke spolupráci, je pomilovat se s tebou, a to hned teď, ať chceš, nebo nechceš."

Cítila, jak se jí rozpalují tváře. Vyděšeně sledo-

vala podivný lesk jeho očí a srdce se jí prudce rozbušilo.

„Můj otec tě platí za to, abys mě chránil, a ne abys mě znásilňoval," vyrazila ze sebe neklidně pohrdavým tónem, jakého jen byla schopná, ve snaze zakrýt své vzrůstající vzrušení.

„Já vím. Ale když jediný způsob, jak tuhle malou dračici ochránit, je zkrotit ji...?" utahoval si z ní. Mírně se pohnul a nepatrně změnil pozici. Ještě více pocítila jeho neochabující vyzývavé mužství a instinktivně se celá napjala. Pocítila, jak se v ní zdvihá horká vlna touhy. Jenom hrdost jí bránila, aby se k němu bezostyšně nepřitiskla...

„Nebudu hrát Katarínu pro tvého Petrucia!" Zaplavovala ji panika. Vyschlo jí v krku a připadalo jí, že má vyprahlé rty. Navlhčila si je jazykem a neovladatelně se roztřásla.

„Ne? Nehraješ snad pořád, Anno? Nehraješ Julii pro neviditelného Romea? Neutápíš se ve svých fantaziích? Nemyslíš, že už přišel čas, aby ses vrátila na zem?"

„Nenávidím tě..." zašeptala zlomeně. Jeho bezcitná narážka na onu noc v zahradě ve Farthingley prolomila její vztek i poslední zbytky odporu. Najednou jí bylo všechno jedno.

„To bych já říct nemohl," zamumlal ironicky a tak nevzrušeně a dvojsmyslně, že se nezmohla na nic než na němý, zoufalý pohled očima oslepłýma od slz.

„Já vím. Ty jsi prostě jiný. Kéž bych ti dokázala nějak ublížit..."

„Anno..." Ty zelené oči se zúžily. Jejich chladná průzračnost potemněla. Objevil se v nich varovný, nečitelný odlesk emocí, temných jako řeka...

Náhle ji propustil ze svého sevření, postavil ji na nohy a posadil ji zpět na její židli. Jeho prsty však zůstaly na jejích ramenou a jemně masírovaly její ztuhlé svaly. Palci jí jemně setřel slzy, jež se jí kutálely po tvářích.

„Proboha, Anno, jen žádné slzy. Nebreč..."

Stále měl situaci pod kontrolou. Ale zdálo se, že ho to přece jen trochu vyvedlo z jeho klidu. Jako by ho její citové pohnutí trochu zaskočilo, na rozdíl od jejích fyzických a slovních výpadů, jež ho nechávaly chladným...

„A co... co budeme dělat teď?" vypravila ze sebe nakonec.

Beze slova se na ni zahleděl s lhostejným výrazem ve tváři. Tohle je nejhorší chvíle mého života, uvědomila si smutně. Snažila se potlačit vzdechy, které jí nepřestávaly cloumat, a zbavit se záchvatu bolesti, jež svírala její žaludek. Nebyla to snad lítost, co rozpoznala v jeho hlase?

Mezi ustupujícími návaly touhy a narůstající bolestí pociťovala chlad, prázdnotu a marnost. Hřbetem ruky si netrpělivě setřela záplavu slz s tváře.

„Budeme se chovat, jako by se nic nedělo," oznámil Jed náhle po delší pauze. Odtáhl se od ní a pohodlně se uvelebil na své židli. Konečně byla z jeho dosahu, ale připadala si tak vyčerpaně, že se neodvažovala ani pohnout.

„Jak?" Zírala na šálek čaje, který jí před několika minutami nalil. Ve snaze ovládnout své city a myšlenky se roztřeseně napila. Najednou si uvědomila, že vlastně nemluví o tom neznámém nebezpečí, neviditelné výhrůžce od nějakého podivného cizince, ale o napjaté situaci v hotelovém pokoji, ve kterém seděli a ostražitě sledovali jeden druhého jak dva zápasníci na konci kola...

„Jak se můžem chovat, jako by se nic nedělo?" trvala na svém a pomalu sbírala sílu a svou pošlapanou hrdost. Ať už k Jedovi cítila cokoliv - vášeň, nebo pouhou zaslepenost -, bylo to k ničemu. Žádostivě se roztřást, když někdo prostě natáhne ruku a dotkne se jí... toužit být s někým, kdo jasně dává najevo, že je mu to lhostejné? To přece nemělo žádný smysl.

„Tohle je asi sotva normální situace, nemám pravdu?" Podařilo se jí trochu se sebrat. Nebyla přece herečkou jen tak pro nic za nic. Kdyby nedokázala předstírat stejnou lhostejnost jako on, tak by si nezasloužila své místo v Královské Shakespearově společnosti. „Nebo možná pro tebe ano! Samozřejmě, vždyť je to tvoje práce. Za peníze ‚ochraňuješ' lidi! Schválně jestli uhodnu, co teď uděláš. Oblékneš si tmavý oblek s mobilním telefonem v kapse, nasadíš si černé brýle a budeš mě sledovat na každém kroku?"

„O čem to ksakru mluvíš?" Když odhalil její statečnou snahu, v koutcích mu zacukal úsměv. Přála si nevidět jeho ústa. Opět ucítila svíravý pocit v žaludku. Jedova ústa byla krásně tvarovaná a pravidelná jako ústa antické sochy. Celkově působila dojmem kontrolované smyslnosti. Jeho vzácný smích byl okouzlující a doslova ničivý zároveň...

„Tak jsi byl oblečen, když jsem tě tehdy potkala ve Farthingley," trvala na svém a snažila se překonat svou nepochopitelnou slabost. „Když jsi tam dělal osobního strážce."

„Měl jsem na sobě oblek, protože se to pro tu práci hodilo," podotkl. „Obchodní ředitelé většinou nechodí v džínách."

„Aha, chápu. Takže džíny jsou ideální pro práci, kterou děláš teď?" otázala se a vítězně se na něj zahleděla. „Ty mě obviňuješ, že si pořád na něco hraju? Řekla bych, že si v tomhle ohledu nemáme co vyčítat, nemyslíš?"

„Ne tak úplně."

Další chladná urážka, ale Anna už byla sotva schopná cítit nějakou bolest. Žádné další ponížení už se jí nemohlo dotknout.

„A co teda nosí opravdový Jed Steele? Když není převlečený za obchodního ředitele, nebo... nebo za divadelního režiséra?"

„Anno, přestaň se snažit mě vměstnat do nějaké své vysněné podoby, platí?" Vstal, protáhl se a podíval se na své elegantní náramkové hodinky. „Vraťme se k tomu, co teď musíme udělat. Takže: jdeme zpátky k tobě, aby sis sbalila věci -"

„Co že uděláme?" zeptala se nevěřícně a dotčeně zároveň.

„Slyšelas dobře."

„Jede, nehodlám si balit své věci a nehodlám je ani nikam odnášet. Bydlím tam. Je to kousek od divadla. Já -"

„Tobě to pořád ještě nedochází, že ne?" Tvrdý, nesmlouvavý tón v jeho hlubokém hlase ji zarazil. Jeho chladné oči se vpíjely do její bledé tváře. „Prohlédl jsem si dům, kde bydlíš. Nemůžu ručit za tvou bezpečnost, pokud tam zůstaneš. Je příliš otevřený nevítaným hostům. Jestli pořád trváš na tom, že chceš zůstat v divadle, tak se prozatím nastěhuješ sem ke mně, kde na tebe můžu dávat pozor. A o tom," dokončil se zlověstným třpytem ve svých zelených očích, „s tebou nehodlám diskutovat."

PÁTÁ KAPITOLA

Být zavázaná Jedovi Steeleovi je dost ponižující zkušenost, uvědomila si Anna trpce, když o týden později opouštěla divadlo a musela si na odchodu vyslechnout řadu posměšků a pošklebků.

Celá ta záležitost navíc vypadala jako ironie osudu. Jed jí sice přinášel pocit bezpečí, když se začala v duchu zaobírat možnými hrůzami případného únosu, ale byl to už týden, celý týden, a nic mimořádného se zatím nestalo.

Začínala získávat dojem, že celá ta šaráda je nesmysl. A Jed mohl ukázat trochu víc pochopení pro její potřeby. Nebylo to snad od něj za daných okolností přehnané trvat na otcově přání, aby se vzdala své herecké kariéry a utekla se schovat domů do Farthingley? Navíc to, že jí byl stále nablízku, ji pomalu přivádělo k šílenství...

Mělo to vliv i na její hraní, tím si byla jistá. Jed Steele teď spal ve vedlejším pokoji a stále ji s tou svou neoblomnou, chladnou pečlivostí sledoval. A ona se nikdy v životě necítila tak nejistě, rozpačitě a nepříjemně.

A ještě ke všemu jí jeho neustálá přítomnost působila mezi kolegy z divadla větší potíže, než by si kdy dokázala představit...

„Dobrou noc, Anno," zašveholila Camilla s chápavým úsměvem na rtech a vyměnila si s Pru významný pohled, zatímco Anna nahlédla do své přihrádky u šaten. „Dobře se vyspi. Pokud ovšem vůbec spíš, drahoušku, když jsi ‚hlídaná' celou noc."

„Díky, Camillo," zamumlala Anna suše. Nepřítomně vyňala několik dopisů a otočila se. Zjistila, že její přítelkyně upírá na Jeda vyzývavý pohled.

V tom okamžiku Anně poskočilo srdce. Jed, jenž nehnutě sledoval všechny, co přicházeli a odcházeli, urostlý, uzavřený a stále ve střehu, vypadal neodolatelně přitažlivě. Nebylo proto divu, že na něj většina hereček Společnosti pohlížela tak, jak na něj právě hleděla Camilla...

Všiml si, že ho Anna sleduje, a lehce pozdvihl obočí, čímž opětoval její nervózní úsměv. Uvolněně se opíral o zeď se soustředěným výrazem ve tváři a čekal na ni. Měl na sobě bílou bavlněnou košili, hnědou koženou vestu, světle hnědou koženou bundu, džíny a hnědé kožené boty. Styl jeho oblečení byl oblíbený a rozšířený i mezi mladšími členy společnosti, ale z něho jako by vyzařovalo nějaké zvláštní kouzlo. Bylo tu něco výjimečného, uvědomovala si Anna, ať už to bylo způsobeno látkou nebo střihem jeho šatů nebo jeho nečitelným výrazem - něco ho prostě řadilo mezi vlivné a mocné lidi. Také jí však připomínal někoho se spoustou peněz vydělaných na strachu jiných lidí, uvědomila si hořce...

„Víš, řekla bych, že bys svýho tělesnýho strážce měla v pondělí přivést do naší šatny," neodpustila si Camilla, zatímco sledovala, jak vycházejí dveřmi do chladného podzimního večera. „Řekla bych, že moje tělo potřebuje pohlídat!"

„Jediné, co by sis měla pohlídat, je tvůj jazyk," poznamenal Jed uštěpačně. Chladný úšklebek

spolu s jeho neoblomným výrazem se neminuly účinkem a sebraly Camille chuť k dalšímu vtipkování. Zatímco mizeli Camille z očí, Anna jen stěží potlačovala úsměv.

„Byl jsi ke Camille hrubý," řekla, když zahnuli za roh a došli k autu. Velké šedostříbrné BMW bylo zaparkováno na příjezdové cestě k divadlu přímo pod značkou „Zákaz parkování" - k pramalé radosti Arthura, správce divadla. Zatímco Jed prováděl zběžnou prohlídku auta, Anna si musela vyslechnout spoustu posměšků a duchaplných poznámek od svých kolegů a kolegyň, procházejících kolem.

„Tak bych to nenazval," poznamenal Jed, narovnal se a odemkl dveře. „V pořádku, nastup si."

„Ano, pane." Jak dlouho to ještě dokáže vydržet? Poslouchat příkazy a nechat se vodit, jako by byla nesvéprávná? Snášet nevybíravé vtipkování svých kolegů?

Seděli v autě a couvali zpět na silnici davem návštěvníků divadla, kteří mířili do okolních hospůdek a restaurací.

„Jsi zvyklý ničit lidi," zaútočila znovu, „takže ti to ani nepřijde, když jsi k někomu hrubý."

„Jsi nespravedlivá. Já lidi chráním." Náhle prudce zatočil volantem, aby se vyhnul skupince mladých lidí, kteří přecházeli ulici. Jen stěží potlačila výkřik. Zamyšleně se podíval do zpětného zrcátka. V jeho výrazu byla patrná vyrovnanost, pozornost a neomalená zvědavost, co mu chce říct.

„Camilla je moje přítelkyně. Byl to jenom vtip."

„Pokusím se být k ní příště milejší." V jeho hlase zazněl jakýsi zlověstný tón, který si nedokázala vysvětlit.

„Možná bys taky neměl zapomínat, že jsi placený za to, abys byl milý ke mně."

„Jsem placený za tvou bezpečnost," odporoval jí Jed, zatímco auto vjelo na hotelové parkoviště. „Laskavost není v ceně."

„Když tak o tom přemýšlím, nejsem si jistá, jestli spíš nepotřebuju ochranu před tebou než před tím záhadným cvokem?"

„O tom pochybuju."

Když došli k jejich pokojům, které Jed pronajal, vrhla na něj ostražitý pohled. Měla sice vlastní ložnici a koupelnu, ale přesto jí to všechno připadalo mučivě intimní. Pokaždé, když vcházela do svého pokoje s vědomím, že Jed bude spát kousek od ní za slabou stěnou, ucítila ten známý svíravý pocit v žaludku.

„Proč to všechno děláš, Jede?" řekla pomalu, když vcházela za ním dovnitř a sledovala jeho profesionální, důslednou kontrolu pokojů.

„Obvyklý postup." Krátce se na ni usmál přes rameno.

„Ne, já myslím, proč jsi tuhle práci vzal?"

„Tvůj otec mě o to požádal."

„To já vím. Ale tys to přece mohl odmítnout. Mohl jsi místo sebe doporučit někoho jiného."

„Dobře platí," poznamenal ironicky.

Šlehla po něm vražedným pohledem, odpochodovala do svého pokoje, kde si svlékla kabát a mrštila jím na židli, načež mu přibouchla dveře před nosem. Z toho rozčilení jí vyschlo v hrdle. V duchu si pohrávala se vzpurnou myšlenkou zamknout dveře a po chvilce váhání přistoupila ke dveřím a hlasitě zacvakla zástrčku. ‚Spojovací dveře budou stále odemčené', zněl Jedův rozkaz. K čertu s ním... Vpochodovala do koupelny, stáhla

se sebe džíny a volnou modrou halenku a vstoupila do horké, uklidňující sprchy.

Určitě už brzo začne být vůči Jedově neustálé blízkosti odolná. Jeho očividný nezájem by jí měl dodávat pocit bezpečí, přesvědčovala sama sebe. Když však uviděla svou bledou tvář v zrcadle, pochopila, že je to chabá naděje. Vůči Jedovi Steeleovi by mohla být odolná pouze v jediném případě - kdyby byla mrtvá...

Celý týden se jí nedotkl. Snadnost, s jakou od hladové vášně přešel k té nelidské, profesionální odměřenosti, byla hluboce uřážející.

Sledovala svůj odraz v zrcadle a snažila se zahnat své bláznivé myšlenky. Na co to jen myslí? Ona přece nechce, aby se jí dotýkal! Zjištění její vlastní slabosti ji děsilo...

Přesto jaksi nepochopitelně, navzdory svému chladnému uvažování, pocítila náhlou touhu mu něco provést.

Zabalila se do žlutého froté županu a vyšla z koupelny. Její kabát stále ještě ležel na židli, kam jej před chvilkou odhodila. Jelikož se už několik dní pokoušela udržet pořádek, zvedla kabát ze židle s chvályhodným úmyslem pověsit jej do skříně. Vtom si však všimla dopisů, které vybrala ze své přihrádky v divadle a které teď čouhaly z kapsy kabátu.

Vytáhla je, pustila kabát na zem a posadila se na židli. Otevřela první a začala číst. Vtom se jí zatmělo před očima a zachvátila ji panika. Přidušeně vykřikla a upustila dopis na zem, jako by ji pálil v rukách.

„Anno?" zazněl Jedův hluboký hlas, když zjistil, že jsou dveře zamčené. „Anno, co se děje? Otevři dveře."

Nepřítomně zírala na onen dopis a nebyla schopná sebemenšího pohybu. Ohromení ji přibilo na židli.

„Anno, no tak, otevři ty dveře!" Jedův hlas vyjadřoval tak výhrůžný rozkaz, že se vzchopila a vrávoravým krokem došla ke dveřím, aby uvolnila západku. Prudce rozrazil dveře a rychle vešel dovnitř. Snažil se ovládnout vztek, jenž cloumal celým jeho tělem.

„Na co si to tu ksakru hraješ? Říkal jsem ti přece, abys nezamykala."

Třesoucím se prstem ukázala na list čistého papíru, jenž ležel na zemi vedle jejího sametového kabátu. Jed se sehnul, aby ho sebral. Zvolna se narovnal a pozorně si ho prohlížel. Slova místo toho, aby byla napsaná na stroji nebo poskládaná z písmen vystřižených z časopisů, byla vytisknuta na počítačové tiskárně.

„Myslíš, že jsi v bezpečí?" četl nahlas. „Vidíš tu skulinu...?"

Zdvihl oči od papíru a podíval se na ni. Rozechvěle si olízla vyschlé rty. Její pocit ohrožení byl přehnaný, přesvědčovala se zahanbeně. Přesto ho však nedokázala překonat. Celá se třásla...

„Žádný velký spisovatel," poznamenal Jed při pohledu do její bledé tváře a tmavých vykulených očí a přidal k tomu povzbudivý úsměv. „A jestli je to stejný typ dopisu, jaké posílal tvému otci, tak by nás mohl přivést na nějakou stopu. Kde je obálka? Dám to na starost někomu z mé společnosti, aby to prověřil."

„Z tvé... společnosti?" Strnule sebrala obálku z podlahy. Nebyla tam žádná adresa, jen její jméno. Někdo musel ten dopis přinést až do divadla. Ten fakt nahánět Anně větší strach než samotný dopis.

„Mezinárodní bezpečnostní agentura," vysvětlil stručně a zachytil její zmatený pohled.

„Já... já myslela, že pracuješ sám," řekla nejistě, zatímco ji pomalu vedl k posteli.

„Dřív jsem pracoval sám. Ale teď už ne. Vlez si do postele, Anno. Objednám ti čaj."

Její slabost pro čaj mu neunikla, uvědomila si mlhavě. Chovala se jako blázen - třásla se jako osika jenom kvůli tomu, že otevřela a přečetla anonymní dopis...

„Jede, mě to děsí," zašeptala. „To... pomyšlení, že tam ten člověk dal ten dopis osobně, že měl tolik drzosti přijít až do divadla..."

„Jistě, je to zneklidňující. Proto jsem tady. Chápeš?"

„Jo..."

Na rtech se mu objevil vzácný úsměv, který vyzařoval i z jeho očí. Když to viděla, srdce se jí přestalo svírat strachy a místo toho se začalo vzdouvat jakýmsi bláznivým pohnutím. Byla v tu chvíli ráda, že má na sobě dlouhý, tlustý župan. Vlezla si do postele a unaveně se opřela o polštáře. Teprve teď si uvědomila, jak je vyčerpaná. Přestože ten večer hrála jen malou roli, tři hodiny na jevišti jí daly pořádně zabrat. Po týdnu, kdy hrála ve všech večerních představeních a navíc ve dvou odpoledních, se cítila úplně vyřízená. Navíc byla vystavená ještě anonymním hrozbám. To už na ni bylo přespříliš...

Když se Jed vrátil s čajem, už skoro spala. Pootevřela ospale oči a uviděla ho, jak stojí u její postele a dívá se na ni. Výraz v jeho tváři byl neproniknutelný.

„Mluvil jsem s tvým otcem," řekl a podal jí šálek čaje. Sám uchopil druhý šálek a posadil se na nízkou židli u její postele. Nespouštěl z ní oči. „Do tvého desetidenního volna zbývá už jen pár dnů. Nemůžem už dál riskovat, Anno. Zítra tě odsud odvezu."

Její prsty sevřely šálek. Rozčileně se posadila na posteli, přičemž málem rozlila svůj horký čaj.

„Jede," začala tichým, rozechvělým hlasem, „já nemůžu nikam odjet. Musím odehrát ještě tři představení a -"

„Podívej se na sebe, Anno," skočil jí do řeči. Jeho hlas zněl nesmlouvavě. Dohadovat se s ním bylo stejně marné, jak rozbíjení zdi hlavou, uvědomila si unaveně. „Jsi vyčerpaná. Zhroutíš se, pokud se nepřestaneš přepínat. Nejdřív musíš přečkat to nebezpečí, co ti hrozí, a pak se budeš moct vrátit ke své kariéře. Ale v tuhle chvíli je tvoje bezpečnost na prvním místě."

„Nedonutíš mě, abych odtud odešla," odsekla prudce, „pokud mě ovšem nechceš unést."

„Říkej tomu, jak chceš. Naše letadlo odlétá zítra brzy ráno."

Cítila, jak jí projela vlna horka, která vzápětí zmizela a zanechala ji třesoucí se chladem a napětím.

„Ale beze mě..." spustila vysokým hlasem na hranici hysterie. Vyšvihla se na nohy a prudce vykročila ve snaze obejít Jeda, přičemž si však přišlápla lem svého dlouhého pláště a potupně upadla přímo do jeho náruče. Lehce ji zachytil a podepřel. Přidržel si ji kousek od sebe a pobaveně svou zmítající se kořist prozkoumával.

„Jestli to bude nutný, tak tě dnes večer zamknu ve své ložnici," oznámil jí chladně. „Kdybych tě odtud neodvezl, tak bych nesplnil svůj slib, který jsem dal tvému otci..."

Divoce zírala do kamenně netečné tváře. Krev jí prudce bušila ve spáncích a ona si nebyla jistá, jestli za to může její vztek, anebo zrádná odezva na jeho dotek.

„Jede, nenuť mě k tomu," zašeptala a cítila, jak jí začíná naskakovat husí kůže. Co se to s ní děje? Teď přece nejde o jejich vzájemnou sexuální přitažlivost, teď se snaží uchovat si svou nezávislost, prosadit své právo rozhodnout, co bude dělat... Tak proč se nedokáže vypořádat se svými pocity? Před týdnem ji její rozhodnost zachránila. Její hrdost, nezkušenost a strach z toho, že Jed zjistí, jak moc ovlivnil její život, jí pomohly uchránit její tajemství...

Ale teď... teď to začínalo zase všechno nanovo... Bylo to snad teplo jeho těla, intimní dotek po týdenní abstinenci, co vnášelo do jejích citů takový zmatek?

„Nedopusť, abych tě k tomu musel nutit," opáčil chladně. Ale v jeho očích se objevil jakýsi temný lesk.

Anna na něj upřeně hleděla. V hlavě se jí začaly vynořovat útržky z minulosti. Ta letní noc v zahradě ve Farthingley, to, jak se cítila poté, co zkritizoval její voňavku, když se k němu nevinně naklonila... ta noc v jejím pokoji, když vypnuli proud a on zjistil, že se bojí tmy. Vzpomínky jí náhle probíhaly hlavou jedna za druhou...

„Jede..." Slyšela svůj zastřený hlas jakoby z dálky. Byl to tichý povzdech, který jako by ani nevyšel z jejích úst. Slepě se k němu přitiskla, takže se její prsa namáčkla na jeho hruď.

Předtím už odložil svoji vestu a koženou bundu. Přes jeho bílou bavlněnou košili z něj vyzařovala uklidňující síla a teplo. Vlastně ne, nebylo to

uklidňující, naopak, bylo to zneklidňující a vzrušující... Myšlenky jí zmateně vířily hlavou. Její prsty se mimoděk vydaly přes jeho široká, mužná ramena, aby se nakonec zabořily do čisté, lesklé kštice jeho hnědých vlasů. Zavřela oči a nechala se unášet svými pocity. Pociťovala tělesnou rozkoš. Mělo to příchuť zakázaného ovoce, a o to víc ji to vzrušovalo. Tiché napětí, které mezi nimi poslední týden panovalo, bylo náhle překlenuto její troufalostí a ona nevěděla, jestli na sebe má být hrdá, nebo jestli se má stydět. Nedokázala v tu chvíli jasně uvažovat a rozpoznat, jestli je to správné, nebo ne. Její smysly byly uvězněné v jakémsi vlastním primitivním světě, ve kterém byl rozum utlumen...

„Anno..." Jedův hlas zněl zastřeně a lehce přiškrceně. Rukama ji uchopil v pase, jako by ji chtěl od sebe odstrčit. Její prsty ho hladily po vlasech a potom se přesunuly na jeho tvář, kde přejížděly od jemné, pružné kůže dolů k mírnému strništi, které lehce zdrsňovalo kůži kolem jeho brady.

„Prosím... musím tu zůstat do středy, Jede..." zamumlala zastřeným hlasem, aniž by si uvědomovala, co vlastně dělá. „Já... já ti to vynahradím..."

Opravdu to řekla? Zděšeně se zachvěla. Ale přesto třesoucími se prsty rozepnula horní knoflík jeho bílé košile, potom následoval další a ještě jeden. Na svalnaté hradbě jeho poodhalené hrudi se objevil chomáček hrubých chlupů. V krku jí vyschlo tak, že pochybovala, jestli ještě vůbec někdy promluví...

„Ty malá prohnaná potvoro," procedil skrz zuby, aniž by se ji pokoušel zastavit. Zachvěl se. V jeho přivřených očích se sice zračil jistý úšklebek, přesto ji však hltavě sledoval.

„Copak už se se mnou... nechceš milovat?" Hlas se jí zlomil a selhal. Její ústa byla vyprahlá jak poušť a srdce jí bušilo tak rychle, až se jí zamotala hlava.

„To má být úplatek za to, že bude po tvém?" utahoval si z ní, ale hlas se mu přitom třásl a srdce mu bušilo jako o závod. Zavřela oči a instinktivně přitiskla své horké rty k jeho svalnaté hrudi. V hlavě měla zmatek. Dělá to opravdu proto, aby bylo po jejím? Neměla nejmenší tušení, proč to vlastně dělá. Teď už věděla, jaké to je být oslepená touhou. Být do někoho blázen, nehledě na to, co říkají ostatní, nehledě na to, co se stalo v minulosti a z čeho by se měla poučit. Měla by přestat, a to hned. Bylo to šílenství. Neustále se před ním ponižovala a zčásti si toho byla vědomá. Teď už však zašla příliš daleko, zdálo se, že nic na světě ji nedokáže zastavit. Bylo to, jako by umírala žízní a někdo jí nabídl sklenici křišťálově čisté vody...

„Jede, prosím..."

„To snad ne," zamumlal zastřeně, odtáhl ji od sebe a upřeně se na ni zahleděl. Celá se chvěla. Jeho hlas zněl částečně nedůtklivě, částečně pobaveně a částečně toužebně. „Oficiálně jsi teď mou zákaznicí, Anno. A já nemám ve zvyku začínat si se zákaznicemi. Kromě toho, jsi to opravdu pořád ty, kdo mi před týdnem řekl, abych vypadl z tvého života?"

„Jede..."

„A teď bys dokázala kvůli své kariéře na svůj odpor ke mně zapomenout?" utahoval si z ní.

„Já..." Její žlutý župan se rozhalil, uvědomila si opožděně. Stála blízko něj a její nahé tělo bylo vystaveno jeho zvědavému pohledu. Kamkoliv se podíval, jako by se jí tam i dotknul. Malé pahorky

jejích prsou se zachvěly. Bradavky jí naběhly do drobných temných kuliček. V podbřišku ucítila horkou žádost.

Zamžourala na něj. Co to proboha dělám? pomyslela si. Snad s tím opravdu začala, aby nahlodala jeho rozhodnutí. Postupně to ale uvolnilo její skutečnou, potlačovanou touhu. Opět se cítila, jako tehdy ve Farthingley v době před jeho krutým odmítnutím. Třásla se tak prudce, jako by měla horečku...

„Vezmi si mě, Jede," vzlykla přidušeně. „Hned teď. Prosím..."

„Proboha... to snad není pravda, Anno..." Když ji od sebe odstrkával, jeho prsty se zabořily hluboko do její paže. „Vážně si myslíš, že ti na ten tvůj osvědčený trik skočím?"

„Osvědčený trik?" zašeptala rozohněně. „Tak tohle si o mně myslíš? Asi si myslíš, že to dělám pořád? Ty... ty tvý řeči o tom, že se nezaplétáš se zákaznicemi. To mi teď hodláš dokazovat?"

„Je to tak lepší."

„Ty opravdu víš, jak někoho ranit."

„Vím přesně, kdy je čas vycouvat, zlato," zažertoval drsně. Jeho hlas byl ale tak zastřený touhou, že ho skoro nepoznávala. „Máš nádhernou postavu. Strašně tě chci. Ale nesnáším, když se někdo pokouší se mnou manipulovat. Přestaň s tím sváděním. Běž spát."

Otočil se a odkráčel pryč, aniž by se ohlédl. Při odchodu vytáhl klíč ze zámku a zamkl dveře z druhé strany. Sotva si jeho bezohledné odmítnutí uvědomovala. Zklamaně se vrhla na postel. Už potřetí se nachytala a udělala ze sebe blázna... Navíc byla zamčená ve svém vlastním pokoji jako nějaké neposlušné dítě. S pocitem hořkosti se teď opět

rozpomněla na hrozící nebezpečí únosu. V návalu vzteku a bolesti si přetáhla polštář přes hlavu a rozvzlykala se...

Bylo podmračené, klidné ráno. Uháněli po dálnici M40 k Heathrow.

„Možná bych k tobě měla být připoutaná jako vězeň při převozu," oznámila Jedovi na letišti s horečnatým leskem v očích. Teprve když prošli vstupní kontrolou, dokázala ovládnout svůj vztek natolik, aby se ho zeptala, kam vlastně jedou.

„Do Antiguy," oznámil jí Jed. Chladným, ostražitým pohledem si pozorně prohlížel ostatní cestující v první třídě. Měl na sobě elegantní světle hnědé kalhoty a bílou košili. Přes ramena si přehodil svoji světlou koženou bundu. Slušelo mu to. Vypadal nepochopitelně odpočatě. Jak jen mohl vypadat tak čerstvě a svěže, když ona vypadala, jako by ji někdo zbil?

Co by asi udělal, kdyby k ní někdo přiskočil a pokusil se ji unést? přemítala horečnatě. Vytáhl pistoli? Nosil vůbec zbraň? Nikdy se ho na to nezeptala a nikdy si nevšimla, že by ji měl...

„Do Antiguy? To je úžasný. Tím mě chceš ohromit?" obořila se na něj. Musela si nasadit tmavé brýle, aby ukryla své nateklé, ospalé oči. Věděla, že se chová hrozně, ale byla příliš rozčilená, vyčerpaná a zničená na to, aby s tím dokázala přestat. Vrazila ruce do kapes svého saka a upřeně se zahleděla do země. Nenáviděla ho a nenáviděla i sebe...

Neobtěžoval se odpovědět. Vytáhla ruce z kapes a nervózně je sepjala. Minulá noc zanechala v jejím srdci otevřenou ránu. Aspoň že se jí podařilo vyklouznout z té nepříjemné situace s trochou

sebeúcty. Bylo pro ni lepší, když si myslel, že se ho snaží zmanipulovat, aby mohla zůstat ve Stratfordu, nebo ne? Méně ponižující, než připustit, že se neustále utápí v onom známém, ničivém návalu touhy...

„Mohu si odskočit bez doprovodu?" zajímala se, aby přerušila nastalé ticho, zatímco Jed se tvářil, jako by na ni úplně zapomněl.

„Jistě, poslouží si."

Když se zamykala do jedné z kabinek, přece jen se cítila nesvá. Její nervy byly tak napjaté, že nedokázala rozumně uvažovat. Když vycházela ven, krajní kabinka byla obsazená a představa, že tam na ni někdo číhá, byla tak nesmyslná, že ji samotnou rozčílila. Studenou vodou si opláchla své zarudlé oči. Měla za sebou příšernou noc. Neustále se zmítala a převracela na posteli. Každou chvíli se budila, a když na chvilku usnula, zdály se jí divoké útržkovité sny, které jí připomínaly onu dávno minulou noc ve Farthingley a Jedovo „džentlmenské" chování, když zjistil, že je ještě panna...

Jak jen mohla včerejší noci tak ztratit hlavu a dovolit, aby se to všechno opakovalo? Bylo to snad kvůli tomu dopisu? Mohlo za to snad zvýšené množství adrenalinu v krvi, když ji přepadl opravdový strach? Ať už mě napadá cokoliv, jsou to jen samé výmluvy, pomyslela si. Nenáviděla svůj obraz v zrcadle a pohrdala sama sebou. Měla na sobě volnou, světle hnědou bavlněnou bundu, bílé tričko a černé plátěné kalhoty. Její blonďaté vlasy byly vyčesané nahoru do nedbalého drdolu, z kterého utíkaly pramínky vlasů na všechny strany. Vypadala přesně tak, jak se cítila. Vyčerpaná a rozervaná. Mračila se na svůj obraz v zrcadle

s tak očividným odporem, že normálně vypadající žena, která se právě vynořila z krajní kabinky a myla si ruce, na ni vrhla polekaný pohled...

Obvykle v letadle nespala. Ale nekonečný let do Antiguy a minulá bezesná noc ji přece jen přemohly. Tvrdě usnula, a když se probudila, zjistila, že má hlavu opřenou o Jedovo rameno. Prudce sebou trhla a rychle se od něj odtáhla, až si málem namohla krční páteř. Po zbytek letu pospávala nebo sledovala video, kde běžela uhozená komedie s Goldie Hawnovou, nebo si četla napínavou, romantickou knihu, kterou si koupila na letišti. Byla ráda, že si na letišti také koupila tmavé brýle. Dávaly jí pocit soukromí, který potřebovala, aby si vyléčila svou raněnou hrdost. Jed četl nějaký psychologický román od irského spisovatele Briana Moora, jenž byl, jak jí prozradil, jeho oblíbeným autorem.

Když se letadlo začalo chystat k přistání, bylo díky časovému posunu teprve časné odpoledne.

„Doufám, že to všechno má nějaký smysl," zamumlala pochybovačně. Snažila se potlačit nával rozrušení, které pocítila při pohledu na nádherně zelené pahorky ostrovů, jež se pod nimi začaly rýsovat, obklopené korálovými útesy v tyrkysově modrém moři. „Kdo o tom ještě ví, že jsme tady?"

„Nikdo. Tvůj otec to ví přibližně." Jed pozdvihl obočí. „Neřekl jsem mu, kam přesně pojedeme. Dal jsem mu spojení na svou kancelář v Miami. Takže se s námi může v případě nutnosti spojit."

„Nevěříš mému otci?"

„Samozřejmě, že mu věřím. Ale čím míň lidí o tom bude vědět, tím líp. Nemůžu vyloučit možnost, že ty výhrůžné dopisy jsou od někoho ze společnosti tvého otce."

Strhla si brýle s očí a nevěřícně na něj pohlédla.

„To myslíš vážně? Ty si opravdu myslíš, že by někdo, koho můj otec zaměstnává, byl schopen posílat mi anonymní dopisy?"

„Neříkám, že to tak musí být. Mám několik teorií. Moji lidé na nich pracují. Ty se o nic nestarej, Anno. Jsi tu proto, aby sis odpočinula. Uvolni se a zapomeň na své problémy."

Uvolnit se? V Jedově neustálé těsné blízkosti? Už se o to dříve pokoušela, ale stále byla jako na trní...

Když vystupovala z malého letadla, ucítila jakousi nepopsatelnou svůdnou vůni. Nad rozpálenou přistávací plochou se tetelil horký karibský vzduch. Vysoké palmy lemující přistávací plochu v mírném vánku lehce ohýbaly své zelené koruny. Když přistávali, zahlédla sněhobílé pláže, z jedné strany ohraničené zelení džungle a z druhé strany omývané modrým, nekonečným oceánem. Rozdíl mezi studenou, sychravou Anglií a tímto tropickým ostrovem byl tak neskutečný, že se jí podařilo zachovat chladný výraz jen s největším úsilím...

Vyřídili všechny formality a vyšli se zavazadly před letištní halu. Tam už na ně čekal nějaký muž. Byl vysoký a opálený. Měl na sobě džíny a obyčejnou košili. Jeho na krátko ostříhané husté hnědé vlasy měly podobnou barvu jako Jedovy, kolem spánků mu však prokvétaly šedé pramínky.

„Zdravím tě, Jede! Jak se máš?" Následoval vřelý stisk rukou a přátelské objetí.

„Jde to. A co ty?"

„Já se mám skvěle. Nemůžu si stěžovat..." Ten muž byl o trochu menší než Jed a zhruba o deset

let starší. Jeho modré, zvídavé oči se zahleděly na Annu, která se přistihla, že jeho přátelský úsměv opětuje, navzdory svému pevnému rozhodnutí zůstat po dobu svého nuceného pobytu na tomto ostrově lhostejná.

„Anno, tohle je můj přítel, Blake Sheraton."

„Těší mě." Zatímco si s ním přátelsky potřásala rukou, žaludek se jí sevřel překvapením. Přítel? Jed Steele měl v sobě tolik lidskosti, že měl přítele?

„Blake a jeho žena Nina sem přišli před pár lety z Floridy. Mají tu hotel."

„Moc mě těší, že tě poznávám Anno. Nina je z toho celá pryč. Už se nemůže dočkat, až se seznámí s opravdovou herečkou Královské Shakespearovy společnosti..."

„Pak zbytečně marní čas," odpověděla Anna chladně a vyhnula se Jedovu varovnému pohledu. „Včera jsem totiž byla donucena porušit svou smlouvu, takže zanedlouho už zřejmě ke Společnosti patřit nebudu!"

Během jízdy po hrbolaté ostrovní cestě Anna mlčky seděla na zadním sedadle. Jed s Blakem seděli vpředu a občas něco prohodili. Anna rozmrzele sledovala Jeda, který seděl před ní. Pozorovala jeho husté vlasy a křivku jeho širokých ramen. Jeho vlasy, padající až na límec košile, vlály v teplém větru a odhalovaly smyslně snědou kůži jeho zátylku. Připomnělo jí to, jak se den předtím jeho krku dotýkala, a ucítila, jak jí od prsou až ke stehnům projela vlna vzrušení...

Jed a Blake se něčemu smáli. Jejich uvolněný hovor a očividné souznění prozrazovaly, že se už znají dlouho. Ukázalo se, že Blake kdysi dělal stejnou práci jako Jed a Jed tu trávil spoustu času, když zrovna odpočíval.

Byla na velkých rozpacích. Litovala teď, že byla nezdvořilá. Snažila se udělat si v hlavě pořádek. Cítila sice, že má plné právo být naštvaná - neustále ji sekýroval a říkal jí, co smí a nesmí dělat, přesto jí však připadalo, že ztrácí pevnou půdu pod nohama. Zatímco se džíp vyřítil ze stínu palem na prosluněnou písčitou pláž, aby se za okamžik opět ponořil do chladivého stínu bujné zeleně, hledala vysvětlení pro to, co ji tak zneklidňovalo...

Náhle to objevila. Ať už se jí to líbilo nebo ne, byla pohlcená novou vlnou pocitů, jež přehlušovaly její mlčenlivý odpor, pošramocenou hrdost a pošlapané sebevědomí. Zastiňovaly dokonce i její strach z tajemných výhrůžek.

Náhle měla možnost neočekávaně nahlédnout do života nejuzavřenějšího muže, jakého kdy potkala...

Poprvé od té doby, co se s Jedem seznámila, měla teď možnost něco se o něm dovědět. Nebo snad dokonce zjistit, co se ve skutečnosti za jeho chladným výrazem skrývá. Neměla však ani ponětí, jak se s tím dokáže vyrovnat...

ŠESTÁ KAPITOLA

„Jak se divadlo vyrovná s tvou ztrátou?" otázala se Nina, jejíž velké, kaštanově hnědé oči se přátelsky upíraly na Annu. „Nenaruší to celkový program divadla, když některý z herců najednou odejde?"

„Ne tak úplně," připustila Anna. „V divadle existuje složitý systém záskoků..." Nuceně se usmála na Blakeovu hezkou, tmavovlasou manželku, která seděla na opačném konci stolu, na němž nyní ležely zbytky vynikajících jídel z tropického ovoce a ryb. Mihotavý plamen svíčky pod skleněným stínítkem mírně osvětloval sněhobílý damaškový ubrus a odrážel se od stříbrných příborů a křišťálových sklenic, jež stály na stole.

Prostředí plážové restaurace, patřící k hotelu, vypadalo velmi luxusně. Nízké, temně zelené palmy a řady bíle světélkujících tropických květin ohraničovaly jednotlivé stoly. Číšníci odění v bílých oblecích obcházeli kolem a očividně zámožní hosté se při večeři uvolněně bavili. Přímo pod terasou moře olizovalo zšeřelou pláž a vlny s šuměním narážely na písčitý břeh. Vlahý vítr si pohrával se suchými palmovými listy, které za denního horka poskytovaly hostům stín.

Návštěvníci restaurace byli mnoha národností, ale jedno měli všichni společné: značné jmění

a uhlazené chování. Anna to nesla s jistou dávkou nelibosti. Díky jmění svého otce se v těchto kruzích pohybovala často. Něco uvnitř ní se však neustále proti přehnané okázalosti a přetvářce těchto lidí bouřilo.

Mezi cinkotem sklenic a příborů se občas ozvalo bouchnutí šampaňského a tlumený, zvonivý smích. Celková atmosféra byla ale tak strojená, že herečka, která v ní dřímala, Anně neodbytně našeptávala, aby vyskočila na stůl a spustila nějakou provokativní píseň...

Ovládla se však. Bylo zřejmé, že Blake a Nina vlastní vysoce ziskový, luxusní prázdninový komplex. Blake s pýchou v hlase popisoval veškeré zařízení. Zdálo se, že tam mají úplně všechno - od půjčovny potápěčské výstroje přes tenisové kurty až po výběr ze tří pláží, obchod se suvenýry a plážovými potřebami a osmnáct hektarů pozemků s tropickou vegetací, kde bylo možné procházet se podle libosti...

Jed s Annou byli ubytováni v jednom z plážových domků. Byly to malé příbytky, postavené pouze několik metrů nad hranicí přílivu, se střechou ze suchých palmových listů a terasou, z níž Anna prvního večera sledovala ten nejromantičtější západ slunce, jaký kdy viděla. „Počítejte s tím, že občas sprchne," varoval je Blake s úsměvem. „Začíná období dešťů. Nikdy tu ale neprší dlouho. Antigua je nejsušší z Leewardských ostrovů. Takže můžete v klidu odpočívat..."

Když teď seděli ve vlahém večerním vzduchu a naslouchali zvuku cikád, bylo opravdu těžké nezačít odpočívat.

Jed, jenž zamyšleně seděl naproti ní, vypadal neobyčejně přitažlivě. Měl na sobě tmavě zelenou

hedvábnou košili a šedé bavlněné kalhoty. Jeho přítomnost sice nahlodávala její klid, ale to pro ni nebylo nic nového. Aspoň že Blake a Nina byli normální - hovorní, sdílní a zvídaví. Jejich přítomnost ji uklidňovala. Bylo jim něco málo přes čtyřicet a vyzařoval z nich životní elán. Líbili se jí čím dál víc.

„Takže, když nějaký herec onemocní, tak za něj máte okamžitou náhradu?" zajímala se Nina.

Anna přikývla, přičemž si pohrávala s dlouhou stopkou své sklenky s vínem.

„Ano. Například já hraju ve třech hrách. V jedné z nich mám malou roli s několika dialogy, v dalších dvou hraju jen v jedné hromadné scéně, ale v jedné z těchto her přitom zkouším hlavní ženskou roli. Takže pokud někdo onemocní..."

„Ale ty nejsi nemocná," přerušila ji Nina s náznakem soucitu, „a trápí tě, žes musela nechat ostatní na holičkách."

„Ano."

„Ale zároveň máš strach z těch výhrůžek," dodala Nina. „Nemám pravdu?"

„Ano."

„Ubohé dítě." Blake se na ni laskavě usmál a natáhl ruku, aby jí dolil víno. „Pořádně si tu odpočiň. Vypadáš unaveně a odpočinek rozhodně potřebuješ."

„Díky svým současným potížím stejně asi nemám na vybranou."

„To nemáš," ujistil ji Jed chladně. „Takže co kdybys už nechala těch mučednických výstupů a konečně přiznala, že se ti tu líbí?"

Anna ucítila horkost v tvářích. Pomalu se pootočila a zachytila Jedův tvrdý zelený pohled. Cítila, jak pobaveně klouže očima přes její holá ramena dolů po lesklém růžovém hedvábí jejích

krátkých šatů bez ramínek a jak se pak loudavě vrací nahoru, aby se s nestoudnou drzostí zastavil na pahorku jejích prsou.

„To si piš," odsekla prudce a v jejích tmavých očích se objevil záblesk čiré nenávisti. „Mám se přímo skvěle. Co kdybys na chvíli zapomněl na svoji upjatost a šel si se mnou zatančit?"

„Já netančím." Jedova tvář byla tvrdá jako žula a v očích se mu zračil zlověstný výraz.

Nina a Blake si vyměnili pobavené pohledy.

„Ale já chci tancovat," trvala na svém Anna a nasadila přitom ten nejrozmazlenější tón, jakého byla schopná, „a co když se mě někdo pokusí unést přímo z tanečního parketu? Můj otec ti určitě platí dost na to, abys svou zákaznici taky bavil."

Jed s pozdviženým obočím letmo pohlédl na Blakea a pomalu vstal. Kapela, jež stála na druhém konci terasy pod několika osvětlenými palmami, hrála jakýsi druh karibské hudby, jejíž rytmus byl primitivní a svůdný. Několik párů se už navzdory své uhlazenosti pohupovalo v rytmu na malém, intimním parketu. Tančící do sebe byli smyslně zaklesnuti a nikoho nenechávali na pochybách o tom, jaký je mezi nimi vztah.

„Radši se postarám, aby zákaznice dostala za své peníze, co si zaslouží," pronesl Jed stroze, uchopil ji za loket a vedl ji mezi stoly k parketu. Jeho stisk nebyl ani v nejmenším něžný.

Jako by ji najednou posedl nějaký zlomyslný skřítek. Když došli na parket, rytmus hudby se zrychlil a ona se mu neočekávaně vrhla do náruče a začala se vlnit se záměrnou vyzývavostí.

„Co to má být za tanec?" zajímal se pobaveně a chytil ji kolem pasu, ale hlas se mu přitom nebezpečně zachvěl.

„Tys nikdy neviděl Hříšný tanec?" popíchla ho jemně. S nenuceností, o které netušila, kde se v ní najednou vzala, nechala své prsty přilnout k jeho širokým ramenům. Smyslně k němu přitiskla své boky, jimiž pohybovala s provokativností profesionální striptérky. Oči se jí horečnatě leskly. Její tvář a vůbec celé její tělo bylo rozpálené. Hluboko uvnitř, v podbřišku, cítila bolest, způsobenou potlačovanou předtuchou odmítnutí. Ale její vztek, vyvolaný jeho výsměšným chováním, a její touha vrátit mu to, ji držela na nohou...

„Jo, viděl," pronesl zastřeně a jeho pohled sklouzl na malé pahorky jejích prsou, jež se jí rýsovaly pod šaty. „Ale máš smůlu. Nechodil jsem do stejný taneční školy jako Patrick Swayze."

„Opravdu?" opáčila bezstarostně. „Nevadí, já do taneční školy chodila. Naučím tě to..."

„Ty mě chceš učit?" zeptal se varovným tónem a přitiskl ji k sobě tak silně, že sotva popadala dech. „Na to zapomeň, Anno. Problém je v tom, že ty se nikdy nepoučíš..."

Už už měla na jazyku nějakou ostrou odpověď, když vtom jí jednou rukou objal kolem šíje a druhou přitáhl její boky k svému tělu. Jejich předstírání tance bylo rázem pryč. Místo toho ji Jed najednou začal vášnivě líbat. Vyrazilo jí to dech. Nebral žádné ohledy na její bezbrannost a ani se nesnažil předstírat k ní nějaký respekt...

Pustošil hebkost jejích rtů a jeho jazyk se ponořil do temné dutiny jejích úst s otevřeně škádlivou smyslností. S neobyčejnou silou ji přitiskl ke svému svalnatému tělu tak intimně, jako by se jí chtěl zmocnit a milovat se s ní přímo uprostřed parketu. Tiskla se k němu a pod svými prsty cítila jeho svalnatá záda. Cítila jeho vzdouvající se mužství, jež se tvrdě tisklo na její měkké břicho...

Když ji náhle rozčileně pustil, málem upadla. Křečovitě se ho chytla za ramena, což ji zachránilo před zhroucením. Na svém dolním rtu cítila chuť krve. Srdce jí bilo jako o závod a hlava se jí točila.

„Pojď," vyrazil ze sebe a odvedl ji z parketu, dál od zvídavých pohledů ostatních hostů. Ponořili se do vlahé noci, kterou se nesl koncert cikád. Uvědomila si, že je vlečena dolů k pláži. Pod nohama jim skřípal korálový písek.

Když došli k moři, napůl rozzuřená, napůl vzlykající se k němu otočila.

„Co se to s tebou děje?" vypravila ze sebe přidušeně. Celá se chvěla, přestože noc byla teplá. „Máš mě chránit, ne... ne mě pořád ničit...!"

Jed ji pustil a zůstal stát kousek od ní. Jeho dech byl mírně zrychlený.

„Já vím," řekl konečně. Jeho hlas zněl rozechvěle, což pro ni bylo něco nového. Očividně se zlobil, ale sám na sebe. „Promiň. Neměl bych se od tebe nechat takhle vyprovokovat. Bůh ví, že už s tím mám dost zkušeností..."

Ovládla svůj roztřesený dech. Sesunula se na zem na teplý písek, odhodila své sandály na vysokém podpatku a rukama objala svá nahá kolena. Vůně průzračného oceánu byla čistá a osvěžující. Nadechla se proto z plných plic. Snažila se zapudit svůj pocit hanby. Cítila se odporně...

„To myslíš... se mnou?" otázala se roztřeseně.

Jed se posadil pár kroků od ní a upřeně se zahleděl na temné moře.

„Ano, s tebou..."

„To mě opravdu tak nenávidíš?" Bolelo ji to, ale musela se zeptat. Připadalo jí, jako by se celý svět scvrknul do této chvilky, do tohoto místa na tropické pláži. Pravda byla v ten okamžik to jediné, na čem záleželo...

„Vůbec ne."

„Tak co teda cítíš?"

Jed se pomalu otočil a pohlédl na ni. Po zšeřelé obloze plul obrovský stříbrný měsíc. Jeho světlo jako by vytvářelo bledou stezku přes nekonečný oceán a vyřezávalo ostré stíny na Jedově tváři. Jeho chladný, nehnutý pohled byl upřený na její bledou tvář.

„Právě teď? Povinnost soustředit se na svou práci," poznamenal stručně.

„Ne, nejen teď," vyhrkla překotně. „Kdykoliv. Co jsi ke mně kdy cítil, Jede? Kromě lítosti."

„Lítosti?" opakoval po ní nevěřícně. „Proč bych tě měl k čertu litovat, malou bohatou rozmazlenou holku, která vždycky měla všechno, na co si vzpomněla, a která byla zvyklá na obdiv všech chlapů v okolí deseti kilometrů?"

„To mi předhazuješ vždycky!" vybuchla a bezmocně sevřela ruce v pěst. „Myslíš, že bych se snažila sama prosadit, kdybych byla ta ‚malá zkažená holka', jak mi pořád připomínáš? Myslíš si, že bych se protloukala posledními dvěma ročníky divadelní školy bez otcovy pomoci, kdybych byla rozmazlená...?"

Kousla se do rtu. Proč mu to říká?

Jed se na ni zadíval s potlačovanou zvědavostí.

„To jsi opravdu udělala?" Chvilku o tom tiše přemýšlel. „A co první ročník?"

To jsem tě ještě neznala, odpověděla v duchu. Hleděla na něho s narůstajícím rozhořčením. Do té doby mi nikdo nepředhazoval, že mám bohatého otce, a nepotkala jsem nikoho, komu bych chtěla něco dokazovat...

„Pořád se mi jenom posmíváš," odsekla nahlas zastřeným hlasem. „Jseš ty snad dokonalý? Jared Steele - superman? Žádné chyby a žádné slabosti?"

„Ne." Jeho stručná odpověď zněla také zastřeně. Seděl na písku jen pár kroků od ní a napětí, jež mezi nimi vládlo, jako by elektrizovalo celou atmosféru horké tropické noci.

„Ne? Chceš tím říct, že přiznáváš nějaké svoje prohry?" utahovala si z něj.

„Prohrál jsem několik lidských životů."

„Čí životy?" otázala se něžně. Ucítila, že se v něm něco zlomilo, ale nevěděla přesně co. „Čí životy jsi prohrál, Jede?"

Následovalo napjaté ticho.

„Například život své matky. Nedokázal jsem ji uchránit..." řekl nakonec s nehnutým výrazem na tváři.

Anna zatajila dech. Pootočila se a pohlédla na mohutnou, strnulou postavu vedle sebe. Bodlo ji u srdce a v očích se jí zaleskly slzy. Jedova bolest byla tak nečekaná, tak neskutečná vzhledem k jeho chladnému vystupování a nepohnutému výrazu, že ji zasáhla silou, jež ji odzbrojila. Dlouho potom nevěděla, co má říct. Zdálo se jí, že má v krku příliš vyschlo na to, aby promluvila. Nakonec si navlhčila rty jazykem a opatrně řekla: „Chceš říct, že jsi zavinil její smrt? Nevěřím, že si to opravdu myslíš."

„Ne... ne..." Jeho úsečná odpověď zněla mírně nedůtklivě.

„Ale cítíš nějakou vinu za to, co nebyla tvá chyba, nemám pravdu?"

„Možná." Jeho strohá odpověď jasně naznačovala ukončení rozhovoru. Pokusil se vstát, ale ona se zvedla na kolena, chytla ho za ruku a zadržela ho. Sotva ho viděla přes závoj slz. Naléhavě se k němu přivinula. Cítila, jak znehybněl.

„Chceš si o tom promluvit? Řekni mi, co se stalo?"

„Už je to dávno pryč. Nechci o tom teď mluvit..."

„Je to ten důvod, proč sis vybral tuhle práci - chránit lidi -, aby ses dokázal vyrovnat s tím, co se stalo? Snažíš se... splatit nějaký dluh?"

„Nehraj si na psychoanalytika, Anno." V jeho hlase zazněl jemně ironický tón. „Zase přeháníš. Já nejsem blázen. Vím, že to, co se stalo, nebyla moje vina. Uvědomuju si to svou hlavou, přesto se nedokážu zbavit nejasného pocitu vlastního selhání. Možná, že to nedává smysl, ale dá se s tím žít..."

„Jenže se tímhle druhem nesmyslné, neopodstatněné viny zbytečně užíráš," dodala nuceně klidným hlasem. Hřbetem ruky si otřela slzy s tváře a snažila se ovládnout, ačkoliv jediným jejím přáním v tu chvíli bylo obejmout ho a držet ho tak pevně, aby od ní už nikdy nechtěl odejít.

„K bezpečnostní službě jsem šel pracovat z mnoha různých důvodů. Kdybych potřeboval terapeuta, tak bych k nějakému zašel."

„Ty víš dobře, co myslím," vybuchla, dotčená jeho chladnými posměšky. „Myslím, že je to přesně ten důvod, proč děláš osobního strážce. A přitom se bojíš, aby ses zas někdy nespálil. Proto ze sebe děláš toho drsného supermana, kterého se nikdo a nic nedotkne a ke kterému se nikdo nepřiblíží."

„Anno, přestaň s těmi svými teoriemi," doporučil jí stroze, vymanil rukáv z jejího stisku a odtáhl se od ní. „Dělám to proto, že si tím vydělám dost peněz, a navíc mě ta práce baví - je to neustálá výzva. I když poslední čtyři roky už spíš řídím svou bezpečnostní agenturu, než že bych pracoval jako samotný agent. Řekl bych, že je nejvyšší čas vrátit se zpátky, jinak si Nina bude myslet, že tě znásilňuju na pláži."

„A já tě zatím odpuzuju tak, že bys radši plaval v řece plné krokodýlů, než aby ses mě dotkl, nemám pravdu?" zašeptala rozechvěle.

Pomalu se k ní otočil.

„Anno, proboha..." Vyzařoval z něj potlačovaný vztek. Vystrašeně o krok ucouvla, přičemž patou zakopla o svoji odhozenou botu. Jed k ní bleskově přiskočil, aby ji zachytil. Několik nekonečných vteřin se snažila získat svou ztracenou rovnováhu, když vtom ucítila, jak ztrácí pevnou půdu pod nohama, a v příštím okamžiku už ležela na vyhřátém písku pevně zachycená v Jedově náruči.

„Anno..." Z hrdla se mu vydral zoufalý vzdech. Křečovitě se k němu přitiskla, jako by na tom závisel její život, a horečnatě reagovala na naléhavou divokost jeho laskání.

Dotýkal se jí a líbal ji, jako by několik měsíců hladověl ve vězení a ona pro něj byla klíčem ke svobodě. V jejich objetí byla potlačovaná naléhavost, téměř zoufalství. Písek se pod ní mírně propadával a růžové hedvábí jejích šatů jí poskytovalo jen chabou ochranu před jeho náruživostí. Ohlušená a zaslepená, bez ohledu na ostatní hosty hotelu, kteří se mohli na měsíčním svitem zalité pláži kdykoliv objevit, byla Anna svlečena

a uvězněna pod jeho tělem. Najednou ho nepoznávala. Tohle byl někdo jiný, někdo, kdo jí lehce naháněl strach...

„Jede..." Její přidušený vzdech se smísil s jeho horkým dechem, zatímco se svíjela pod jeho mohutným, opáleným tělem.

„Myslíš, že mě odpuzuješ?" vypravil ze sebe a v očích se mu objevil záblesk smutku. „Znamenáš pro mě to největší nebezpečí, s jakým jsem se kdy setkal."

„Já... a nebezpečí...?" Překvapeně zalapala po dechu. Když uchopil její prsa do vlastnických, žádostivých prstů a mezi palcem a ukazováčkem stiskl naběhlé hroty jejích bradavek, zalila ji vlna horka. Potom se jeho prsty vydaly k jejímu klínu, až pocítila, jak jí jako údery blesku projíždějí vlny vzrušení. „Ach, Jede, prosím, ach, bože, já nemůžu..."

„A já nemůžu přestat, tentokrát ne, Anno..." vzdychl zastřeně a odhodil své šaty. Byl to nezapomenutelný pocit vzrušení. Když se něžně vmáčkl mezi její hebká stehna, projel jí od hlavy až k patě. „Už se s tebou dál nemůžu nemilovat, Anno..."

„Jede, počkej..." Bylo to jen slabé šeptnutí vyrvané z hlubin jejího nitra, které bylo v mžiku umlčeno jeho ústy, jež obemkly její rty a líbaly ji s divokou, hladovou naléhavostí.

„Jede..." vydechla, když na chvilku propustil její ústa ze zajetí... ale co mu vlastně chtěla říci? To ponižující přiznání pustila z hlavy, když se začal posouvat níže. Křečovitě zabořila prsty do jeho vlasů a trhavě s nimi přejížděla po jeho hlavě a ramenech, poté její ruce začaly laskat pružnou hedvábnou kůži jeho zad. Jeho ústa přitom neustále laskala její hebké, nahé tělo, hladově a žádostivě sála vzdouvající se vrcholky jejích prsou, líbala ji

s neuvěřitelnou obratností až k jejímu pupíku a dál přes něžné křivky jejího břicha dolů a dolů, slepě, vášnivě, až k tomu nejintimnějšímu místu ukrytému v jemných tmavých chloupcích mezi jejími roztřesenými stehny...

„Proboha, Anno..." Rozpálil v ní oheň, rozdmýchal plameny, až jí projížděly vlny horka od kolen až ke krku, potom zvedl hlavu, celý se chvěl a najednou, hbitě, s dobyvačnou netrpělivostí piráta, přitiskl její tělo na vyhřátý písek. „Ach, bože, Anno, teď, musíme to udělat teď..."

„Ano... ano, teď..." vzlykla souhlasně bez rozmyslu. Oba je zaslepil divoký chtíč. Přestala vnímat, že jsou na veřejné pláži, nestarala se o skryté diváky. Když Jed prozkoumal její nejintimnější místo a potom do ní jediným mohutným zničujícím pohybem vnikl, její tělo se vzepjalo do slastného oblouku spalující vášně. Z úst se jí vydral překvapený výkřik a zároveň pocítila vlnu rozkoše společně s ostrou, pronikavou bolestí...

„Ach, ne," vydechl roztřeseně, zvedl hlavu a nevěřícně pohlédl do jejích velkých hnědých očí. „Anno, to... to nemůže být pravda, miláčku..."

„Je to tak," zalapala po dechu. Tváře jí hořely pokořením, přesto však zářila štěstím. Její citlivá kůže intenzívně vnímala jeho doteky a její pocity byly rozbouřené jako moře. „Byl jsi první. První a jediný. Dokážeš tomu uvěřit? Není to ta nejlegračnější věc, jakou jsi kdy slyšel...?"

„Ach, Anno." Jeho hluboký hlas zněl mírně nalomeně a rozervaně. Byla v něm slyšet pobavenost a zároveň výtka. „Tohle není žádná legrace..."

„Ne... já vím." Rozplakala se štěstím. Objala ho kolem krku a roztřásla se bezmocnou touhou. „Jede, pokračuj s čím jsi začal, prosím tě."

„Opravdu to chceš?" zašeptal zastřeně, uchopil její tváře do dlaní a ucítil, jak se jí po nich kutálejí slzy. Rychle je utřel. „Víš to jistě?"

„Jak se na to můžeš vůbec ptát...?"

„Musel jsem zešílet..." vzdychl zastřeně, ale oheň už byl příliš rozpálený, touha dokončit to, co započal, byla nepřekonatelná. Řítil se po cestě, ze které nebylo návratu. Jediná možnost byla pokračovat, ničivou rychlostí a s děsivým nedostatkem sebeovládání. Anna zavřela oči a přitiskla se k němu. Připadalo jí, jako by se svět kolem ní otáčel rychlostí světla, nejasné obrysy dobře známého těla se k ní přibližovaly s tak ohromnou rychlostí, že se zdálo být nemožné, aby ten náraz přežila...

„Jede... Jede..." Netušila, čí to byl hlas, tlumený, naléhavý, zastřeně oddaný a opakující jeho jméno. Potom, když bouře konečně utichla a vzrušení začalo pomalu vyprchávat, pochopila, že ten hlas patřil jí.

Dříve, než se stačily ozvat výčitky a než si stačila plně uvědomit, co se vlastně stalo, Jed posbíral síly natolik, aby ji mohl zvednout a odnést do Karibského moře a ponořit se s ní, za jejího smíchu i protestů, do hedvábně temné vody...

Anna se probudila v posteli svého pokoje v malém plážovém domku. Byl už den. Rákosové žaluzie rozptylovaly bodavé paprsky karibského slunce a stropní větrák se líně otáčel kolem své osy. Šumění moře bylo pravidelné a uklidňující. Protáhla se, zvedla hlavu a nahmátla své hodinky. Skoro poledne. Večer byla po dlouhém letu tak vyčerpaná, že usnula, jen co si lehla. Nebo snad ne? Opět klesla na polštář a zapátrala v paměti. Byla nahá. Každý kousek jejího těla jí připadal příjemně uvolněný. Najednou se jí vrátila paměť a zároveň jí polilo horko. Minulou noc, na pláži... Zachvěla se radostí i hanbou a pak se při vzpomínce na prožitou rozkoš roztřásla...

Vzpomněla si na chladivou, smyslnou půlnoční koupel. Jak potom na svá mokrá těla navlékli šaty a přesunuli se do jejího pokoje, do kterého nechali Blake a Nina přinést širokou postel. A potom ji znovu svlékl, odložil její vlhké šaty stranou, uložil ji do postele, vlezl si k ní a držel ji v náručí dokud neusnula...

S trhnutím se posadila na posteli. Zaplavila ji taková vlna štěstí, až se jí zamotala hlava. Spustila své dlouhé, štíhlé nohy přes okraj lůžka a lehce vyklouzla z peřin. Potom se rychle osprchovala a vrátila se do pokoje, aby si prohlédla šaty, které jí pozorná Nina přinesla ze svého hotelového butiku. Anna totiž balila ve spěchu a až na místě zjistila, že s sebou má jen málo oblečení vhodného pro karibské ostrovy.

Natáhla si na sebe tmavě žluté jednodílné plavky z hedvábného materiálu, přes které si oblékla tenké krátké šaty s pleteným koženým páskem. Hnědé kožené sandály jí bezvadně padly. Před zrcadlem pak natřela svou bledou kůži opalovacím krémem a na víčka si dala trochu zlatohnědých stínů. Ze zrcadla na ni hleděla její vlastní rozzářená tvář, prosvětlená jakýmsi jemným vnitřním leskem, takže jí připadalo, jako by to ani nebyla ona. V jejích temně hnědých očích se zračila sametová hebkost a křivka jejích rtů se zdála být plnější a smyslnější než kdy předtím...

Jsem zamilovaná, uvědomila si konečně s radostným zachvěním. Bylo to jako... jako vznášet se těsně nad zemí. Jako zářit neviditelným světlem...

„Dobré ráno." Ninin laškovný úsměv měl v sobě tolik srdečnosti, že Anna měla co dělat, aby ji radostně neobjala. Pohled s terasy byl stejně působivý jako pohled z okna pokoje. Nad mořem se do nekonečna klenula nebeská modř, uprostřed níž zářilo žhnoucí slunce. Za rozlehlým, neskutečně zeleným zavlažovaným trávníkem bylo vidět bílé hřebínky vln, jak mírně s šuměním narážejí na bělostný písek pláže, poseté vkusnými slunečníky ze suchých palmových listů a ze tří stran ohraničené smaragdově zelenými hájky kokosových palem.

„Tohle místo je ráj," vydechla Anna prostě se šťastným úsměvem na rtech. „Omlouvám se, že vstávám tak pozdě. Se snídaní si nedělej starosti - stačí mi kafe..."

„Nic takového ti nemůže stačit," nabádala ji Nina a s nečitelným výrazem v ořechově hnědých očích si prohlížela Anninu rozzářenou tvář. „Pojď se mnou. Čeká tě královská snídaně...!"

„Kde je Jed?" Anna si sotva povšimla stolu plného jídla, které bylo zřejmě servírováno spíše k obědu. Stěží dokázala potlačit svou netrpělivost. Najednou ji však přepadl ostych. Dobrá nálada ji začala opouštět. Připadala si nejistá a nervózní. Neměli zatím příležitost pořádně si o minulé noci promluvit...

„Dnes brzo ráno odletěl do Miami." Zdálo se, že Ninina odpověď visí ve vzduchu jako nevybuchlá bomba. Anna cítila, jak ji ohromením poklesla čelist. Je pryč? Někam odletěl, aniž by jí o tom řekl? Rozčarování vystřídal vztek a dokonce záchvěv strachu.

„Je pryč? Ale... co bude se mnou?" Těžce polkla a snažila se potlačit své zklamání. „Má mě přece chránit!" Její nářek zněl směšně sobecky. Přitom jí o ochranu vůbec nešlo. Nemohla ale Nině vyklopit pravý důvod svého rozčarování...

„Je si jistý, že jsi tu v bezpečí," uklidňovala ji Nina. „On a Blake kdysi pracovali spolu. Blake na tebe dá pozor, dokud se Jed nevrátí."

Anna v sobě dusila vztek a pocity ponížení. Přinutila se ke strnulému úsměvu. Pak se odvrátila, aby zakryla své rozpoložení.

„Díky moc, ale nebudu snídat. Nemám hlad..."

Se vztyčenou hlavou odkráčela zpátky do svého domku, opřela se o zábradlí na terase, rozčileně si rukou otřela své uslzené oči a roztřeseně se zhluboka nadýchla.

Jak jen mohla dopustit, aby se to stalo? Jak mohla mít tak málo soudnosti? Ona by přece měla nejlépe znát lidské city a vášně. Je přece profesionální herečkou, nebo snad ne? Tak jak mohla takhle propadnout, když došlo na její osobní milostný život? Jak mohla být tak... tak zabedněná, že tu situaci takhle špatně odhadla...?

V hlavě jí začala opět vyvstávat vzpomínka na onu noc ve Farthingley. Na tu noc před čtyřmi roky, kdy Jed zjistil, že je ještě panna a chladně jí doporučil, aby počkala na někoho, kdo za to stojí. Tentokrát si vzal, co mu pořád tak nesmyslně nabízela, ale nic to pro něj neznamenalo.

Dnes už mezi nimi panoval zase jen obchodní vztah, jako by se nic nestalo. Tentokrát však už pro něj nebyla na prvním místě ani jako jeho zákaznice...

SEDMÁ KAPITOLA

Luxusní lehátko na pláži bylo velmi pohodlné. Ostré sluneční paprsky se zachytávaly na slunečníku ze suchých palmových listů.

Anna ležela se zavřenýma očima na lehátku, přes které si přehodila osušku, a snažila se na nic nemyslet. Bylo to stále snadnější. Pomalu plynul den za dnem a ona byla na ostrově už skoro celý týden. Její osobní strážce ji sice opustil, o to víc však byla hýčkána jeho přáteli. A vzhledem k tomu, že jedinou její činností byl odpočinek na pláži, začínala být pěkně opálená. Ostré rozhořčení nad Jedovým chováním bylo dočasně utlumeno přemírou srdečného přátelského zájmu jejích hostitelů a příjemným lenošením...

Blízko jejího pravého ucha zabzučela moucha, ale Anna si připadala příliš malátná na to, aby dokázala zvednout ruku a odehnat ji. Bzukot se pomalu vzdaloval, až utichl úplně. Šumění vln se mísilo s šuměním listů vysoké palmy stojící opodál. Už téměř spala, když znenadání uslyšela chladný mužský hlas: „Nechceš se jít potápět?"

Posadila se tak prudce, až se jí zatmělo před očima.

Jed se vrátil. Nedbale seděl na lehátku vedle ní a nehnutě ji pozoroval. Překvapeně zamrkala a upřela na něj tázavý pohled. Snažila se potlačit

rozrušení, které pocítila. Vypařil se bez jediného slova a stejně náhle se i vrátil a přitom se tvářil, jako by se nic nestalo...

Nával vzteku, jenž pocítila, ji vylekal. Musí zachovat chladnou hlavu. Kdyby začala s výčitkami a obviňováním, zřejmě by se jí vysmál do očí. Nic pro něj neznamenala. To, co se mezi nimi stalo, pro něj nebylo ničím víc, než pouhou epizodkou. Nesměla na to zapomenout, pokud chtěla zdárně přetrpět jeho společnost po zbytek této své noční můry...

Nemohla však od něj odtrhnout oči. Měl na sobě jenom zelené šortky a jeho tělo bylo pevné, svalnaté a bronzově opálené. Všechen její pracně nabytý klid byl rázem ten tam. Ve svých sexy bikinách z černé lycry a s vlasy volně spletenými do copu si připadala vydaná mu na milost a nemilost. Byla bolestivě bezbranná, fyzicky i citově...

„Přišel jsi zkontrolovat svou bezvýznamnou klientku?" zeptala se nabroušeně a hned si to vyčítala. Měla by se k němu chovat stejně lhostejně, jako on k ní. Jedině tak ho dokáže přesvědčit, že pro ni nic neznamená...

„Neřekl bych, že jsi bezvýznamná klientka," opáčil stejným tónem. Pomalu po ní přejížděl svým zkoumavým pohledem, až se zachvěla. Stále se jí neodbytně vracela vzpomínka na intimnost jejich posledního setkání. Sevřel se jí žaludek a bradavky se jí pod tenkou látkou jejích plavek neposlušně napřímily.

„Můj otec tě platí za to, abys mě hlídal," vypravila ze sebe nuceně lhostejným hlasem, „a ty si klidně odletíš a necháš mě tu na starost svým přátelům? Cos mimochodem celou tu dobu dělal?"

Jed na ni pobaveně pohlédl.

„Pracoval na tvém případu. A tady jsi byla v bezpečí, Anno. Jinak bych tě tu nenechal."

„No jistě, ty jsi přece vševědoucí. Dokážeš předvídat úplně všechno!"

„Blake s Ninou se o tebe snad nestarali?"

„Samozřejmě, že starali. Ale o to nejde...!" Měla chuť ho udeřit, ale tím by prozradila, že její klid je jen předstíraný...

„Blake a já jsme kdysi pracovali společně. Plně mu důvěřuju."

„Já vím. Nina mi to říkala." Probodávala ho bezmocným pohledem. Nina jí toho za posledních pár dnů o Jedovi hodně řekla. Nejdřív byla Anna příliš hrdá na to, aby projevila nějaký zájem. Potom ji však přemohla zvědavost a touha něco se o něm dovědět.

„Nina mi o tobě řekla spoustu věcí," dodala vyrovnaným hlasem.

„Samé lichotky, doufám," řekl pobaveně.

„Přijde na to, jak se to vezme..." Jestliže tajně doufala, že se jí podaří ho vyprovokovat, tak jenom zbytečně plýtvala dechem.

„Jo. To je pravda. Tak půjdeš se potápět?" Jedův nezájem byl příliš přesvědčivý na to, aby to byla jen přetvářka. Její dotčenost se prohlubovala.

„Takže mi ani neřekneš, na čem jsi pracoval a jestli si zjistil, kdo se mě snaží unést?"

„Ne, dokud nebudu mít jasný důkaz." Jed lehce vstal a pohlédl na ni. Jeho mohutná postava nad ní hrozivě čněla, což ji přinutilo, aby se vydrápala na nohy a pokusila se aspoň částečně vyrovnat ten hrozivý rozdíl. Když to však udělala, zjistila, že je u něj příliš blízko na to, aby si dokázala udržet svůj klid. Jeho pohled jeho nevyzpytatelných zelených očí byl pro ni poslední kapkou.

„Jede... musíme si promluvit." Slova jí samovolně splynula ze rtů. Nedokázala už dále předstírat chladnou lhostejnost...

„Promluvit?" opakoval po ní ironicky. „Já měl dojem, že už mluvíme."

„Víš dobře, co myslím..." Žaludek se jí sevřel a tváře jí žhnuly.

„Opravdu?"

„O té noci tam na pláži...!"

„Aha, o tomhle." Jeho oči se zúžily. „Myslel jsem, že ses rozhodla vymazat to z paměti."

„Proč bych to měla dělat?" Zřetelně si uvědomovala, jak jí rudnou tváře. „Já měla dojem, že je to spíš naopak!" Sehnula se pro svou bílou plátěnou košili, zvedla ji a přehodila si ji přes ramena. Byla to jen chabá ochrana. Stála před ním polonahá, vystavená těsné blízkosti jeho pevného, svalnatého těla, a připadala si bezbranně...

„Některé věci je lépe nechat tak, jak jsou," poznamenal.

„Proto jsi ode mě utekl?" zašeptala pohnutě. „Když jsem se to ráno probudila, cítila jsem... cítila jsem..." Slova jí zmrzla na rtech. Nemohla přece přiznat, co tehdy cítila, když tu teď stála tváří v tvář Jedovi, z něhož vyzařoval krutý nezájem. Kdyby přiznala to nesmyslné, šťastné uspokojení, které tehdy cítila, nesnesitelně by se tím ponížila.

„Výčitky?" doplnil s jemnou ironií v hlase. Měřil si ji zvědavým pohledem. Opět pocítila ten známý záchvěv touhy. „Ne tak úplně..." Nervózně si jazykem navlhčila rty. „Připadalo mi, že... že bychom si měli promluvit. To, že jsi skočil na první ranní letadlo, dokazuje, že tys ten pocit neměl -"

Pokusila se kolem něj protáhnout, ale on ji chytil za ruku. Jeho stisk nebyl ani v nejmenším něžný.

„A co myslíš, že jsem ti měl k čertu říct?" zaútočil prudce. V očích se mu objevil záblesk vášně. „Že jsem porušil všechny své zásady? Že jsem se nechal vyprovokovat? Že jsem úplně propadl jako profesionál, co se týče sebeovládání a potřebného odstupu, bez kterého se má práce dělat nedá?"

Ohromeně na něj zůstala zírat. Nevěděla, co od něj vlastně chtěla slyšet, ale rozhodně to nebylo tohle. Rozhodně ne tohle sžíravé odmítnutí, tohle popření jakéhokoliv citu z jeho strany. Její rty se pohybovaly, ale žádná slova z nich nevycházela. Svíravý pocit ponížení a bolesti byl příliš silný.

„Pusť mě, Jede..."

„Víš, co je na tom nejhorší?" pronesl tiše, aniž by vyhověl její prosbě. „Žes byla ještě panna! Nejen, že jsem porušil všechna pravidla, ale navíc jsem svou klientku připravil o panenství...!"

To už bylo na Annu příliš. S hrdým, odměřeným výrazem ve tváři se vykroutila z jeho sevření, obešla lehátko a napůl chůzí, napůl poklusem si to namířila do spásného útočiště svého pokoje. Modlila se, aby za ní nešel a aby jí slzy nevytryskly dřív, než tam dorazí...

Jed ji však v mžiku dostihl, opět ji chytil za ruku a vzápětí už ji vedl po pláži. Mlčky se snažila vymanit z jeho sevření, ale marně. A když konečně došli dovnitř a zavřeli za sebou dveře, slzy už byly ty tam. Pro změnu ji ovládl prudký vztek.

„Jestli si myslíš, že si se mnou můžeš dělat, co se ti zlíbí a strkat mě sem a tam..." vyhrkla rozzuřeně.

„Anno, je mi to líto..." přerušil ji úsečně. Jeho oči byly jak dvě temné tůně a rysy v tváři měl napjaté.

„Je ti to líto? Tak potom je všechno v pořádku, že jo? Tím se všechno vyřešilo..."

Pustil ji a ona se opřela o vyřezávané dřevěné dveře. Jeho omluva ji ještě více rozlítila, hned nato však její vztek náhle opadl. Cítila se otupělá. Zdálo se jí, že cosi uvnitř ní v té otupělosti odumřelo.

„Aspoň v jednom se shodnem," dodala roztřeseným hlasem. „Mně je to taky líto."

„Anno, ta noc byla chyba." Jeho hlas zněl odměřeně, byl v něm patrný potlačovaný hněv. „Kdybych mohl změnit to, co se stalo, tak bych..."

„Máš pravdu, ta noc byla velká chyba," souhlasila přiškrceným hlasem a těžce polkla. „Byla jsem na tebe naštvaná, žes mě odtáhl z divadla a přivezl mě sem. Myslím, že možná... možná jsem tě chtěla vyprovokovat, možná to měla být nějaká... hloupá pomsta."

„Pomsta?"

Dívali se za napjatého ticha jeden na druhého.

„Měls úplnou pravdu," opakovala tichým, strojeným hlasem. „Měls pravdu, že je lepší o tom nemluvit. Čím víc to člověk pitvá, tím víc to bolí - to říkávala i moje máma..."

„Moje taky."

Jed to pronesl bezbarvým hlasem. Bodlo ji u srdce, když si najednou vzpomněla na něco, co jí Nina během posledních pár dnů vyprávěla. Rychle však v sobě tu bolest udusila. Bylo to marné, uvědomila si odevzdaně. Nepotřeboval její lítost nebo soucit nebo zármutek nad jeho dávným neštěstím. A nestál ani o její lásku. Jed Steele byl posedlý člověk, posedlý svou prací. Ta noc pro něj byla selháním. Očividně nepociťoval žádnou touhu nebo potřebu promluvit si o tom. Byl bezcitný

a cynický. To hořké zjištění bylo jak studená sprcha, jež ji přivedla zpátky k sobě.

Následovalo dlouhé ticho. Upřela oči na vkusné dlaždice na podlaze a přála si, aby tam nebyl.

„Poslyš, musíme spolu pořád bojovat?" Jedův chladný tón jenom rozjitřoval její city. „Vzpomínáš si na ten den, kdys mě prováděla po Stratfordu?" dodal nevzrušeně. „Řekl bych, že to bylo naše jediné společné odpoledne, které jsme nestrávili tím, že bychom se neustále vzájemně uráželi..."

Pokrčila rameny a smutně se pousmála. Nikdy se nesmí dozvědět pravdu, uvědomovala si pomalu. Ta noc na pláži, přestože pro ni tolik znamenala, nebyla vhodným tématem k rozhovoru. Radši by zemřela, než aby mu dala najevo, jak moc ji to bolí...

„Od té doby se toho hodně změnilo..." začala opatrně.

„Chceš, abych tě dál ochraňoval?"

Smutně na něj pohlédla.

„Ano..."

„Tak o co jiného ještě jde?"

„O nic." Zhluboka se nadechla. „Vůbec o nic. Říkal jsi, že se jdeš potápět?" otázala se se značnou dávkou předstíraného nadšení v hlase. „To zní jako výborný nápad..."

Náhle k ní natáhl ruku. Strnula zděšením. On ji však pouze chytil za předloktí, ustoupil o krok, jemně ji k sobě přitáhl a otočil ji směrem ke koupelně.

„Běž se osprchovat. Pro tentokrát potápění vynecháme. Místo toho si prohlédneme kulturní památky ostrova. Antigua se sice nemůže pochlubit Shakespearem, zato se však může pochlubit jménem admirála Horatia Nelsona, který zde pobýval před dvěma sty lety. Přišel sem jako velitel leewardské flotily."

„Nepovídej?" Ten chabý sarkasmus byla jediná obrana, na kterou se zmohla.

„Jestli souhlasíš, můžeme se projet do Nevisu a navštívit muzeum Horatia Nelsona," dodal Jed s leskem v očích, „a prohlédnout si dům jeho ženy, Fanny Nisbetové, který přinesla do manželství jako své věno."

„Jsi učiněná chodící příručka," oznámila mu chladně, otočila se a zmizela v koupelně. Jeho návrh zněl lákavě, ale aby ji čert vzal, jestli ještě někdy před Jedem dá najevo, co cítí...

„Nemohla bych si to prohlídnout bez tebe?" zavolala na něj přes dveře koupelny a pustila sprchu. „Nemusíš mě hlídat na každém kroku, když jsme teď tady. Sám jsi to říkal! Proto jsi přece klidně odlítl do Miami!"

„Byl tu Blake, který na tebe dával pozor. A teď, když jsem se vrátil, budeš zase pěkně se mnou." Jedův hlas zněl pobaveně. „Vyzvednu tě tu za čtvrt hodiny."

Vlezla si pod sprchu a trpce zavřela oči. Snažila se zapudit ten jeho uštěpačný úsměv, který se jí neustále vynořoval z paměti...

Jeli Blakeovým džípem. Anna měla vlasy zapletené do silného blonďatého copu a na sobě měla krátké černé plátěné šaty. Cítila se svěže a byla pevně rozhodnutá pořádně si ten výlet vychutnat. Jed vypadal kouzelně. Určitě dokázal být zábavným společníkem, když chtěl. Jenže takhle bylo těžké bezstarostně si užívat výletu. Věděla, že jeho společnost je podmíněná jeho profesionální povinností, a ne touhou strávit s ní více času.

„Nikdy jsi mi nevyprávěla, jak se ti podařilo dosáhnout tvého velkého cíle," prohodil Jed jakoby mimochodem, když se zastavili na jídlo na závěr jejich okružní jízdy po ostrově. „Jak se ti podařilo dostat se do Královské Shakespearovy společnosti."

„Měla jsem štěstí," přiznala bezbarvě a okouzleně si prohlížela okolní krajinu. Předtím zaparkovali džíp ve stínu palem a došli k tak nádherné vyhlídce, až se jí zatajil dech. Restaurace ležela na okraji přírodní laguny a byla obklopená bujnou exotickou vegetací. Klidnou, tyrkysově modrou hladinu laguny brázdila majestátní bílá volavka. Anna byla tak očarována, že zapomněla na jejich rozhovor.

„Nemohlo to být jenom štěstí," nedal se Jed. „Musel v tom být taky tvůj talent, nemám pravdu?" Číšník je zavedl ke stolu u vody a podal jim velké, v kůži vázané jídelní lístky. Okolo bylo slyšet příjemný šum rozhovoru a smíchu a uvolněnou atmosféru doplňovala i místní kapela.

„Rozhodně potřebuješ hodně štěstí, aby ses po jedné sezóně v provinčním divadle dostal rovnou do Královské Shakespearovy společnosti." Jejich pohledy se střetly. „Jednou mi zavolal můj agent a po třech přijímacích rozhovorech mi pak bylo nabídnuto místo ve Společnosti. Ale proč se mě na to ptáš? Nedělej, že tě to opravdu zajímá."

Kysele se pousmál.

„Kdyby se nacvičovalo Zkrocení zlé ženy, určitě bys dostala hlavní ženskou roli."

„Dík. Ale to už jsi jednou říkal." Sladce se na něj usmála, aby mu dala najevo, že mu na tuhle provokaci neskočí. „A když už mluvíme o mé minulosti -"

„Co si dáš k jídlu?" přerušil ji Jed, když si k nim číšník proklestil cestu mezi stoly.

„Meloun jako předkrm a rybu," odpověděla a potom sledovala Jeda, jak objednává jídlo, láhev vína a nějakou minerálku. Měl na sobě khaki kalhoty a volnou černou hedvábnou košili. Vypadal neuvěřitelně přitažlivě, nepřístupně a nedotknutelně.

Když číšník odešel, Jed si ji změřil zlověstným pohledem.

„Cos chtěla říct...?"

Teď nebo nikdy, řekla si v duchu.

„Chtěla jsem říct, že... že všechen ten tvůj zájem o mou minulost mi dává právo zajímat se naopak o minulost tvoji."

Následovalo krátké, rozpačité ticho.

„Pokračuj," vyzval ji nakonec. Lesk v jeho očích není úplně přívětivý, uvědomila si s tísnivým pocitem v podbřišku. Byla v něm spíš chladná výzva než přátelské povzbuzení.

„Nina mi vyprávěla..." začala nejistě. Lesk v jeho očích se ještě zesílil. Až ji z toho zamrazilo.

„O čem ti Nina vyprávěla?"

„O tvém pohnutém životě. Že tvůj otec byl Američan a přednášel na vysoké škole a tvá matka byla Angličanka a pracovala jako dětská psycholožka," zarecitovala. „Žili jste až do smrti tvého otce v Kalifornii, potom jste se přestěhovali zpátky do Londýna..."

Na chvilku se zarazila, když zjistila, že ji provrtává svým zeleným pohledem.

„To je všechno?"

„Ne," přiznala s pousmáním. „Vystudoval jsi s výborným prospěchem Cambridge a potom jsi dělal na nějakých tajných úkolech pro vládu, dokud jsi neskončil u své současné práce..."

„Zdá se, že Nina to vzala opravdu důkladně. Ještě něco ti říkala?"

Anna se rozechvěle nadechla a přikývla.

„A když... když ti bylo patnáct, jel jsi se svou matkou do severního Cornwallu na podzimní prázdniny a málem jsi zemřel, když ses ji pokoušel zachránit potom, co ji nečekaná vlna smetla se skal do moře a ona utonula..."

Následovalo krátké, napjaté ticho. Těžce polkla. Byla zděšená tím, co řekla.

„Zdá se, že jste s Ninou měly příjemný týden," poznamenal nakonec.

Číšník jim přinesl pití. Jed si naplnil sklenici minerálkou a Anně nalil trochu bílého vína. Potom uchopil svou sklenici a s náhlým soustředěním zkoumal průzračnou tekutinu uvnitř, jako by byl u stolu sám.

„Vyprávěla mi o tvé matce, protože..." Pod jeho studeným, nevyzpytatelným pohledem se jí zatajil dech. „...protože jsem ji o to požádala."

Musela Ninu prosit, aby jí řekla podrobnosti. Ale Nina věděla, co Anna cítí. Vyčetla v jejích očích to ráno předtím, než Anna zjistila, že Jed odletěl do Miami. Nina, jak si Anna uvědomila s pocitem vděčnosti, byla na její straně...

„Tys ji o to požádala? A proč jsi to dělala?" Jeho hlas zněl bezbarvě.

„Kvůli..."

„Kvůli té noci na pláži?" utahoval si z ní. Do tváří se jí nahrnula krev. Prudce zavrtěla hlavou.

„Ne proto, že... že jsme se milovali," odsekla s napětím v hlase. „Nejsem tak naivní, abych si myslela, že mi kvůli tomu dlužíš svůj životní příběh!"

„A co ti teda potom dlužím, Anno?" Vůbec se nedokázala vžít do jeho nálady. Bylo to jak důvěrný rozhovor se sochou.

„Udělala jsem to proto, že ses tehdy zmínil o... o ztrátě své matky. Chtěla jsem se pokusit tomu porozumět a Nina mi řekla, co se tehdy stalo..."

„A teď už tomu rozumíš dokonale." Jeho chladný posměch ji odzbrojoval. Hrdlo se jí sevřelo. Zvedla sklenici vína a roztřeseně se napila.

„Ne. Nerozumím!" opáčila neklidně. „Nechápu, jak jsi na sebe mohl brát nějakou vinu. Byli tam svědci, kteří to celé viděli, viděli tě stát na vyšší skále, když přišla ta vlna a odnesla tvou matku do moře, viděli tě, jak ses oblečený vrhnul do nebezpečně rozbouřených vln! Byla to tragická nehoda a ty si to nemůžeš vyčítat, protože jsi ji nemohl zachránit!"

„Ne všechno se dá rozumově vysvětlit," řekl jí bezvýrazně, „a navíc, z matčiny smrti jsem se přestal vinit už před mnoha lety. Takže bychom se teď mohli věnovat jídlu a najít si nějaký jiný námět k rozhovoru, nemyslíš?"

Jedli za napjatého ticha. Meloun byl lahodně šťavnatý. Mečoun v kořeněné omáčce křehký a nakrájený na plátky. Anna upíjela víno ze sklenice a marně si snažila namluvit, že to ticho je přátelské. Moc si přála, aby ho v jeho bolesti nad ztrátou matky dokázala utěšit. Ale on byl příliš uzavřený. Nedokázala k němu proniknout teď, ani nikdy předtím.

„Měla jsem dojem, že jsi navrhnul příměří?" vypravila ze sebe nakonec. Když zvedla hlavu, aby se mu podívala do očí, spatřila prázdný výraz.

Suše se pousmál.

„Ano, to je pravda. Ale jestli se kdy narodili dva lidé předurčení k tomu, aby spolu neustále bojovali, pak jsme to my dva."

„Ale to jenom proto, že se nesmyslně hlídáš, abys mi na sebe náhodou něco neprozradil!"

Jed přešel její poznámku bez povšimnutí. Provrtával ji přes stůl svým zeleným pohledem. Cítila, jak ji pomalu prozkoumává. Cítila to každým kouskem svého těla. Na rukách a na stehnech jí naskočila husí kůže, bez ohledu na vedro nadcházejícího karibského večera. Pocítila jakýsi nejasný neklid. Jeho lhostejné mlčení bylo víc než pobuřující, bylo urážlivé. A bylo i bolestné...

„Kromě toho," zaútočila opět nuceně pevným hlasem, „bojem se dá taky zabít čas, nemám pravdu? Je to oživení mého vězení tady v tom ráji."

Jedovi mírně ztvrdly rysy v obličeji, ale výraz jeho očí zůstal klidný.

„Tak ty se tu cítíš jako ve vězení?" poznamenal ironicky. „Určitě je to lepší, než ležet v nějakém vlhkém sklepě s roubíkem v puse a s páskou na očích a přemítat, jestli ještě někdy uvidíš slunce."

Beze slova na něj vyjeveně zírala. Cítila, jak se kolem nich rozprostírá ospalé, svůdné teplo karibského večera.

Jed pokynul na číšníka a zaplatil, potom se prudce postavil.

„Jdeme." Strohý tón, jenž zazněl v jeho hlase, byl zneklidňující. S těžkým srdcem ho následovala z osvětlené restaurace vstříc tmavé skupince palem. Teď si teprve uvědomila, že zatímco mluvili, jedli a pili, na ostrov se snesla temná karibská noc. Chtěla se pokochat romantickým západem slunce nad lagunou, jak navrhl Jed, ale propásla ho. V tu dobu byla pohlcená bojem s tím chladným, výsměšným pohledem, jenž ji ochromoval a spoutával...

„Promiň. Nevím, proč jsem to řekla," pronesla strnule přiškrceným hlasem.

„Ale já jo."

Překvapeně na něj pohlédla skrz houstnoucí tmu. Uvnitř ní se přemílaly pocity zlosti a viny zároveň.

„Opravdu?"

„Chtělas mě vyprovokovat. Ty si tím totiž krátíš dlouhou chvíli. Popichuješ lidi, aby ses o nich něco dozvěděla. Příště už to nezkoušej," varoval ji mírně, ale v jeho hlase zazněl podivně hrozivý tón, „na mě to totiž neplatí."

„Nemáš pravdu." Zavrtěla odmítavě hlavou. Cloumal jí vztek. „Myslíš si, že mě dokonale znáš, ale to je tvůj největší omyl!"

„Skutečně? Vím, jak dobrá jsi herečka," připomněl jí nemilosrdně. „Viděl jsem tě hrát ve všech třech hrách."

„Takže sis z toho udělal závěr, že vždycky jenom hraju?" zeptala se nejistě. „Myslíš, že všechno, co dělám, je jenom hra? Myslíš, že jsem tak povrchní? Možná... možná si myslíš, že jsem hrála i tehdy, když jsme se milovali? Že jsem předstírala, že se mi to líbí...?"

Když se obrátil, aby se na ni podíval, tváře jí znovu zahořely. Potom však beze slova pokračoval v chůzi.

Když došli k džípu, Jed se zastavil, prudce se otočil a chytil ji za ruku. Dotyk jeho prstů na její holé ruce byl mučivě sladký. Cítila, jak se v ní zvedá pocit touhy.

„Ty s tím nikdy nepřestaneš, že ne?" procedil skrz zuby a škubnul s ní, až zůstala uvězněná mezi ním a kapotou auta. Je rozhněvaný, uvědomila si nejasně, velmi rozhněvaný. Proč? Protože se opovážila vytáhnout tu dojemnou historku z jeho minulosti? Nebo kvůli té nevhodné poznámce

o vězení v ráji? Nebo to bylo kvůli tomu, co řekla před chvilkou?

„S čím bych měla přestat?" vydechla neklidně. „Pokoušet se s tebou komunikovat?"

„Pokoušet se pořád mít navrch, chtít, aby bylo vždycky po tvém, snažit se upoutat na sebe pozornost..."

„To není fér, Jede...!" Pokusila se bez úspěchu vykroutit z jeho sevření. Vtom ji vášnivě políbil na ústa, až se jí zatočila hlava a tělem jí projela vlna rozkoše. Potom ucítila horko po celém těle. Najednou ji chytil kolem pasu, zvedl ji a posadil ji na vyhřátou kapotu džípu. Pak k ní přistoupil blíž a pevně se k ní přitiskl.

Strnula. Neodvažovala se pohnout. Krátká sukně jejích černých šatů se vyhrnula vysoko nahoru a její nahá stehna byla zaklesnutá na jeho bocích.

„Jede, pusť mě dolů..." zašeptala vyděšeně. „Přestaň..."

„Proč?" popíchl ji lehce. Zatlačil jí ruce za záda a potom ji uchopil za boky. „Není to snad to, po čem toužíš? Trocha vzruchu, který by oživil tvůj vězeňský život?"

K jejímu silnému zděšení k ní sehnul hlavu a začal ji líbat mučivě něžnými polibky od krku až k hlubokému výstřihu jejích šatů. Objal ji kolem pasu a přitáhl si ji blíž k sobě, potom se jeho prsty přesunuly nahoru k pahorkům jejích prsou a začaly něžně laskat výčnělky bradavek, které se ostře rýsovaly pod tenkou černou látkou. Zalil ji nádherný pocit vzrušení, až jí vyklouzl ze rtů hlasitý vzdech. Nevědomky se přestala vzpírat a zabořila své prsty do jeho hustých vlasů. Pak se její ruce přesunuly na jeho široká ramena ukrytá pod hedvábnou košilí. S pocitem strachu a radosti zároveň uslyšela jeho tlumený vášnivý vzdech. Její černé plátěné šaty jí připadaly tenké jako vlas. Jeho rty jí pronikly do výstřihu, objevily jednu tvrdnoucí bradavku a něžně ji stiskly. Bezmocně se zachvěla, cítila, jak taje, jak se rozpaluje a jak jí tělem prostupuje tisíce jiskřiček touhy.

Zapomněla na okolní svět. Zachvátilo ji cosi hluboce primitivního. Bezhlavě se tomu oddávala a podvolovala se Jedovu troufalému dobývání...

Když ji opět přimáčkl na kapotu džípu, nedokázala ovládnout své chvění. Vyhrnul jí sukni až k pasu a vlastnicky ji laskal rukama od kolen až ke klínu. Jeho ruce byly vzápětí vystřídány jeho rty.

„Jede..." Byl to přidušený výkřik výčitky a zároveň čiré mučivé touhy.

„Bůh ví, jak po tobě toužím," řekl roztřeseně. Jeho prsty se zahákly za malý krajkový trojúhelník jejích kalhotek a troufale začaly prozkoumávat něžné jádro jejího lůna.

„Jede... prosím, to je... ach bože, Jede..." Bezmocně se svíjela, opojená vzrušením.

Opět ji zvednul a sevřel v náručí. Zalapala po dechu. Krev jí prudce bušila ve spáncích a srdce jí bilo jako o závod. V padajícím soumraku vypadala jeho tvář zvláštně, jakoby cize. Žár vášně v jeho očích ji spaloval.

„Chci tě, Anno," pošeptal jí do vlasů. „K čertu s pravidly a s morálkou. Chci tě dnes v noci..."

„Ach, ne... já..." Dokázala by přestát další milování bez lásky? Dokázala by odolat dalšímu útoku na své city? Zaplavoval ji pocit paniky. Téměř o sobě nevěděla. Pak ji sundal s kapoty a natlačil ji do džípu. Nastartoval motor a vyjel směrem k hotelu. Cesta probíhala mlčky. Hnali se přes hr-

bolaté cesty a temné zákruty, až dorazili k hotelu a zastavili před vchodem.

Teprve potom na ni pohlédl. Vypadal neskutečně přitažlivě. V jeho očích zachytila nepatrné světlo, záblesk úsměvu, který se mihl na jeho opálené tváři a v tom vzácném okamžiku ucítila, že si vzájemně porozuměli. Ať už to byla jenom touha, nebo něco hlubšího, najednou jako by se mezi nimi vytvořilo pouto, které bylo téměř hmatatelné. Srdce jí poskočilo radostí.

„Jede..." řekla zastřeným hlasem, ale vzápětí se odmlčela. Blake už na ně musel čekat, protože se vynořil ze dveří hotelu, seběhl dolů po schodech lemovaných bujnými palmami a prudce otevřel Jedovy dveře. Na tváři měl tak děsivý výraz, že Anně zmrzly slova na rtech.

„Je mi líto, mám pro tebe špatné zprávy, Anno," řekl tlumeným hlasem. „Tvůj otec -"

„Nebyl unesen, že ne?" vybuchla hystericky, protože to bylo první vysvětlení, které ji napadlo. Všimla si, jak Jedovy ruce křečovitě stiskly volant, až mu na nich zbělely klouby. Není mu to lhostejné, uvědomila si bezděčně, zachvácená panikou. Přece jen není bezcitný...

„Ne, to ne." V Blakeových modrých očích se objevil laskavý, soucitný výraz a jeho opálená tvář se zbrázdila hlubokými vráskami. „Ale je v nemocnici. Obávám se, že je to infarkt..."

OSMÁ KAPITOLA

„Tati, jsi vzhůru? Slyšíš mě?" Anna se sklonila nad postelí svého otce a vzala jeho silné, sukovité ruce do dlaní. Její hlas byl tak zastřený potlačovanými slzami, že si nebyla jistá, jestli ji vůbec poznal, proto poněkud zbytečně dodala: „To jsem já, Anna!"

„Ano, drahoušku. Dokážu rozpoznat hlas vlastní dcery."

Anna ke své velké radosti zjistila, že si její otec zachoval i stín svého obvyklého smyslu pro humor. Pomalu otevřel oči. „A jen, co ho slyším, hned je mi líp!"

„Tys mě vyděsil," peskovala ho něžně, hladila jeho ruce a smála se na něj skrz závoj slz. „Sestry mi říkaly, že ti je už mnohem líp, ale když jsem tě viděla, jak tu ležíš se... se všemi těmi přístroji a monitory, myslela jsem..." Polkla a snažila se ovládnout. „Neopovažuj se ještě někdy něco takového udělat!" dodala rychle.

„Co myslíš? Usnout? Vždyť se zotavuju, drahoušku, a spánek mi prospívá. Jsi hezky opálená." William French, jenž vypadal dosti bledě a přepadle, si svou dceru změřil spokojeným otcovským pohledem. Anna měla na sobě nízké šněrovací boty, tmavě zelené těsné kalhoty a černé elastické tričko s výstřihem. William French se

zlehka usmál. „Aspoň že ty vypadáš spokojeně. Jed se o tebe jistě dobře stará. Je to vidět..."

„Hlídá mě na každém kroku," řekla chladně, „a znervózňuje mě tak, že nemůžu v noci spát..."

„Brzy ho chytí, ať už je to kdokoliv," poznamenal její otec přesvědčeně. „Jeho lidi na tom pracují..." Chvilku nemohl popadnout dech a Anna úzkostlivě sevřela jeho ruku. „Už jsou mu na stopě. Brzy tu věc vyřeší a ty budeš v bezpečí. Potom se budeš moct konečně v klidu vyspat."

Dvojsmyslnost poslední otcovy poznámky a chápavý výraz v jeho očích jí nahnal krev do tváří.

„Tati...!"

„Nehraj to na mě, holčičko," řekl jemně a rozesmál se. Jeho smích však záhy přešel ve znepokojivé sípání, jež přivolalo mračící se sestru. „Neříkej mi, že mezi tebou a Jedem Steelem nic není, protože já nejsem včerejší, a když jste vy dva spolu, tak je kolem vás dusno až k zalknutí..."

„To je důsledek našeho vzájemného odporu," vysvětlila a spěšně ho políbila na čelo na rozloučenou, aby zakryla bezútěšný smutek v očích a vyhnula se zvědavému pohledu sestry. „Přijdu se za tebou ráno podívat. A uzdrav se co nejdřív..."

„Na to se spolehni, drahoušku."

Jed na ni čekal před pokojem. Opíral se o zeď a na tváři měl jeden ze svých bezbarvých, neproniknutelných výrazů. Měl na sobě džíny, černou košili a koženou bundu. Vůbec se nedalo říci, že by ji přestával přitahovat. Ba právě naopak, přitahoval ji čím dál víc. Záměrně však nasadila lhostejný výraz.

„Myslím, že bude v pořádku," řekla opatrně a v očích se jí zračila úzkost. „Tohle bylo nejhorších dvacet čtyři hodin mého života!"

„Je to silný člověk a na svůj věk je ve výborné kondici," prohodil Jed klidně, když nastoupili do auta a vydali se na zpáteční cestu do Farthingley, „ale stres udělal své. Bál se o tebe kvůli těm výhrůžkám..."

Když zajeli před průčelí domu ve Farthingley, zdlouha se na Jeda zadívala. Musela si provinile přiznat, že nebyla ke svému otci úplně upřímná, když mu naznačovala, že jí Jed leze na nervy, a předstírala, že už se nemůže dočkat, až se svého osobního strážce zbaví...

Kdyby měla být upřímná, musela by přiznat, že jeho společnost jí začíná připadat stejně přirozená jako dýchání, přestože si od ní udržoval urážlivý odstup a přestože skrýval svoje pocity za svou profesionální maskou a neodpustil si mnohé kritické a nelichotivé poznámky o její povaze a přestože jí opovrhoval kvůli té noci na pláži v Antiguy...

Od té doby, co se dozvěděla onu špatnou zvěst o otci, Jed jí byl oporou. Možná právě proto si tolik přivykla na jeho přítomnost. Zatímco se vzpamatovávala z šoku, Jed bleskově jednal. Zamluvil pro ně letenky na nejbližší let přes Miami domů, zavolal do nemocnice a ujistil ji, že otci je už lépe...

Jestliže to před čtyřmi roky bylo pouhé milostné poblouznění, teď si musela přiznat trpkou pravdu. Byla do něj beznadějně zamilovaná. Sotva tomu mohla uvěřit, ale bylo to tak...

Vzácné, krátké chvilky, když společně odpočívali, když se bavili jako rovný s rovným, jí potvrzovaly, že toho mají hodně společného. Potvrzovaly to, co o něm říkala Nina. Pod jeho drsnou slupkou se skrýval skvělý člověk. Ale najevo to dával pouze lidem, kterých si vážil. A bylo zřejmé, jak si nešťastně uvědomovala, že čím víc se toho

o ní dovídal, tím méně si vážil jí. Skutečnost, že cítila tak hlubokou lásku k někomu, kdo jí pouze opovrhoval, byla zdrcující...

Může za to moje probuzená sexuální touha, uvědomila si zahanbeně. Fyzická přitažlivost, kterou k němu cítila, ji děsila. Přesto však mohla stěží uvěřit tomu, co se mezi nimi tehdy na pláži stalo...

Šok ze zprávy o neštěstí, které potkalo jejího otce, však rychle plamen její spalující touhy uhasil. A od té doby se k ní Jed opět choval se stejně chladným odstupem jako předtím. Nevypadalo to, že by se vůbec kdy rozvzpomněl na to, co se mezi nimi stalo, a pokud ano, nedával to na sobě znát. Propast mezi nimi se neustále zvětšovala, takže ona sama už sotva dokázala uvěřit, že se mezi nimi něco odehrálo... Nebyl to jen živý, horečnatý sen? Nevykouzlila si tu historku jenom ve své hlavě?

„Jsem ti vděčná za všechno, cos pro mě udělal," řekla náhle a pohlédla na Jeda s leskem v očích. „Promiň, že ti to říkám až teď, ale je to tak..."

„Přestaň s tím děkováním a omluvami," přerušil ji s nevyzpytatelným výrazem na tváři. „To patří k mé práci. Za to jsem přece placený."

„Ach, Jede," vydechla zklamaně. Cloumala jí bezmocná zlost. „Nemůžeš se na chvilku přestat schovávat za tu svou zatracenou práci?"

„Chceš snad, aby nad tebou nikdy nepřestala viset hrozba únosu?"

„Samozřejmě že ne, ale..."

„Myslím, že už vím, kdo to dělá."

Ohromeně se zastavila těsně před dveřmi. Jeho nevzrušená poznámka ji přikovala na místo.

„Ty to víš? A kdys to zjistil?"

„Když jsem byl v Miami, ověřil jsem si pár věcí. Někdo, kdo by měl být pod zámkem, se potuluje na svobodě."

„Kdo?" V duchu se zastyděla za náhlý nával strachu, jenž se jí zmocnil.

„Jeden bývalý kolega tvého otce. Vědec."

Aby zakryla své neurčité pocity zděšení, nasadila rozzlobený výraz. „Proč by mi chtěl ublížit?"

„Z podobných důvodů, proč chtěl ublížit tvému otci před čtyřmi roky."

„A jaké to jsou důvody?"

„Ten člověk je psychicky narušený," řekl Jed stručně. „Myslí si, že William mu ukradl jeden z jeho nápadů."

„Tak proč ho prostě nezavřeš, ať už je to kdokoliv, a nedopřeješ mi trochu klidu?"

„Protože potřebuju přesvědčivý důkaz. Zbrklé jednání znamená v mém povolání jistý krach, nebo dokonce vězení."

„No to je skvělý!" vybuchla a vyrazila ke schodům vedoucím k jejímu pokoji. Před očima se jí zatmělo, takže nebyla schopná soudného uvažování. „Takže budeš kolem mě slídit tak dlouho, dokud se neujistíš, že máš krytá vlastní záda a že tvůj účet v bance dostatečně vzrostl?"

Následoval ji až do jejího pokoje. Když se otočila, zjistila, že se nevzrušeně opírá o dveře. Bezmyšlenkovitě, s hlavou plnou nejasných pochybností, se posadila na postel a začala si zouvat boty a stahovat tričko. Chtěla se před večeří rychle osprchovat. Vtom se však zarazila a rychle si tričko stáhla zpátky, zděšená tím, co dělá. Při pohledu na jeho ironický výraz ji bodlo u srdce.

„Mám se teď schovat za svou práci, nebo jsem pozván jako divák na striptýz?" zajímal se poba-

veně. Jeho humorný tón však zněl nebezpečně. Oči mu potemněly. Anna byla napjatá jako struna. Bylo to silné, svíravé napětí, při kterém se jí tajil dech.

„To rozhodně nejsi!" vypravila ze sebe a tváře jí hořely. „Přemýšlela jsem nad něčím jiným... byla jsem duchem nepřítomná..."

„Neomlouvej se," prohodil zastřeným hlasem, zvolna se odlepil od dveří, zavřel je a zamířil k ní. „A kvůli mě nepřestávej..."

Měla pocit, jako by ji po těle bodalo tisíc malých jehliček. Jed si ji pobaveně prohlížel.

„Ty chceš, abych se tu před tebou svlíkla?" zašeptala s potlačovanou prudkostí. „O co ti jde, Jede? Jeden den máš zájem a druhý den mě nechceš znát."

„Jde mi o to," řekl zvolna, „že jsi cesta do pekla, Anno. A každou minutu, co jsem s tebou, si ji dláždím. Chci tě zatraceně moc, v noci nespím..."

„To je přece u osobních strážců samozřejmost, že v noci nespí," vyhrkla, ale srdce jí přitom bilo tak zuřivě, až cítila, jak se jí chvěje hruď. „Nebo ne?"

„Každý musí spát..." Pod Jedovým pohledem se jí podlamovala kolena. Mluvili spolu, ale všechno, co řekli, bylo bezvýznamné. Všechno podstatné vyjadřovalo napjaté ticho. Ta nevyslovená výzva v sobě měla tolik různých odstínů, tolik potlačovaných vášní, že cítila, jak se její ochranný krunýř zachvěl. Třesoucími se prsty, se směsicí pocitů vzteku, mdloby a vyzývavosti, si jediným elegantním pohybem sundala tričko a odhodila ho na postel. Její prsa ztěžkla marně potlačovaným vzrušením. Stála před ním se vztyčenou hlavou, její hnědé oči vyzývavě žhnuly, vlasy jí padaly na nahá ramena a pupeny jejích malých, naběhlých bradavek se nestydatě rýsovaly pod bělostným saténem její podprsenky.

Jedovy oči potemněly. Průzračnost jejich zelené barvy byla téměř zastíněna hladovou prohlubující se černí, při které Anně tuhla krev v žilách. S tichým, vulgárním zaklením k ní natáhl ruku, aby rozepnul zapínání podprsenky a strhnul onen kousek látky s jejích prsou.

Z hrdla se jí vydral vzdech. Natáhl se k ní, uchopil její prsa do svých dlaní a mezi palcem a ukazováčkem lehce stiskl naběhlé, tmavě červené špičky jejích bradavek. Třásl se divokým, neodbytně naléhavým vzrušením.

„Anno..." Uchopil ji a přitáhl si ji k sobě. Sklonil k ní hlavu a uchopil jednu její horkou bradavku do úst, něžně ji obemknul rty a sál. Slastně se svíjela pod jeho dotyky a hlava se jí točila prudkou touhou. Nemohla tomu uvěřit a nedokázala to zastavit...

„Jede, prosím tě, přestaň," vydechla roztřeseně a zvrátila hlavu dozadu. Smyslnost Jedova jednání ji dováděla k šílenství a bortila její ochranný krunýř...

„Chci tě... Jestli si myslíš, že jsem zapomněl na tu noc na pláži, tak se mýlíš. Mám to vryté v hlavě a navždy to tam zůstane... Bože, Anno, strašně tě chci..." Ten hluboký hlas byl něžný, zastřený touhou a ničivě naléhavý. Její přiléhavé zelené kalhoty byly jen chabou ochranou před jeho zvídavými prsty. Stáhl je jediným prudkým pohybem společně s malými saténovými kalhotkami. Zachvěla se od hlavy až k patě, jako by měla horečku, a zavřela oči. Potom ucítila náhlé zděšení, když vsunul své koleno mezi její stehna a vlastnicky uchopil do

dlaní její hebký zadeček, přičemž prsty prozkoumával její nejtajnější místo s tak intimní důkladností, až ucítila, jak se začíná rozpalovat do běla a poddávat se jeho laskání s náruživostí, jakou nikdy předtím nepocítila...

Jakoby z veliké dálky Anna zaslechla pronikavé zazvonění telefonu v druhé části domu, potom zvonění utichlo a chvilku nato se zdola ozval Ellenin hlas, jenž volal Annino jméno. Vzdálený hlas necitlivě narušil opojnou, smyslnou atmosféru v pokoji. Pomalu, jako někdo, kdo se topí, Anna posbírala všechny své síly a odtáhla se od něj. Vyčerpaně se posadila na postel a marně se pokoušela rukama zakrýt svou nahotu.

Jed peprně zaklel.

„Měla by ses jít radši osprchovat," vybídl ji zastřeným hlasem. „Řeknu Elleně, že teď k telefonu nemůžeš..."

„Ano, dobře... jen už, prosím tě, běž pryč!" zašeptala tiše. Třásla se po celém těle. „Prosím tě, běž a nech mě o samotě...!"

„Už jdu. Ale řekni mi, zlobíš se na mě?" otázal se zasmušile. „Nebo na sebe?"

„Na... na nás na oba!" vyhrkla prudce, ale když se za ním dívala, jak odchází, měla v očích slzy...

„Byl to jeden z šéfů divadla," odpověděla na Jedův tázavý pohled poté, co se osprchovala, uklidnila a zavolala do divadla zpátky. Nyní seděli v prostorné, dubem obkládané jídelně a večeřeli. Sami dva jako by byli v tom ohromném prostoru ztraceni a tlumené světlo na jejich konci stolu se zdálo být nesnesitelně intimní. Anna se nemohla zbavit vzpomínky na to, co se tu stalo před čtyřmi roky, když se sem vřítila ve své krátké sukni, na-

voněná zvláštním parfémem, s touhou udělat dojem na toho nebezpečně přitažlivého cizince, kterého předtím potkala v zahradě...

„Řekneš mi, co chtěl?" zajímal se Jed, zatímco Anna vzala lžíci a pokusila se sníst trochu polévky.

„Lana Stewartová si zlomila tři žebra při autonehodě. Chce, abych za ni zaskočila..."

Ellena připravila vynikající jídlo. Než začala servírovat, pyšně jim oznámila, že budou mít domácí rajčatovou polévku s bazalkou, šťavnatou jehněčí pečeni s bramborami a na závěr jablkový koláč. Ale napětím prosycená atmosféra způsobila, že Anně vyschlo v krku a ztratila chuť k jídlu...

„Kdy?"

„Zítra. Zítra se musím vrátit do divadla..." řekla nejistým hlasem, ne však kvůli výhrůžkám, ale kvůli svému otci. „Já... nejdřív zajdu do nemocnice. Navštívit tátu. Je to příležitost, o jaké se mi nesnilo. Pokud tátovi bude líp, tak to vezmu..."

„Souhlasím." Jeho chladné přitakání jí vyrazilo dech.

„Opravdu?"

„Jasně. Proč ne?" Jeho rty se mírně zkřivily. „Je to tvá životní šance."

Odložila lžíci. Jeho chladná ironie ji nepřekvapila, přesto bolela. Zírala na něj v mdlém světle lampy. Všimla si, že džíny vyměnil za černé plátěné kalhoty, svou černou košili si však ponechal. Ve tváři se mu zračil tvrdý, zamyšlený, posměvačný výraz. Za tu dobu, co ho znala, už dobře věděla, co od něj může čekat... ale přesto...

„Nemusíš tam se mnou chodit," řekla rychle a nervózními prsty zdvihla sklenku s vínem. „Když už víš, kdo posílá ty vzkazy, tak je po všem, nemám pravdu?"

„Ne tak úplně."

„Jede, už toho mám plný zuby, chci někam pryč!" vybuchla, pak se rychle napila vína a třesoucí se rukou položila sklenici zpátky na vyleštěný stůl. Pryč od tebe, dodala v duchu. Pryč z tvého vlivu...

„Cítím se... jako bych se dusila..." zakončila napjatým hlasem. „Už to nevydržím..."

„Už to nebude dlouho trvat, Anno," opáčil chladně. Jeho zelený pohled potemněl. „Ale zatím nebezpečí trvá."

„Jasně," odsekla vzdorně. „Takže mám zase snášet všechny ty posměšky od lidí v divadle? Jen proto, aby sis přišel na svoje peníze?"

V Jedových očích se objevil zlověstný záblesk. Potom jeho pohled sklouzl přes její štíhlý krk k vyvýšenině jejích prsou, která částečně odhaloval hluboký výstřih krátkých, smaragdově zelených hedvábných šatů. Na večeři se pořádně vystrojila, hnaná touhou pozdvihnout si své pošramocené sebevědomí. Zvláštní péči věnovala vlasům, které si zapletla do elegantního francouzského copu, a líčení. Na víčka si nanesla jemný odstín ořechově hnědých stínů a tváře si zvýraznila make-upem. Na uši si připla těžké zlaté náušnice a na krk si pověsila třpytivý zlatý přívěsek. Nevědomky se oblékla velmi svůdně...

Ale teď si nervózně navlhčila jazykem rty. Byla to Jedova přítomnost, co ji tak znervózňovalo. Sledoval ji svým vyrovnaným, nesmlouvavým pohledem, takže byla napjatá jako struna, která má každou chvíli prasknout...

Proč se tak cítila? Dobře víš proč, přiznala si trpce. Kromě té ostudné scény, kterou předvedla ve svém pokoji, tu bylo ještě ponižující vědomí toho, že zatímco ona je bláznivě zamilovaná, Jedovy náhlé plameny vášně jsou jen pouhou automatickou odezvou na její nerozvážné provokace. Muži jsou jiní, pomyslela si v duchu. K milování nepotřebují lásku. Její vlastní hloupost ji však rozčilovala. Kdyby je Ellena nevyrušila, dovolila by mu, aby se s ní znovu pomiloval, a znovu by umírala tím hořkosladkým pocitem vzrušení. Klidně by dopustila, aby se to všechno opakovalo. Ona si však přála, aby se to opakovalo, i když měla jasné důkazy, že o ni nestojí a že ji dokonce ani nemá rád...

Musela se zbláznit. Dohánět ji k šílenství...

„Zklamalas mě, Anno," řekl pichlavě. „Myslel jsem, že už jsi z toho vyrostla a překonala tu svou dětskou sobeckost. Bohužel ale jediný, kdo tě zajímá, je slečna Anna Frenchová, vycházející hvězda."

Ucítila svíravý pocit v žaludku. Strnule pokrčila rameny. To, co řekla, znělo rozmazleně. Věděla to. Ale sotva už dokázala ovlivnit to, co říká...

„Ty to vidíš po svém. Vidíš jen to, co vidět chceš, ale to je tvůj problém, ne můj. Vadilo by ti, kdybychom se teď věnovali jídlu?" řekla vyrovnaně a pokusila se vykouzlit sladký, nezúčastněný úsměv. „Ellenu by mrzelo, kdybych to nedojedla, a já jí nechci ublížit, mám ji totiž moc ráda..."

„Nemám nic proti."

„A mimochodem, bude ti vadit, když se na noc zamknu? Nejsem totiž zvědavá na nějaké nevítané návštěvníky."

„Žádný strach," odvětil ostře, s pobaveným leskem v očích, který její slova zlehčoval, „dám pozor, abych si svůj honorář zasloužil. Budu stát na stráži před tvým pokojem celou noc..."

Hukot potlesku připomínal hučící vodopád. Čtvrté roztažení opony, pomyslela si Anna vděčně. Adrenalin jí prudce proudil v krvi. Chytla se se svými kolegy za ruce a znovu se hluboce uklonila. Tak přece jen při záskoku hlavní ženské role nepropadla...

Dnes večer se do vytoužené role pustila s velkou vervou a sama cítila, že se jí vydařila a že se jí vydařil i působivý závěrečný monolog. Ať už je příčina této ohromné odezvy jakákoliv, je to kouzelné, pomyslela si Anna, když skládala další hlubokou poklonu. Potom se se zářícím úsměvem na tváři narovnala a zahleděla se před sebe, na moře tváří a tleskajících rukou. Její dlouhé husté vlasy jí padaly přes holá ramena až k odvážně střiženému jantarově žlutému kostýmu. Chudák Lana, uvědomila si provinile. Leží teď v nemocnici s bolestivým zraněním a přichází tak o ten dnešní ohromný úspěch. Ale na druhou stranu má štěstí, že má tuhle roli natrvalo...

Kde je asi Jed? Snažila se ho vypátrat mezi obecenstvem. Na jednu stranu si přála, aby to představení viděl, a na druhou stranu z toho měla strach...

Rychle se převlékla, odlíčila se a vyšla z šatny, kde skromně odmítala gratulace a slova chvály svých kolegů s jedinou myšlenkou - najít Jeda. Proč zrovna Jeda? ptala se sama sebe v duchu. Seběhla k zadnímu východu, oděná v sametovém klobouku a kabátu a připravená k odchodu.

Nestál u dveří a nebyl ani venku. Zlobila se na sebe pro svou neodbytnou touhu sdílet s ním svůj triumf, ale přesto mu nechala vzkaz u nočního vrátného. Může za ní přijít do baru, pokud bude chtít. Poté vyšla ven do chladné říjnové tmy.

Minulou noc se strhl prudký liják. Řeka Avon se rozbouřila a v některých místech se téměř vylévala z břehů. Anna se zamyšleně zadívala do inkoustové černi vody valící se pod sehnutými vrbami. Rychlým krokem pospíchala k baru vzdálenému od divadla jen několik set metrů. Foukal chladný vítr, takže se co nejvíc zahalila do svého kabátu a přitáhla si šátek, jenž měla na krku. Kam se jen podělo babí léto? blesklo jí hlavou. Vypadá to, jako by letos přešlo léto rovnou do zimy...

Když přecházela ten kousek od divadla k baru, cítila se Anna bezpečně. Pouliční osvětlení sice moc světla neposkytovalo, ale na ulici nebyla zdaleka sama. Po chodníku se trousilo několik skupinek lidí, kteří mířili stejným směrem jako ona. Většinou to zřejmě byli návštěvníci Labutího divadla, kde se končilo dřív než v divadle hlavním.

Náhle ucítila, že ji někdo sleduje, a v příštím okamžiku ji čísi ruka objala kolem ramen. Překvapeně sebou trhla a otočila se. Srdce jí poskočilo v očekávání, že uvidí Jeda. Místo toho zjistila, že se dívá do očí značně obtloustlému, bledému muži se světlými mastnými vlasy a modrýma vytřeštěnýma očima, kterému mohlo být tak kolem třiceti let.

„Ahoj, Anno," zamumlal. Úporně přemýšlela, odkud by ho mohla znát, když vtom přiložil svou mastnou ruku na její ústa. „Myslela sis, že jsi v bezpečí?"

Její tlumený výkřik nepřilákal ničí pozornost. V příštím okamžiku už byla popoháněna s rukama sevřenýma za zády přes silnici mezi zaparkovaná auta a dále otvorem ve zdi do parku obklopujícího řeku. Najednou se před ní začínala jasně rýsovat hrozivá černě pádící vody.

Hlavou se jí honily pocity úzkosti, vzteku a naprosté hrůzy. Vzpírala se ze všech sil, až ucítila jakési tvrdé dloubnutí do zad a její nervy se napjaly novou vlnou zděšení.

„Mám nůž," procedil útočník skrz zuby, „tak se přestaň cukat, mrcho..."

Na chvilku povolil ruku, kterou jí zakrýval ústa, a ona ze všech sil zaječela: „Jede...!" Načež se jí podařilo nějak se vykroutit z jeho sevření. Klobouk jí ulétl, zatímco slepě prchala poháněna touhou uniknout. Zdálo se jí, že temnota noci se kolem ní výhrůžně uzavřela a probudila v ní její skrytý strach ze tmy samotné, společně s hrůzou z muže vztekle dusajícího za ní.

„Jede...!" Zaječela to spásné jméno do ztichlé noci, když v tom ji neznámý dostihl a chytil ji za ruku. A ona se mu opět vyrvala a uháněla vpřed ještě zběsilejším tempem. Ohlédla se vystrašeně přes rameno a nedávala pozor na cestu, až najednou ztratila pevnou půdu pod nohama a...

Se zděšeným výkřikem ucítila, jak padá. Slepě hrábla do prázdna a na okamžik se zachytila několika vrbových větví, které vzápětí povolily. A pak už jen cítila, jak střemhlav letí vstříc ledové, zlověstné temnotě řeky...

DEVÁTÁ KAPITOLA

Anna se vynořila, vyplivla vodu a pokusila se vykřiknout, ale místo toho opět zmizela pod hladinou. Řeka překvapivě dravě uháněla divokou rychlostí vpřed. Plavání jí navíc znesnadňovaly boty a těžký sametový kabát. Chlad jí pronikal až do morku kostí. Připadala si, jako kdyby byla uvězněná v kusu ledu...

Za okamžik poté, co dopadla do vody, uslyšela šplouchnutí, jak se za ní vrhl její pronásledovatel. Divoce se zmítala v proudu a kopala na všechny strany, když najednou ucítila, jak se jí do něčeho zachytil kotník. Ztratila hlavu a opět se ponořila. Promítne se člověku v mžiku celý život, když je na pokraji utopení? uvažovala Anna nesouvisle, zatímco se znovu vydrala nad hladinu a se zajíknutím prudce zalapala po dechu. Teď přece ještě nemůže umřít, když toho má právě teď tolik před sebou...

Najednou ji zezadu uchopil pár silných rukou a přitiskl ji na něco, co jí připadalo jako silné mužné tělo. Zaječela a začala sebou prudce zmítat.

„Ne! Pusť mě, ty bastarde, pomóóóc!"

„Anno, ty hlupáčku. Přestaň sebou mrskat, to jsem já..."

Byl to Jedův hlas. Pronikavý, ale stále dostatečně klidný. Jedovy ruce ji pevně držely a táhly ke

břehu. Kousek opodál se shluklo několik lidí jdoucích z divadla, kteří nevěřícně zírali na to opravdové životní drama, odehrávající se přímo před jejich vyděšenými zraky.

„Díky bohu," vydechla šťastně a pevně se k němu přitiskla. „Myslela jsem... že jsi ten tlustej chlap, co znal mý jméno a chtěl mě někam odvléct..."

„Šetři dechem, dokud se nedostanem z týhle zatracený řeky," napomenul ji Jed ostře a táhnul ji směrem k silným větvím, jež se skláněly až k hladině. Nakonec se mu podařilo jedné z nich zachytit. Voda kolem nich vířila a proud, jenž se opíral do jejích šatů, jí hladově cloumal. Z narůstající skupinky lidí na břehu se někdo oddělil a doběhl pro bidlo s hákem. Potom je pomalu, přes kluzké bahno, vytáhli ven na břeh. Anna najednou zjistila, že leží na temném trávníku a stěží přemáhá záchvat kašle. Potom přes ní kdosi přehodil kabát...

Omámeně a zmateně se podívala nahoru. Opodál stálo policejní auto, jehož modrý majáček výstražně blikal. Najednou bylo všude kolem spousta lidí, ale Jed jako by se do země propadl. Potom ho uviděla. Měl na sobě džíny, ale byl bez košile a bosý. Zima mu očividně nevadila, dřepěl vedle bezvládné postavy muže ležícího na trávě. Současně rozmlouval a gestikuloval svým obvyklým úsporným stylem se dvěma policisty. Neslyšela, co říkají, ale Jed se nakonec narovnal, obrátil se k policistům zády a přistoupil k ní, aby jí pomohl na nohy.

„Co je to za tělo?" vypravila ze sebe přes drkotající zuby.

„Ten cvok, co tě chtěl unést. Není mrtvý. Je jen v bezvědomí."

„Co se mu stalo?"

„Trochu jsme se spolu nepohodli." V Jedových očích se vesele zablýsklo, Anna si však ten krátký boj snadno představila a pocítila úlevu, že toho nebyla svědkem.

„Je to ten, o kterém jsem ti říkal," pokračoval Jed nevzrušeně. „Desmond Carter, Američan..."

„Ten šílený vědec?"

„Ano. Promluvíme si o tom později..." Jed našel svůj kožený kabát a přehodil jí ho navrch přes to, co už měla na sobě, i přes její námitky, že ho potřebuje víc než ona. Jeho oči se starostlivě leskly.

„Jsi v pořádku?" zeptal se něžně.

„Jo, je mi skvěle. Plavání v šatech v rozvodněných řekách je moje nejoblíbenější zábava." Roztřeseně se usmála a pevně se k němu přitiskla. Zima jí lomcovala, až Jed tlumeně zaklel. Pevně ji objal a držel ji přitisknutou na své svalnaté hrudi. Jeho stisk způsobil, že se jí prudce rozbušilo srdce, přestože byla promočená a promrzlá až na kost.

„Už mi to nikdy nedělej," pošeptal jí do ucha s opojnou směsicí hněvu a něžnosti v hlase.

„Nemusels za mnou skákat a zachraňovat mě," vypravila ze sebe zastřeným hlasem, potom zvedla hlavu a zaklonila ji dozadu, aby mu viděla do očí, „ale i tak, díky..."

„Anno..."

„A jestli se opovážíš tvrdit, že to patří k tvé práci," dodala chraplavým hlasem, „tak tam skočím zpátky..."

„Ksakru, Anno," skočil jí do řeči a objal ji tak pevně, až sotva popadala dech, „bál jsem se, že se utopíš..."

„Takže bys nedostal zaplaceno?" popichovala ho. „Všechnu tu práci bys dělal nadarmo?"

Jeho odpověď se nedala opakovat. Vzápětí k ní sklonil hlavu a prudce ji políbil. Její prsty náruživě stiskly napjaté svaly na jeho širokých ramenou. Odezva jejího těla byla tak prudká, že po všech stránkách odpovídala Jedově zuřivé vášni. Okolní svět s hloučkem vyjevených diváků, trpělivě čekajícími policisty, kteří za nimi významně pokašlávali, a na trávě ležícím únoscem pro ni najednou přestal existovat...

„Proč jsi odešla z divadla beze mě?" Jed byl stejně neúprosný jako předtím policisté. Anna si to uvědomila o několik hodin později, když seděli v hotelovém pokoji. Od prohlídky v nemocnici lékaři na Jedovo naléhání upustili. Policisté se pak spokojili s jeho slibem, že celou záležitost přijde nahlásit později. Jejich nový hotelový pokoj se lišil od toho, v němž bydleli předtím, ale byl stejně luxusní. Byly skoro tři hodiny ráno, ale oheň v krbu stále vesele plápolal. Zavolali do soukromé nemocnice poblíž Farthingley, kde ležel její otec, aby se ujistili, že je v pořádku. Příští den se ho chystali navštívit, aby mu osobně sdělili tu dobrou zprávu, že nebezpečí bylo zažehnáno a únosce chycen...

Bezděčně se zachvěla. Opatrně usrkávala brandy ze sklenice, kterou jí Jed podal, a uvnitř ní se rozléval příjemný pocit tepla. Přesto se zachvěla pokaždé, když si vzpomněla na hrůzu nedávno prožitého přepadení a na naprostý úděs z pádu do rozvodněné řeky...

„Proč jsi to udělala, Anno?"

„Protožes tam nebyl," namítla opatrně. Proč jen odešla sama? Kvůli své pýše z večerního úspěchu? Nebo kvůli své vzdorovité touze předvést svou samostatnost a ukázat, že se už nebojí?

„Říkal jsem ti, abys počkala."

„Já čekala, ale ty jsi pořád nešel."

„Uvízl jsem v davu lidí, co se drali ven z divadla," vysvětloval s kamenným výrazem ve tváři a pobaveným leskem v očích nad její tvrdohlavou neústupností. „Měl jsem dvě možnosti: buď pokosit skupinku starších paní s holemi, nebo prorazit hroznem japonských turistů..."

„Mohls jít okolo k zadnímu východu..."

„A riskovat, že se tím vystavím nepřízni slečny Anny Frenchové, hvězdy večera?" otázal se s pozdvihnutým obočím.

Provinile sklopila oči. V duchu si vzpomněla, jak ho prosila, aby nechodil za scénu a nevyvolával tak další vlnu vtipů a škádlivých poznámek na její adresu...

„Nestalo by se to, kdybys dělala to, co jsem ti řekl," dodal stroze, potom se znovu pohodlně opřel do svého křesla stojícího u krbu a unaveně se protáhl. Měl na sobě černé kalhoty a tmavou hedvábnou košili, kterou si oblékl předtím, než šli na policii. Anna si dala horkou koupel a potom se oblékla do svých nejteplejších šatů, takže se teď mírně potila. Měla na sobě džíny, tmavě červenou vlněnou košili a volný pletený svetr stejné barvy. Když si umyla vlasy a ještě vlhké si je zapletla do volného copu, před zrcadlem s úlekem zjistila, že vypadá jako nějaká šestnáctiletá holka...

„Přestaneš mě konečně poučovat?" požádala ho mírně. „Mrzí mě, že jsem odešla bez tebe. Byla to chyba. Chovala jsem se hloupě. Všechno uznávám. Zachránils mi život a já jsem ochotná kleknout před tebou na kolena a za všechno ti poděkovat. Zachoval ses jako hrdina. Jako můj vysněný rytíř na bílém koni..."

Její hlas se zabarvil do hořkého tónu a pak utichl. Jed položil svou sklenici brandy na stůl a nahnul se dopředu tak, že se předloktími opíral o kolena.

„Aspoň si už nebudeš muset nic vymýšlet, když jsi mě teď poznala blíž," řekl s úsměvem.

„To je pravda," souhlasila s nuceně lehkým tónem v hlase. „Řekni mi, byla to pravda, co jsi povídal policii o tom bláznivém Desmondovi?"

„Myslíš, že bych lhal policii?" Jedova ústa se protáhla do mírného úsměvu.

„Předpokládám, že ne. Prostě tomu všemu pořád ještě nemůžu uvěřit: že mě někdo, koho vůbec neznám a koho jsem nikdy neviděla, může chtít takhle děsit..." Jak mu jen sdělit, nakolik jí ta skutečnost otřásla, aniž by to znělo jako naříkání zkaženého, zhýčkaného dítěte, za které ji Jed od začátku považoval?

„Chtěl ublížit Williamovi. Před čtyřmi roky mu posílal dopisy, ve kterých mu hrozil smrtí. Tehdy jsem ho vystopoval a poslal pod zámek do jednoho ústavu v Americe. Takže tentokrát neobviňoval Williama jenom kvůli krádeži jeho ‚vědeckých objevů', ale také za to, že ho nechal zavřít do sanatoria. Chtěl se tvému otci pomstít vyhrožováním, že ti ublíží." Jedův hluboký hlas mírně zněžněl.

„Ale můj otec si nikdy žádný jeho objev nepřivlastnil!"

„Ne, jistěže ne. Desmond Carter trpí poruchou, která se nazývá paranoidní schizofrenie. Trpí dojmem, že ho pořád někdo pronásleduje. Tentokrát bude muset zůstat pod zámkem mnohem déle, takže už vás nikdy nebude obtěžovat. Na to klidně vsadím svou profesionální reputaci."

Neochvějná jistota, která zněla v Jedově hlase, pro ni byla tím nejpřesvědčivějším ujištěním. Povzdychla si, skrčila nohy k sobě a bradou se opřela o kolena. Jedův zkoumavý, nehnutý pohled v ní vzbuzoval stále silnější pocit viny. Jeho příkaz, aby na něj počkala u zadních dveří, nebyl tak nesplnitelný. Málem se kvůli její tvrdohlavosti oba utopili. Kvůli své svéhlavé touze ukázat mu, že se bez jeho ochrany obejde, ohrozila nejen sebe, ale i jeho.

„Pořád si o mně myslíš, že jsem rozmazlená?"

Jed na ni upřel vyrovnaný, pronikavý pohled. Cítila, jak jí začínají růžovět tváře.

„Potom, jak jsi sama odešla z divadla," řekl, „co myslíš?"

Následovalo dlouhé, napjaté ticho. Anna cítila, jak ji začíná zaplavovat vlna vzteku.

„V tom případě už se nemáme o čem bavit," dodala sklesle. „Svůj úkol jsi splnil. Zločince jsi předal do rukou spravedlnosti, klientku jsi uchránil před následky jejích vlastních neuvážeností, takže teď můžeš poslat mému otci účet a najít si nějaký další nebezpečný úkol, abys udržel hladinu adrenalinu v krvi na patřičné výši..."

Jed se postavil. Oči se mu zúžily.

„To není tak jednoduché."

„Proč?" Srdce jí bolestně poskočilo, když v jeho hlase uslyšela hrubší tón.

„Protože hladinu adrenalinu mi nejvíc rozbouřilo setkání s tebou."

„Správně, já prostě můžu za všechno!" odsekla prudce, potom se zarazila a zmateně se na něj zamračila. „Co to povídáš? O čem to mluvíš?"

„Mluvím o našem setkání před čtyřmi roky," vysvětloval unaveně, „a o tom, jak to ovlivnilo můj život..."

Zírala na něj široce otevřenýma očima, bez dechu, s napětím a rostoucí nedůvěrou.

„Chceš mi říct, že to, jak odporně a krutě ses ke mně tehdy choval, nějak ovlivnilo tvůj život?"

„Tak bych své tehdejší chování zrovna nenazýval." Na tváři se mu objevil letmý úsměv a jeho oči potemněly nečitelným leskem, který v ní vyvolával nepopsatelné pocity. „Byl jsem samotář. Schovával jsem se za svou nebezpečnou práci. Ale potom, když jsem odjel z Farthingley, jsem zjistil, že se něco změnilo..."

„A co se podle tebe změnilo?"

„Uvolnil jsem se. Přestal jsem být tak... tak posedlý svou prací. Založil jsem společnost, takže nebezpečné úkoly teď plní moji zaměstnanci. Já už nedělám osobního strážce," pronesl zvolna.

Nedůvěřivě na něj pohlédla. „A co já?" namítla.

Jeho oči přejely přes její rozpálenou, napjatou tvář, potom sjely dolů k jejím nepravidelně se vzdouvajícím ňadrům pod tmavě červeným svetrem. Pak se znovu zahleděl do jejích hnědých očí, které se na něj nevěřícně upíraly.

„Ty jsi byla výjimka."

„Kvůli mému otci?" Její hlas se zlomil do zastřeného, roztřeseného šepotu. Mučivá touha uvnitř ní se rozdmýchala v bolestivý žár. Měla strach, aby to na sobě nedala znát...

„Ne. Protože jsem nemohl riskovat, aby tě chránil někdo jiný..."

„To nedává smysl."

„Když ti hrozilo nebezpečí," vysvětloval trpělivě, jako by byla malé dítě, „musel jsem to být já, kdo tě chránil, Anno. Když někoho miluješ, tak ho chceš ochraňovat..."

„Když někoho miluješ...?" Do tváří se jí nahrnula krev a ruce sevřela v pěst. Seč mohla se snažila potlačit touhu vrhnout se mu kolem krku. „Jede, jestli mi chceš něco říct, proč to prostě neřekneš? Místo toho přešlapování kolem horké kaše..."

Její výbuch byl přerušen jeho krátkým zastřeným pousmáním. Potom se k ní naklonil a uchopil její horké tváře do dlaní. Jeho šedozelený pohled se vpíjel do rozbouřené hnědi jejích očí a potom ji pomalu přitáhl k sobě.

„Tak dobře. Miluju tě. Je to tak lepší?"

Nemohla popadnout dech. Jako by někdo vysál všechen vzduch z pokoje.

„Mnohem lepší..." vydechla šťastně.

„Anno..." řekl tiše se záchvěvem touhy v hlase, „...kdybych tě z tý řeky nevytáhl, tak bych tam zůstal s tebou..."

„Ach, Jede..." Ten sladký žár je nesnesitelný, pomyslela si a hlava se jí přitom zatočila. V srdci jí zavířila radost jako bublinky šampaňského. „Drahý Jede..."

Jed se náhle sehnul, jednou rukou ji uchopil pod koleny a druhou ji objal kolem pasu. Potom ji zdvihl a pevně si ji přitiskl k hrudi. Přemožená pohnutím opřela čelo o jeho rameno a sepnula ruce za jeho krkem. Chvěla se radostí a sledovala, jak ji nese k velké tmavé posteli.

„Musím být blázen," povzdechl si rozechvěle, když ji pokládal na temně rudý přehoz na posteli. Jeho hlava se zastavila kousek nad ní. Jejich oči se do sebe vpíjely. „Jak jsem si jen k čertu mohl myslet, že po té noci na pláži se od tebe dokážu udržet v bezpečné vzdálenosti...?"

„Já myslela, že se ti to nelíbilo... že jsem dělala něco špatně..."

„Ne. Nedělala jsi nic špatně, Anno..." V jeho hlase zazněla směsice bolesti a pobavení.

„Jenom jsi tehdy porušil ta svoje nesmyslná pravidla?" zašeptala škádlivě.

„Přesně tak..."

„Ellena tě včera ve Farthingley zachránila od další pohromy," připomněla mu s přidušeným úsměvem. „Předpokládám, že z toho taky viníš mě? Že jsem tě vlákala do pasti, abys znovu musel porušit svoje pravidla?"

„Ne..." Natáhl k ní ruku a odhrnul jí pramen vlasů z čela. Potom palci přejel po jejích tvářích, aby nakonec něžně obkroužil smyslnou křivku jejích úst. Její rty se mírně rozevřely a ona rychlým pohybem hlavy hbitě uchopila jeho palec do svých malých bílých zubů a lehce ho stiskla.

„Ne?" opáčila s lehkou provokací v hlase.

„Jak bych tě vůbec z něčeho mohl vinit?" uzavřel neklidně. „A čím jsem si proboha zasloužil dvě příležitosti, abych byl pro tebe první, Anno, miláčku?"

„Nezasloužil sis ani jednu." Svou odpověď zmírnila úsměvem. „Před čtyřmi roky jsi ke mně byl krutý a zachoval ses příšerně, ale stejně jsem si nedokázala pomoct. Strašně nerada ti zvedám tvoje už beztak dost vysoké sebevědomí, ale byl jsi první a jediný muž, který mě tak..."

„Vzrušoval?" doplnil ji suše.

„Vyváděl z míry," opravila ho s úsměvem.

„A od té doby?" Jedova tichá otázka v sobě skrývala pochybnost. Pozorně prozkoumával její hořící tvář. „Nikdo jiný tě ‚nevyvedl z míry'? Ani trochu?"

„Ne dost. Nemohla jsem na tebe zapomenout. A navíc... to, jak jsi mě odmítnul, byl pro mě hodně nepříjemný zážitek..."

Jed kajícně zavřel oči.

„Anno, miláčku, můžeš mi to odpustit?"

„Teď už ano..."

„Miluju tě od prvního okamžiku, kdy jsem tě potkal v zahradě ve Farthingley. A od té doby jsem porušil každé své nesmyslné pravidlo," vydechl zastřeně, otevřel oči a zadíval se na její rty. „Ty jsi jediná žena, která mě kdy vyprovokovala. Všechny mé předchozí známosti byly podle mých pravidel. Měl jsem všechno pod kontrolou. A pak jsem potkal tebe. Chtěl jsem tě jako žádnou jinou předtím. Ale nemohl jsem dovolit, aby mi má touha zakalila hlavu, protože jsem musel chránit tvého otce. I teď jsem se z podobných důvodů snažil držet zpátky, ale nešlo to..."

„Ach, Jede..." Srdce jí poskočilo radostí. „Miláčku Jede..."

„Máš v sobě ohromnou sílu," pronesl zastřeně. „To je to, co mě na tobě od začátku děsilo. Proto jsem za tebou nepřišel, když jsem skončil svou práci s Williamem. Netroufal jsem si to risknout. Nedokázal jsem se vypořádat s myšlenkou, že s tebou začnu chodit a zjistím, že máš v sobě mnohem víc sebekontroly než já... dává to nějaký smysl?"

„Myslím, že jo," řekla opatrně. Byla opojená štěstím. „Chtěls... zůstat nad věcí, nedovolit, abys... aby ses do někoho příliš zamiloval. Pro případ, že by to pro tebe skončilo bolestně, jako tehdy, když jsi ztratil matku..."

„Možná. Jediný, co vím jistě, je, žes mi zamotala hlavu, a to mě pořádně vyděsilo..."

„Proč?" zašeptala a natáhla ruku, aby ho pohladila po vlasech. Potom její prsty pohladily jeho tvář a sklouzly pod tmavě šedou hedvábnou koši-

li, jež zakrývala jeho mohutná ramena. „Proč tě to vyděsilo?"

„Protože najednou měl tu moc někdo jiný," řekl jemně, sklonil se k ní a jazykem obkroužil její pootevřené rty, potom se od ní nepatrně odtáhl, takže se pod ním roztouženě zavrtěla. „Moc ublížit..."

„Nemůžeš milovat bez rizika, že se spálíš..."

„Já vím. Já vím. Miluju tě, Anno, miláčku..."

„Já tě taky miluju, Jede... a nikdy ti neublížím..."

„Tak si mě vezmi." Byl to nesmlouvavý příkaz.

„Vezmu si tě," ujistila ho přidušeným hlasem a oči jí zářily jako hvězdy. „Chci tě. Moc tě potřebuju. Kvůli tobě se vzdám všeho..."

„Ne!" Jeho oči potemněly. „Ne, to ne. Viděl jsem tě, jak jsi dnes večer zářila na scéně. Nikdy nesmíš přestat hrát. Ani kvůli mně, ani kvůli nikomu jinýmu..."

Vlna lásky, která se v ní zdvihla, byla tak silná, že jí připadalo, že se každou chvilku musí prodrat ven. Přitáhla si jeho hlavu k sobě a vášnivě ho políbila na ústa.

„Co kdybych byla těhotná?" zašeptala náhle.

„Chceš mi říct, že jsi?" V jeho hlase zaznělo takové potěšení, že se najednou sklesle kousla do rtu. „Na to je ještě moc brzo, aby se to dalo říct určitě, miláčku..."

„Já vím," přitakala smutně a ucítila, jak jeho stisk varovně zesílil. „Ale mohla bych být. Už mě to párkrát napadlo. Chci říct, že... že jsem tehdy neměla žádnou ochranu. A ty... ty taky ne."

„Další pravidlo, který jsem porušil," souhlasil kajícně s chraplavým pousmáním. „Poprvé v životě. Nijak na to nespěchám, miláčku, ale to, že spolu možná budeme mít dítě, je ta nejkrásnější vyhlídka, jakou jsem kdy měl..."

„Kdybych... kdybych teď byla těhotná, nebyl by to takový problém. Moje smlouva s divadelní společností za tři měsíce vyprší." Začervenala se, když mu pohlédla do očí, a nejistě dodala: „Jenom se snažím být praktická..."

„Vypadáš rozkošně, když se snažíš být praktická," ujistil ji se zářivým leskem v očích, „a protože dnes nejsem připravený o nic líp, než tehdy, tak máš šanci, že se ti tvé přání splní, miláčku..."

„Jakto? Co máš na dnešní noc v plánu?" zeptala se škádlivě, zatímco hladila jeho široká ramena svými prsty, chvějícími se radostným vzrušením.

„Mám ti to hláskovat?" Sklonil k ní hlavu, vnořil jazyk mezi její pootevřené rty a prozkoumával všechna tajná zákoutí jejích úst, čímž jí dal jasně najevo, co ji čeká. Když se vedle ní líně natáhl a vzápětí si ji položil na sebe, prudce se zachvěla. „Nebo vám to mám dát písemně, slečno Frenchová..."

Jeho škádlivý tón jí byl bolestně známý, ale laskání jeho rukou bylo něžně milující. Pevně ji přitiskl na své pevné mužné tělo a jeho prudké zachvění prozradilo divokost jeho vášně.

Bylo časně ráno. Město ještě pokojně spalo a nebezpečná řeka tiše plynula nocí pod jejich hotelovým oknem. V bezpečí pokoje se Anně v té chvíli vydral z hrdla tlumený, slastný vzdech a poté se oddala blažené, nádherné vyhlídce milování Jeda Steelea, oddaně, celým srdcem, každou minutu, po celý svůj život...